

Ichikawa Takuji

KHÔNG QUỲNH ANH - DƯƠNG THỊ HOA DỊCH

Bàn
tay
cho em



nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

Bàn tay cho em

Tác giả: Ichikawa Takuji

Dịch giả: Dương Thị Hoa/Khương Quỳnh Anh

Phát hành: Nhã Nam

Xuất bản: NXB Hà Nội 2018

Typet: Hà Du

Đóng ebook: Xù Kute

Hiro và Satomi, hai đứa trẻ tự chơi và chăm sóc nhau trong căn hộ tập thể nghèo khi mẹ chúng đi làm cả ngày.

Maho, cô gái 24 tuổi hay ốm, đầy tự ti sợ hãi bỗng gặp hai bố con Yasuo mang tâm hồn bị tổn thương, xa lánh người đời.

Takayuki và Hatsue đều là trẻ bị cha mẹ bỏ rơi, sống với người bác Kanichi trong một khu nhà cổ lỗ như đã bị thế giới lãng quên.

Gom ba câu chuyện về những con người yếu đuối, khó hòa nhập, **Bàn tay cho em** là bức tranh về những kẻ không sao thích nghi với guồng sống hiện đại hối hả... Trên cả tình yêu nam nữ, các nhân vật gắn kết bởi tình thân thiết tựa ruột thịt gia đình, như thể người này sinh ra để dành cho người kia. Sức mạnh tình cảm ấy lấp đầy thiếu khuyết trong tâm hồn, và họ được ở bên nhau, “như những vì sao”.

Tác phẩm của Ichikawa Takuji, vì thế, chính là câu chuyện về thế giới nơi những con người nhỏ bé co cụm tìm đến với nhau để sẻ chia chút hơi ấm và lòng can đảm bước tiếp.

Ichikawa Takuji sinh năm 1962 tại Tokyo. Sau khi tốt nghiệp khoa kinh tế trường Đại học Dokkyo, Nhật Bản, ông vào làm tại một công ty xuất bản nhưng chỉ được 3 tháng thì xin nghỉ việc và đi du lịch vòng quanh nước Nhật bằng xe máy. Sau đó ông làm tại một văn phòng nhỏ chuyên về thuế suốt 14 năm trước khi nghỉ hẳn để chuyên tâm vào công việc viết lách.

Từ năm 1997, ông bắt đầu giới thiệu những tác phẩm của mình lên mạng internet và được độc giả đón nhận nồng nhiệt. Rất nhiều tác phẩm của Ichikawa được chuyển thể thành phim.

Phong cách của Ichikawa Takuji chịu ảnh hưởng lớn từ nhà văn Mỹ John Winslow Irving và nhà văn Anh Ian McEwan. Chủ đề trong các tác phẩm của ông thường là tình yêu và cái chết, nhưng không mang màu sắc bi lụy.

Các tác phẩm khác của Ichikawa Takuji do Nhã Nam xuất bản:

- *Em sẽ đến cùng cơn mưa*
- *Nếu gặp người ấy cho tôi gửi lời chào*
- *Nơi em quay về có tôi đứng đợi*
- *Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi*
- *Tám ảnh tình yêu và một câu chuyện khác*

“Tình yêu là trong lòng luôn cầu mong cho người đó được sống. Nhưng không chỉ có vậy. Tình yêu còn là sức mạnh làm hồi sinh chính bản thân mình.”

Bàn tay cho em

Trong ký ức ban sơ nhất của tôi, đã có bóng dáng em tồn tại. Satomi có mặt trên thế giới này trước tôi ba tháng nên ngay từ giây phút tôi cất tiếng khóc chào đời, em đã ở bên tôi.

Chỉ là mẹ tôi và mẹ em là đôi bạn thân. Tuy hai người sinh ra ở hai nơi khác nhau nhưng gặp nhau tại thành phố này, kết tình chị em, và họ sẽ chẳng bao giờ rời xa nhau nếu như một người không phải từ giả thế gian này.

Xuất thân giống nhau, đều là con gái nhà nông, đều tìm đến thành phố với ước mơ xa vời và mục đích rõ ràng (là tìm việc làm), cả hai được nhận vào một nhà máy dệt quy mô lớn, có thể coi là trung tâm và biểu tượng của thành phố này. Rồi họ gặp nhau ở ký túc xá dành cho nữ công nhân chưa lập gia đình.

Và còn nữa, đến mức tôi nghĩ đâu cần thiết phải giống nhau như thế. Đó là họ có em bé gần như vào cùng thời điểm, và em bé đều không có cha. Không, kể thế thì chưa chính xác. Như vậy khác nào nói họ có con khi vẫn còn là trinh nữ? Chỉ là... không có cha trên thủ tục pháp lý mà thôi. Và đương nhiên hai đứa trẻ sinh ra đó là Satomi và tôi.

Đến độ tuổi hiểu chuyện, chúng tôi đã nghĩ thế này:

“Bố của tụi con chắc là cùng một người? Chẳng phải bọn con là anh em cùng cha khác mẹ sao?”

Mỗi lần nghe vậy, cả hai mẹ đều phủ nhận thẳng thừng.

“Sai rồi!” Mẹ tôi bảo.”Vì gu đàn ông của hai chị em ta hoàn toàn khác nhau.”

“Có điều, cả hai mẹ đều giống nhau ở một điểm là không có mắt nhìn đàn ông con ạ.” Mẹ Satomi nói.

“Có lẽ... trên đất nước này có nhiều đứa trẻ khác là anh em cùng cha khác mẹ của tụi con... nhưng mẹ chắc chắn một điều là hai con thì không.”

Lúc đó tôi và Satomi chỉ còn biết nhìn nhau, mắt chớp liên tục. Dường như lo sợ có điều gì ảnh hưởng đến việc giáo dục con, mẹ tôi không quên nói thêm:

“Nhưng các con này, bố các con cũng có nhiều điểm tốt. Vừa hiền lành vừa điển trai, nếu không các mẹ đã không yêu rồi, đúng không?!”

Do quy định chung của ký túc xá, hai người con gái buộc phải rời khỏi đó. Họ quyết định sống chung trong một căn hộ thuê với giá bèo gồm hai phòng chật hẹp. Họ gửi con cho một nhà trẻ tư nhân nhận trông trẻ sơ sinh, và vẫn tiếp tục công việc tại nhà máy dệt như từ bấy đến giờ. Ở thành phố này, nơi những cô gái nông thôn còn trẻ, độc thân đổ về rất nhiều, người cùng cảnh ngộ như họ không phải là hiếm.

Câu chuyện quay trở lại ký ức đầu tiên của tôi.

Tôi đang ngồi xem ti vi trong căn phòng tối om buông rèm dày. Dù vẫn biết là ban ngày, nhưng thứ ánh sáng yếu ớt làm tôi thấy sợ như đang ở trong rừng đêm. Bất giác, nhận ra cái chạm nhẹ nhẹ trên đầu ngón tay, đến cánh tay, tôi hướng ánh mắt về phía ấy.

Khuôn mặt trắng hiện lên trong căn phòng lò mờ tối. Em đang mỉm cười. Hạnh phúc lan tỏa khi thấy ánh mắt dịu dàng của em. Nỗi lo sợ tan biến, chỉ thấy yên tâm tràn về. “Hiro!” Em gọi tên tôi. Em chỉ gọi vậy thôi mà tôi đã thấy toàn thân run rẩy trong niềm vui sướng. Em nắm chặt cánh tay tôi như an ủi “Không sao đâu...!” Tôi tin tưởng em, khẽ gật đầu, lại quay về với cái ti vi trước mặt.

Có lẽ đây là ký ức của những năm bốn hay năm tuổi. Ngoài ra, cũng có những ký ức xưa hơn thế, nhưng mọi thứ cứ thấp thoáng ẩn hiện như đồng xu dưới đáy nước, không tài nào thể hiện được bằng lời. Cho nên, đây có thể coi là ký ức rõ nét đầu tiên của tôi... Ký ức tôi và Satomi ngồi xem ti vi trong nhà trong khi hai mẹ đi làm. Từ độ tuổi này chúng tôi không còn đến nhà trẻ nữa. Tiền gửi trẻ không rẻ chút nào so với đồng lương ít ỏi của hai mẹ. Lý do chỉ là vậy thôi. Satomi và tôi nép vào nhau cả ngày trong căn phòng không có người lớn. Cái im ắng làm chúng tôi sợ, nên hai đứa bật ti vi suốt ngày. Để ánh mặt trời chiếu vào thì màn hình ti vi bị lóa khó xem, nên lúc nào rèm cũng buông. Trong căn phòng lò mờ, những vệt sáng trắng xanh nhảy nhót trên người chúng tôi. Tôi luôn nắm tay em vì chỉ có thể nỗi sợ của tôi mới tiêu tan. Satomi chỉ hơn tôi ba tháng, nhưng lúc đó tôi luôn cảm thấy em như một người chị gái hơn nhiều tuổi. Người con gái thay mẹ che chở cho tôi, đấy chính là Satomi. Không ai khác, em chính là cái thế giới ban ngày của tôi.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã bước vào tuổi cấp sách đến trường. Mẹ con Satomi chuyển sang sống ở căn hộ bên cạnh vì tụi tôi cũng đã lớn, căn hộ hai phòng chật hẹp không còn đủ cho bốn người chúng tôi nữa. Khi đó lương của hai mẹ cũng được tăng lên

mức hơi thấp.

Ngay cả ở trường, tôi cũng lẳng nhặng bám theo Satomi. Dù khác lớp, nhưng cứ đến giờ ra chơi là lập tức tôi chạy sang lớp em, bám vạt áo em không rời cho đến khi vào tiết sau. Cho nên, tất cả các áo len hay áo khoác len của em vạt bên phải bao giờ cũng bị thõng xuống, ố màu.

Đương nhiên là đám bạn xung quanh giễu cợt. Tụi con trai thì thẳng thừng không thương tiếc, còn đám con gái lại có cách khéo léo của con gái hồng chà đạp lòng tự trọng của tôi. Vô cùng khổ sở, tôi cũng có ý định phải tách ra tự lập, nhưng cửa ải này thật quá sức vì tôi không thể chịu được một ngày không có Satomi bên cạnh. Ngay cả Satomi hồi đó cũng không có lấy nổi một người bạn thân thiết, và em đã phải trải qua những ngày tháng cô đơn ở trường.

Đây chỉ là sự phụ thuộc một chiều từ phía tôi, nhưng Satomi không hề tỏ thái độ khó chịu. Ở tuổi đó, Satomi cao hơn tôi, tính cách cũng lớn hơn hẳn, nên chẳng có gì bất thường khi em cư xử như bảo mẫu của tôi.

“Xin lỗi nhé!” là câu cửa miệng tôi.

“Đừng bận tâm!” Satomi lúc nào cũng nói vậy. “Bảo vệ Hiro là trách nhiệm của mình mà!”

“Thật không?”

“Thật, không sao đâu. Mình sẽ bênh vực Hiro mãi mãi!”

Lời nói đó như chỗ dựa vững chắc, như khế ước bảo lãnh suốt đời của Satomi với tôi. Khi ấy, khả năng tư duy của tôi chỉ ngang với loài thú ăn kiến, thiếu hẳn năng lực nhìn xa đến tương lai. Tôi chỉ mơ hồ nghĩ cuộc sống sẽ vẫn tiếp diễn như thế này. Không, tôi thậm

chí còn không thể nghĩ ra điều đó nữa cơ. Dẫu sao, ngày mai sẽ giống hôm nay, và cả ngày mai của ngày mai nữa... cũng sẽ là một ngày không có gì quá thay đổi. Tôi chỉ nghĩ mông lung vậy thôi. Nào tôi khá chậm chạp khi nghĩ về những việc như mình sẽ trưởng thành, hoàn cảnh rồi sẽ thay đổi theo thời gian. Vậy nên tôi thấy rất vui với những gì Satomi nói. Vì tôi nghĩ, đối với một kẻ yếu ớt như mình, thế giới này thật quá khắc nghiệt và nếu rời xa em, tôi sẽ lập tức vỡ tan thành hàng ngàn, hàng ngàn mảnh mát.

Bởi vì có thể nói Satomi gắn bó với tôi bằng sợi dây rốn tinh thần. Nó không phải là sợi tơ hồng mong manh, mà là sợi thừng được bện rất dày, giữ chặt tôi trong biển cả cuộc đời.

Thấm thoát mùa hè năm mười một tuổi đã đến.

Chẳng mấy nữa mà học kỳ một kết thúc. Những ngày tháng Bảy nóng nực chia cắt ranh giới giữa những ngày trước đó, và những ngày về sau.

Tôi nhớ chính xác việc xảy ra ngày hôm đó vào lúc sắp hết tiết bốn. Từ cửa sổ lớp nhìn xuống, tôi thấy một chiếc xe cấp cứu đang chạy vào sân trường. Đám bạn cùng lớp không còn giữ được bình tĩnh khi tiếng còi cấp cứu réo mỗi lúc một gần hơn. Một số tò mò còn rời khỏi chỗ ngồi của mình chạy ra tận cửa sổ. Ngay cả thầy chủ nhiệm lớp tôi cũng quên cả giảng bài, cứ cầm nguyên sách giáo khoa trên tay, nhìn miết xuống sân trường. Vì ở trên tầng hai nên chúng tôi chứng kiến từ đầu chí cuối cảnh cấp cứu. Khi xe vừa dừng bên cửa sảnh chính thì tiếng còi cũng im bật. Đội cấp cứu mở cánh cửa phía đuôi xe, kéo cáng ra, hai nhân viên khiêng cáng mát

hút vào khu học xá. Sau có vài giây, bất thành linh cánh cửa lớp tôi bật mở. Có lẽ phần lớn đám bạn trong lớp, kể cả tôi, ai nấy đều tưởng đó là đội cấp cứu đến, không hề nghĩ rằng không thể nhanh như vậy. Trong giây lát tất cả đều nín thở, không khí trong phòng như loãng hẳn đi.

Thế nhưng, ở cửa là một cô giáo trẻ, chủ nhiệm lớp Satomi. Sau khi giải thích gì đó với thầy giáo đang đứng ngây người trên bục giảng, cô nhìn xuống quanh lớp, rồi ngay lập tức ánh mắt dừng lại chỗ tôi.

“Tazawa, em đi cùng cô được chứ?”

Tôi rụt rè gật đầu rồi đứng lên, làm xô cả chân ghế và đi đến chỗ cô. Trong lúc ấy, cô nói gì đó rất nhỏ với thầy chủ nhiệm của chúng tôi, rồi nháy mắt ra hiệu cho tôi nhanh chóng rời khỏi lớp học. Vừa đi dọc hành lang cô vừa nói:

“Satomi đột nhiên bị mệt. Cô đã gọi xe cấp cứu rồi nhưng con bé cảm thấy bất an và gọi tên em. Em có thể đi cùng Satomi giúp cô được không?”

“Vâng ạ,” tôi gật đầu. Tôi chưa nhận ra mức độ trầm trọng của sự việc, vì lúc đó tôi chưa hiểu khi bị đưa lên xe cấp cứu thì tình trạng nghiêm trọng đến mức nào.

Tôi xuống cầu thang, đến chỗ giá để giày ở sảnh chính thay giày đi ngoài đường. Tôi vội vã lao đến chỗ xe cấp cứu như thể bị cô giáo ủa từ phía sau. Có vẻ cô cũng đi theo xe.

Satomi đã ở trong xe. Em đeo mặt nạ thở ô xy, và đã được bác sĩ đo huyết áp. Nhận ra tôi, em mấp máy gọi tên tôi: “Hi... ro...” Khuôn mặt ấy tái xanh đến nao lòng, không còn nhận ra đó là Satomi nữa.

Tôi ngồi cạnh em và hỏi: “Cậu làm sao thế?”

“Mình thấy khó chịu.”

Tôi gật đầu, rồi sờ nhẹ lên trán em. Nó lạnh như tấm bê tông bỏ quên lâu ngày trong bóng tối, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán còn lạnh hơn nữa.

Xe bắt đầu chạy, rung lắc mạnh khiến khuôn mặt em méo mó khổ sở. Tiếng còi xe inh ỏi như thể đang rú lên trong chính óc tôi.

Bệnh viện dường như xa khủng khiếp. Xe chạy mãi chẳng có dấu hiệu gì đến đích. Trong lúc đó tình trạng của Satomi mỗi lúc một xấu đi. Sắc mặt em sạm dần, nhịp thở trở nên rối loạn. Tôi như nhìn thấy người chết đuối trên cạn. Ngay cả đội cấp cứu cũng không còn giữ được bình tĩnh. Họ áp ống nghe nhịp tim, hơi thở, liên tục kiểm tra các chỉ số hiện trên màn hình máy tính nối với cơ thể em. Nhìn nét mặt hoang mang của đội cấp cứu, tôi còn thấy lo sợ hơn cả tình trạng của Satomi lúc này. Hình như sắp xảy ra chuyện tồi tệ kinh khủng gì đó. Mặt đất chao đảo, cả thế giới trong đó có tôi và em như đang rơi vào khoảng không.

Satomi càng lúc càng nguy kịch, sắc mặt em tồi tệ như không còn là sắc mặt của một con người nữa. Tôi nghe thấy tiếng khò khè khó nhọc từ sâu trong cổ họng em. Mắt em nhắm nghiền, từ đôi mắt ấy những giọt lệ trào ra.

“Satomi! Satomi!” Tôi gọi em trong vô thức, không nghĩ em sẽ đáp lại. Tôi chỉ muốn gọi em quay trở lại, vì sợ em đi mất đến một nơi nào đó rất xa.

Em chợt mở mắt, nhìn tôi bằng đôi mắt ngấn lệ. Khoảnh khắc hai ánh mắt kết nối, tôi nhận ra điều mình cần phải làm. Tôi lại gần

Satomi, đặt hai bàn tay mình lên ngực em. Ngay lúc ấy, có tiếng hít thở sâu. Rồi tiếng thở ấy cứ tiếp tục lặp đi lặp lại, trong và không hề có tiếng khò khè.

Sắc hồng đã trở lại trên gương mặt em. Tôi cảm nhận bầu không khí nhẹ nhõm lan tỏa trong xe. Có ai đó thốt lên: “Qua cơn nguy kịch rồi!”

“Cảm ơn Hiro...”

Satomi nói với tôi trong tiếng thở hỗn hển. Em nở nụ cười yếu ớt.

Chúng tôi cứ ở bên nhau như vậy. Cả hai đều cần có nhau, và không gì có thể thay thế cho sự hiện hữu của người này trong người kia.

Satomi đã khám và làm nhiều xét nghiệm ở bệnh viện, tuy nhiên chưa bác sĩ nào có kết luận rõ ràng là bệnh gì. Người nào cũng đề cập đến vài tên bệnh, nhưng dường như không ai tự tin về chẩn đoán của mình. Mùa hè năm đó, bệnh của em tái phát vài ba lần, nhưng các loại thuốc uống thử đều không có tác dụng. Cứ mỗi lần lên đến đỉnh điểm, tôi chỉ còn cách chạm vào cơ thể em để làm dịu cơn phát tác. Những người khác tất nhiên cũng đã thử hết rồi, nhưng không một ai có tác dụng.

Sau nhiều lần làm đi làm lại một động tác như vậy, tôi đã tìm ra yếu quyết riêng. Không phải qua lớp áo em đang mặc, mà phải tiếp xúc trực tiếp lên da thì sẽ có tác dụng hơn. Chạm từ đằng sau tốt hơn ở phía trước, đặc biệt khi tay tôi đặt vào vùng ngay dưới xương bả vai thì em hồi phục nhanh hơn cả. Không chỉ chạm tay vào chỗ đó, nếu tôi di nhẹ bàn tay xung quanh vùng xương bả vai, tác dụng sẽ rõ rệt hơn. Lúc ấy, chẳng ai nói cho chúng tôi biết chuyện gì

sẽ xảy ra nếu em phát bệnh mà không có tôi ở đó. Các bác sĩ cũng chỉ dặn rằng: “Trước mắt, chỉ có cháu mới giúp được cô bé này khi phát bệnh, nên cháu cố gắng hết sức đừng bao giờ rời xa cô bé.” Có vẻ như họ cho rằng hiện tượng này bắt nguồn từ một nguyên nhân tâm lý nào đó.

Còn tôi, dù các bác sĩ không dặn thì tôi cũng không có ý định rời xa Satomi nửa bước. Tóm lại khác nào bác sĩ dặn tôi cứ giữ nguyên mối quan hệ với em như vốn có từ trước tới nay. Thậm chí, tôi còn thấy vui vui vì đó là cái cớ để tôi có thể ở bên em.

Các cơn phát tác sau cũng chỉ độ vài tháng một lần. Hình như em cũng nhận thấy nếu cơ thể mệt mỏi thì dễ phát bệnh, nên từ sau đó em không bao giờ làm gì để bị quá sức nữa. Em ngồi ngoài trong các giờ thể dục, và rèn thói quen đi ngủ sớm vào buổi tối. Tuy vậy mỗi lần bệnh phát tác tôi lại chạy đến với em. Nếu xảy ra ở trường thì em ở phòng y tế đợi tôi. Cứ mỗi lần được gọi là tôi chạy đến ngay, và bao giờ bác sĩ ở phòng y tế cũng ra đón rồi dẫn tôi đến giường em.

Tôi vén rèm và gọi “Satomi!” Em nằm nghiêng trên giường, ngẩng đầu nói: “Xin lỗi nha.” Cứ vậy, lúc thì áo sơ mi, lúc áo len, tôi vén lên, rồi xoa xoa tấm lưng trần gầy guộc của em. Ngón tay tôi lần dò từng đốt sống lưng, xương sườn của em để tìm những điểm nhỏ có tác dụng. Ngón tay tôi chạm đến vùng quanh xương bả vai, di di vào chỗ đó. Thế rồi, tôi nghe thấy một tiếng thở sâu. Dòng máu chảy trong cơ thể em ấm dần lên dưới làn da khi này còn lạnh ngắt.

“Tại sao nhỉ?” Đã có lần em hỏi tôi. “Vì sao Hiro lại chạm vào người mình khi đó?”

“Mình cũng không biết.” Tôi trả lời. “Có cái gì đó mách bảo mình nên làm như vậy.”

“Cậu siêu thế...!” Em nói. “Cứ như thần thánh ấy nhỉ...!”

Đương nhiên tôi không phải thần thánh gì. Cũng có vài người nghe chuyện của hai đứa, đến nhờ tôi chạm vào người, nhưng rất cuộc chẳng có gì xảy ra. Người bệnh vẫn là người bệnh, và bệnh thì vẫn nguyên. Chính vì vậy, tôi chợt nghĩ mình giống cái chìa khóa. Tôi là chìa, còn Satomi là ổ khóa. Hành tinh này chỉ có duy nhất một cặp bài trùng như vậy thôi. Đúng như nghĩa đen của nó, chỉ duy nhất một sự kết hợp. Một mối quan hệ không thể thay thế.

Thấm thoát, chúng tôi đã tốt nghiệp tiểu học, rồi cùng lên cấp hai. Mùa hè năm ấy, tôi cao vượt em. Rồi mùa xuân sau đó, tôi cao hơn Satomi năm xen ti mét.

Tôi không còn lẻo đẹo theo em nữa. Hai đứa tôi học khác lớp, nhưng tôi đã chịu đựng được việc ở một mình qua năm phút giải lao. Tôi đọc sách mang từ nhà đi trong lúc ngáp mình trong cái ồn ào, huyên náo của đám bạn cùng lớp. Chỉ năm phút nén nhịn thôi cũng không chết được. Trước hết cần phải nhẫn nại chờ đợi cho đến khi tiếng chuông tiết học sau vang lên. Vội lại, đã có một cậu bạn thường đến bắt chuyện. Cậu ta thích đọc sách, trầm tính và chúng tôi trở thành bạn của nhau.

Tuy nhiên, về đến nhà là tôi vẫn luôn bên cạnh Satomi. Em ở trong căn hộ của tôi cho đến khi hai mẹ từ nhà máy trở về. Vào lúc đó, tình hình kinh tế, mọi thứ đều khả quan nên có nhiều việc làm. Mẹ tôi và mẹ em đều phải tích lũy một khoản để chuẩn bị cho chúng

tôi vào cấp ba, nên hằng ngày đều làm thêm đến tối muộn.

Sau giờ học, tôi và em cùng ghé vào siêu thị gần nhà mua đồ. Satomi nấu bữa tối cho bốn người. Cứ đến sáu giờ thì chúng tôi không chờ các mẹ nữa, hai đứa ăn tối trước. Ti vi lúc nào cũng bật, như thế sẽ đỡ buồn.

Trong khoảng thời gian ấy, có lần cơn bệnh của em tái phát. Đó là khi kỳ thi học kỳ hai năm lớp 7 vừa kết thúc, vào một ngày trời lạnh tưởng chừng như tuyết có thể rơi bất cứ lúc nào. Do em tập trung có phần quá sức để ôn thi, cũng có thể là do trên đường đi học về em gặp phải cơn gió lạnh.

Bữa tối hôm đó Satomi nấu món korokke*. Vì bánh rất ngon nên tôi ăn khá nhiều. Em lo lắng dặn tôi: “Nhớ để phần cho cả hai mẹ nữa đấy!” Sau khi ăn xong, Satomi đi rửa bát đĩa. Cơn bệnh đến đúng lúc đó.

“Hiro...” Em gắng gượng gọi tôi.

“Nó đến rồi...” Em nói.

“Ừm.”

Tôi gật đầu đứng dậy, tự động đỡ em từ phía sau. Cố nắm lấy hai cánh tay em dìu vào phòng. Nhịp thở của em trở nên rối loạn. Tôi đặt em ngồi trên chiếu. Em cuộn người như bào thai trong bụng mẹ. Những đường gân cổ lộ rõ không còn sắc máu, như bị thuốc tẩy trắng bạch, sau đó chuyển dần màu xanh đen. Khi ấy tình trạng của em khá nguy hiểm.

Không chần chừ, tôi vén áo khoác thể thao của em lên. Bên trong em mặc áo thun màu đỏ đun. Tôi bỗng ngẩn ngừ khi thấy cái màu đỏ đùng đục ấy. Có gì đó nhói lên trong lồng ngực khiến tay tôi

dừng lại.

Trong vài giây chần chừ, tình trạng của em càng nguy kịch. Em gắng sức như cố ép hơi thở qua một lỗ kim rất nhỏ để níu giữ mạng sống của mình. Tôi quyết định kéo nốt áo thun bên trong của em lên. Lúc ấy sắc da ở lưng cũng đã chuyển sang màu báo động. Tôi đặt tay lên tấm lưng em đã lạnh ngắt như vật vô cơ. Ngón tay tôi từ từ di nhẹ trên cái khung xương nằm dưới làn da, dò tìm các điểm có tác dụng nhất. Lưng em mỏng manh. Tôi có thể dễ dàng chạm được tới xương. Đặt ngón tay mình lên vùng giữa xương bả vai và xương sống, tôi trượt nhẹ dần lên phía trên.

Em thở nhẹ một tiếng.

“Có dễ chịu hơn không?” Tôi hỏi em.

Satomi khẽ gật đầu. Tôi ngó vào mặt em, định xem thần sắc thế nào, thì đập vào mắt tôi là bầu ngực nhú lên của em. Giật mình, tôi quay ngay đi chỗ khác.

Nó mới chỉ trồi lên một chút nên trước đây tôi không hề để ý. Sự thay đổi này có lẽ mới trong vài tháng gần đây.

Em không hề nhận ra tôi đang để ý đến thứ gì. Em còn đang dồn sức vào nhịp thở vừa ổn định trở lại. Phát thanh viên trên ti vi đang đưa tin về một nước nào đó có người bị voi giẫm chết. Cho đến nay, ở đó đã có tới hơn hai trăm người chết vì voi giẫm. Tôi lại thử hướng ánh mắt trở về bầu ngực của em. Ở bên kia khung xương sườn ôm từ sau lưng về trước ngực là chỗ nhú lên đó. Da em đã hồng trở lại. Lúc nào cũng thế, tôi cứ xoa như vậy là làn da em ấm lên, lấm tấm mồ hôi. Riêng nơi bầu ngực nhô lên vẫn còn nhợt nhạt một màu trắng xanh.

Một cảm giác gì đó chạy dọc sống lưng, tôi khẽ rùng mình.

“Sao vậy?” Satomi ngoái cổ nhìn tôi. Tôi vội vã tránh ánh mắt đi chỗ khác, nhưng có lẽ em đã nhận ra.

“Cảm ơn cậu. Mình đỡ hơn rồi.”

Nói xong, em khom mình ngồi dậy, quay lưng về phía tôi kéo lại áo thun và vạt áo khoác ngoài. Bỗng em thở dài, khẽ dựa lưng vào tường. Tôi cũng ngồi dựa vào đó ngay cạnh em.

“Hiro này...” Em nói. “Mỗi lần Hiro chạm bàn tay vào lưng, mình lại cảm thấy như được sinh ra một lần nữa trên đời.”

“Vậy à?”

“Ừ. Cậu nghĩ mà xem, các em bé đến khi sinh ra mới bắt đầu thở phải không? Mình cũng tựa tựa như thế.”

“Mình không hiểu lắm.”

“Ừ, phải rồi... bởi vì đó là cảm giác vô cùng đặc biệt.”

Thế rồi em đặt hai bàn tay lên đôi chân dài thon thả thò ra dưới gấu váy bò.

“Cảm ơn cậu nhé!”

Satomi nói như thì thầm.

“Nhờ có Hiro mà mình như được tái sinh. Trong một thế giới mới. Mình cũng mới.”

“Mình có làm gì to tát đâu.”

“Nhưng mình thực sự rất biết ơn cậu. Tuy mình chẳng làm được gì để đền ơn cả.”

“Thôi mà...”

“Nhưng... nếu...”

Nói đến đó, Satomi tự dưng im bật. Trong cái khoảng lặng ngược ngừng ấy, tôi khẽ liếc nhìn em. Hai gò má em đã ửng hồng. Có thể nào là dư âm của cơn bệnh lúc nãy?

“Sao cơ?” Tôi hỏi.

“Không... không có gì cả.” Em trả lời, lắc đầu và lặp lại “không có gì”. Sau đó, em ngẩng lên nhìn chăm chú vào mắt tôi.

“Một lúc nào đó...” Em cao hứng nói.

“Ừ?”

Nhưng rốt cuộc em không thể nói hết câu. Bỗng dưng, không khí chùng xuống, lời nói ngưng lại và rơi ngược vào trong.

Giờ đây, khi đã không còn ngu ngơ như trước, tôi phần nào có thể cảm nhận được ý tứ tiếp theo trong lời nói của em. Tuy nhiên, tôi không để em nhận ra điều đó. Lúc nào cũng vậy, tôi chỉ cười xòa, vờ như chờ đợi những lời tiếp theo. Tôi cũng không hiểu lý do tại sao. Có thể chỉ là do ngược ngừng.

Không lâu sau, Satomi bắt đầu mặc áo nịt ngực. Cho nên lần ấy là lần cuối cùng tôi được nhìn bầu ngực em trực tiếp.

Lên cấp ba, hai đứa tôi vẫn chọn vào cùng một trường của tỉnh. Satomi học khá hơn hẳn tôi, nên trường này thấp hơn vài bậc so với sức học của em. Dẫu vậy, tôi chưa từng thấy em băn khoăn về điều đó. Em cũng nói là không có dự định học lên đại học. Xét cho cùng, cái trường do hai đứa tôi cùng chọn cũng thừa đủ để em xin vào làm việc ở nhà máy mẹ em đang làm.

Suốt thời gian dài thử đi thử lại đủ loại phương pháp trị liệu, cuối cùng em đã tìm thấy một loại thuốc có thể kéo dài thời gian cho đến khi cơn bệnh lên đến đỉnh điểm. Vậy là thêm được hai tiếng đồng hồ trì hoãn kể từ lúc xuất hiện dấu hiệu đầu tiên cho đến lúc rơi vào trạng thái nguy kịch nhất. Hơn nữa, sau những gì trải qua, em đã nắm được cái gì gây nên cơn phát tác và kiểm soát được các nhân tố đó. Khoảng thời gian giữa các lần phát bệnh ngày càng dài hơn.

Tự nhiên khoảng cách giữa tôi và em cũng xuất hiện. Năm tháng tuổi thơ đã kết thúc. Không còn cần phải ở cùng nhau như ngày xưa ấy nữa. Tôi tham gia câu lạc bộ kiếm đạo ở trường, dần dần có thêm nhiều bạn bè mới. Trong lúc tôi tập kiếm thì em đọc sách ở thư viện chờ tôi. Chúng tôi không đi loanh quanh giải thích về mối quan hệ của hai đứa, nên chắc hẳn ai cũng cho rằng chúng tôi yêu nhau. Rồi cả chọc ghẹo, giễu cợt cũng lùì vào dĩ vãng, có chăng chỉ còn lại sự tò mò hồ nghi của đám bạn học.

Thời gian này, tôi mua cho mình một cái máy nhắn tin bỏ túi, và quyết định luôn mang nó theo người. Ngay cả lúc tập kiếm đạo hay tham gia thi đấu, tôi không bao giờ rời xa cái máy nửa bước, để lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng chuông báo.

Một năm vài lần có tín hiệu từ em. Màn hình chỉ hiển thị được các con số, vậy nên luôn là số “3103”*. Nếu như không có gì khác thường xảy ra, thì em không bao giờ rời khỏi quỹ đạo từ căn hộ tới trường. Lúc nào em có việc phải đi xa một chút, tôi luôn đi cùng em. Bởi thế tôi luôn nắm được em đang ở chỗ nào. Tôi đã dặn dù bệnh có phát tác ở đâu chẳng nữa, trước tiên em hãy quay về căn hộ. Và tin nhắn gửi đến tôi chỉ là “3103” (tên của em) thì có nghĩa em đang

chờ tôi ở nhà.

Sau đó, mẹ tôi kết hôn. Khoảng cách giữa tôi và Satomi ngày một xa hơn.

Khi ấy tôi mười bảy tuổi. Cảm thấy cuộc hôn nhân này giống như một hợp đồng bất thành văn. Mẹ tôi cần một nguồn thu ổn định và bảo đảm lâu dài. Nói rõ hơn, đó là để đảm bảo tôi có thể học lên đại học sau một năm nữa. Chắc hẳn mẹ đã cố dành dụm tiền, nhưng không thể đủ cho tôi nếu không dựa vào khoản vay học phí. Hơn nữa, tôi cũng chẳng giỏi giang gì để hy vọng nhận được học bổng.

Có lẽ người đàn ông lấy mẹ tôi cũng muốn một cái gì đó hơn là tình yêu. Trước khi tái hôn với mẹ, ông sống một mình mười năm từ sau khi ly hôn với người vợ đầu. Họ không có con. Lần này cho dù vì ông lo lắng phải sống cô đơn đến già, hay đó là quyết định sau một hồi cân nhắc những cái lợi trong cuộc sống hằng ngày, thì tôi cũng không thể nào biết được.

Gì thì gì chứ khi đó mẹ tôi phải nói là vẫn còn rất quyến rũ. Ở cái tuổi ngoài ba mươi lăm mẹ vẫn giữ được nét trẻ trung, đi với tôi sẽ bị nhầm tưởng là hai chị em. Còn bố dượng tôi là trưởng phòng kỹ thuật trong nhà máy mẹ đang làm việc. Hình như ông hơn mẹ tôi chừng bảy tuổi.

Đăng ký kết hôn cũng rất đơn giản, không hề có điều khoản đặc biệt nào liên quan đến vấn đề bồi thường tiền bạc, cũng không hề có thỏa thuận nào nói về việc chăm sóc lúc tuổi già. Với tôi, hợp đồng này dù thế nào cũng có cái gì đó mộc mạc, hơi cổ lỗ, lạc hậu.

Mẹ con tôi chuyển đến sống ở chung cư của bố dượng, cách căn

hộ chúng tôi đang ở khoảng ba ki lô mét về phía Bắc. Ngay tôi chuyển nhà, Satomi xuống tận đường tiễn tôi. Em lơ đãng nhìn tôi, về mặt vô hồn.

“Mình có chuyển đi đâu xa đâu,” tôi nói.

“Ừ...” Em nói rồi cúi gằm mặt xuống. Lúc này, tôi đã cao vượt Satomi mười lăm xen ti mét. Còn em vẫn vóc dáng mảnh dẻ ấy, và ngực có lẽ cũng không thay đổi mấy kể từ lần tôi vô tình thấy bầu ngực trần của em.

Em gật đầu nói “Ừ!” một lần nữa, rồi ngẩng mặt lên cười vụng về: “Mình sẽ rất buồn đấy!”

Câu nói đó như một câu hỏi để xác nhận điều gì đó trong tôi, hơn là thể hiện nội tâm của em.

“Ừm...” Tôi đáp. Sau một khoảng lặng như chờ đợi điều gì đó, em khẽ buông tiếng thở dài thất vọng. Tôi thì mỉm cười, vờ như không biết.

“Có chuyện gì hãy nhắn tin cho mình. Mình sẽ chạy đến ngay lập tức!”

Nói xong, tôi vỗ túi áo ngực mình cho em thấy cái máy nhắn tin trong đó.

“Ừ, mình sẽ làm thế.”

Tôi leo lên xe tải đã xếp xong hành lý, ngồi ở ghế phụ, rồi vẫy chào em từ cửa sổ. Xe bắt đầu chuyển bánh. Trong gương chiếu hậu hiện lên dáng em đứng bần thần trước khu nhà. Nom em bé nhỏ hơn, yếu đuối hơn, trông thật tội nghiệp chứ không giống Satomi mà tôi biết.

Khi thi vào đại học, nghĩ đến Satomi nên tôi đã chọn một trường dân lập ở trong vùng. Tuy chỉ là trường hạng hai rưỡi nhưng cũng đã là cửa ải khó nhằn đối với tôi. Mẹ tôi thì rưng rưng nước mắt vì vui mừng, còn cha dượng kiệm lời cũng chúc mừng tôi. Như định mệnh đã được an bài từ khi chào đời, Satomi xin vào chỗ mẹ em đang làm. Nhưng không phải làm trong nhà máy, mà là nhân viên phòng hành chính tổng hợp.

Kể từ khi đó, sức khỏe của mẹ em bắt đầu bất ổn.

“Không hiểu mẹ mình làm sao ấy.” Satomi nói.

Hôm đó chúng tôi đang cùng ăn tối sau một thời gian dài không gặp.

“Mẹ nói mắt mẹ không mở được thoải mái.”

“Mắt ư?”

“Ừ, mẹ bảo mí mắt mẹ ngày càng sụp xuống. Thế rồi cậu biết không...” Em xiên miếng sa lát trên đĩa rồi nói tiếp. “Mẹ dán miếng băng cá nhân vào mí mắt để giữ không cho nó sụp xuống.”

Mẹ em vốn tính xuề xòa, nên có lẽ không mấy để ý đến sự thay đổi này của mình.

“Cậu nên đưa mẹ đi khám đi.” Tôi nói.

“Nhưng mẹ mình không muốn đi.”

“Nếu vậy để mình thuyết phục cho.”

Mẹ Satomi cho đến nay vẫn hay nghe theo tôi. Cho nên lần này sau khi được thuyết phục, cuối cùng bà cũng gật đầu.

“Thôi được rồi, Hiro đã nói như vậy thì...” Bà vừa mỉm cười vừa nói. “Mẹ dễ mềm lòng trước đề nghị của người đàn ông quyền rũ.”

Sau đó hai chúng tôi đi lấy kết quả khám. Satomi xin nghỉ làm một tiếng để đến bệnh viện.

“Bà ấy có khối u ở ngực,” bác sĩ nói. Bên cạnh tôi, Satomi co rúm người lại. Bác sĩ thận trọng lựa chọn từng lời để giải thích cho chúng tôi, khả năng ác tính cao, chữa trị chỉ để an lòng thôi.

Mẹ em được nhập viện. Thật ngạc nhiên là mọi chi phí đều do cha dưỡng tôi chi trả.

“Mẹ con giống như chị gái của vợ bác, nên trong lúc thế này ai cũng sẽ làm như vậy,” bố dưỡng nói với Satomi. Vì khi đó em nói cho dù phải vay mượn cũng sẽ cố gắng lo liệu cho mẹ mình. Lời của dưỡng đã làm tôi phải thay đổi cách nhìn đối với ông. Tôi cũng thấy yên tâm khi gánh nặng trên vai em được san sẻ phần nào.

Sáu tháng sau, mẹ Satomi mất, ở tuổi còn chưa bước sang bốn mươi. Lễ thông dạ không làm ở căn hộ của Satomi mà ở nhà tôi. Nhiều người đến viếng hơn tôi nghĩ. Chủ yếu là các chị em làm cùng nhà máy. Nước mắt của họ, hoặc là vẻ thoải mái kiểu người ngoài cuộc đã trở thành nguồn an ủi chúng tôi, dù là sẽ chia tình cảm, hay giữ một khoảng cách với gia quyến. Có cảm giác từ đáy sâu mát mát nổi lên chút làn gió nhẹ vờn trên má. Tất cả những điểm sáng về tinh thần ấy đã an ủi tôi và Satomi rất nhiều.

Khi khách đến viếng đã về hết, mẹ tôi vui mình trong phòng. Không gì có thể thế chỗ cho mất mát này. Tuy mẹ là người mạnh mẽ, nhưng nỗi đau quá lớn. Nếu không có cha dưỡng, có lẽ mẹ tôi còn suy sụp kinh khủng hơn nhiều. Cũng may với nỗi đau này cha dưỡng tôi là người ngoài cuộc. Nhờ có cha dưỡng luôn ở bên cạnh

mẹ, nên tôi cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Tôi chỉ cần lo cho nỗi đau của mình và Satomi mà thôi.

Tôi và Satomi ở lại phòng thờ. Chúng tôi không ngủ mà phải thay nhau túc trực để thắp hương liên tục cho đến sáng. Trông em có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn cố giữ vững tinh thần. Cho dù rơi nước mắt, nhưng không hề có tiếng kêu than, em thật giỏi giấu kín tâm trạng mình.

“Cậu có mệt không?” Tôi hỏi em. “Có cảm thấy cơn không?”

Em gượng gạo: “Mình ổn! Không sao đâu!”

“Vậy thì cậu đừng cố quá sức nhé! Nếu buồn ngủ thì cứ nói. Một mình mình trông cũng được mà.”

“Cám ơn cậu.”

Hai đứa tôi thay bộ đồ ngủ, lớp trang điểm trên mặt em hầu như đã phai hết. Mắt em sưng húp, hai má ửng đỏ, khiến tôi nhớ lại em của ngày thơ bé.

“Sống một mình ở nhà cũ chắc buồn lắm.” Nụ cười buồn bã thoáng trên gương mặt em khi tôi nói vậy.

“Con người ai mà chẳng phải trải qua những lúc thế này. Đâu chỉ riêng mình.”

“Ừ, vẫn biết là vậy...”

“Chắc mình được ban cho sự mạnh mẽ vừa đủ để vượt qua. Chắc hẳn là vậy...”

“Vậy à?”

Một tia sáng kiên cường xuất hiện trong ánh mắt đang nhìn tôi lúc đó.

“Ừ. Mình phải vậy thôi...”

“Ừ.”

Em cắn môi, gật nhẹ vài lần. Hai cánh mũi phập phồng, đôi lông mày nhíu lại.

“Đừng lo cho mình.” Em nói. “Mình không sao cả.”

Cố sức hình dung thì cũng có thể cảm nhận được ẩn ý sau lời em nói, nhưng lúc này tôi đã quá mệt. Tôi muốn tin vào câu nói của em là, em không sao cả.

“Cố gắng giữ như vậy nhé!” Tôi nói. “Thế mới là Satomi chứ.”

Em nhìn tôi chằm chằm với ánh mắt không nói lên điều gì, rồi chậm rãi gật đầu. “Hãy qua nhanh đi,” em nói.

“Thời gian rồi sẽ trôi qua nhanh. Sau này ngoảnh lại, hẳn chẳng có gì là to tát cả.”

Sau đó một thời gian, tôi thường xuyên ghé qua căn hộ của em. Satomi không có vẻ buồn chán, nhưng thực tình không biết trong lòng em thế nào. Gần đây, em luôn giấu kín tâm trạng thật của mình, người xung quanh chỉ thấy vỏ bọc em tạo ra. Nụ cười trên gương mặt em chẳng còn liên quan gì với tâm trạng. Phải chăng đây là sự mạnh mẽ mà em nói trước đây? Em ẩn mình dưới lớp vỏ cứng, lời nói nụ cười như thể chất dầu bôi trơn, hầu như mọi sự va chạm đều tiệp cận về không, mọi quan hệ đều chỉ là bề nổi.

Ngay cả tôi cũng có cảm giác bị ngăn cách. Những cuộc trò chuyện chỉ mang tính hình thức. Bề ngoài có vẻ thành thật, nhưng ý nguyện thực ẩn giấu bên trong. Tôi chỉ còn nước suy đoán mà thôi. Em đang nghiêng về hướng nào? Vô cùng khó khăn để tôi có thể

nhìn thấu điều đó.

Tôi vẫn tiếp tục tập kiếm đạo ở đại học. Dù không phải lớp học chính quy mà chỉ là hội yêu thích kiếm đạo thôi, nhưng những quy tắc trong quan hệ thứ bậc giữa các hội viên khá thoải mái nên nơi này đã trở thành dễ thở với tôi. Tôi bắt đầu để ý mình khá hợp cạ cô bạn Haruka cùng năm nhất cũng sinh hoạt ở hội. Chẳng hiểu sao tôi có linh cảm cô ấy cũng có cảm giác giống mình. Những lời nói, cử chỉ... tưởng chừng không có ý gì, nhưng tất cả lại bao hàm thêm một nghĩa khác, cho nên các cuộc nói chuyện thường xuyên phải hiểu theo hai nghĩa. Ánh mắt nhìn nhau cũng ngầm chứa điều gì đó mà cả hai chúng tôi đều mãi mê đi tìm lời giải đáp. Chỉ cần ở bên cạnh cô ấy, tôi cảm thấy tinh thần phấn chấn, dòng máu cuồn cuộn chảy trong người.

Không phải tôi quên Satomi, nhưng không biết từ khi nào, với tôi căn hộ em sống trở nên xa xôi và đã vài tháng tôi không gặp em.

Lúc tôi đang ngồi ăn mừng sau trận đấu cùng các thành viên trong hội thì máy nhắn tin có tiếng báo. Đã khá lâu rồi mới có tin nhắn nên một lúc sau tôi mới nhận thấy. Tôi rút máy nhắn tin từ trong túi áo ngực ra xem, trên màn hình hiện con số “3103”. Một số hội viên tò mò để ý, trong đó có Haruka. Tôi chỉ kịp nói “Xin lỗi, tôi có chút việc xin phép về trước” rồi đứng lên. Lướt nhìn khuôn mặt Haruka khi ấy có vẻ chùng xuống, chẳng biết đây là điềm lành hay dữ, tôi vừa nghĩ vừa rời khỏi quán.

Phải mất ba mươi phút tôi mới đến được nhà Satomi. Vừa mở cửa bước chân vào phòng, tôi thấy em ngồi dựa lưng vào tường

dưới ánh đèn nê ông trắng xanh, mắt nhìn xuống gối, hơi thở chậm chậm.

“Cậu ổn chứ?” Tôi hỏi thì em đáp lại yếu ớt, “Ừm”. Tôi nắm cánh tay em, diu ra giữa phòng. Để em ngồi ở tư thế thai nhi như mọi khi rồi kéo khóa sau lưng váy em. Như thể bóc vỏ trái cây, tôi kéo tuột váy xuống để lộ trần lưng em. Sắc da không đến nỗi tệ như tôi nghĩ. Đôi dây áo màu hồng đào nổi bật trên bờ vai trắng sữa.

Các ngón tay tôi trượt từ vị trí phía trên khóa cài áo nịt ngực lên đến xương bả vai. Em khẽ rùng mình. Trong khi tôi lặp đi lặp lại động tác ấy thì hơi ấm trở lại trên làn da em. Vùng da dọc hai bên sống lưng ửng đỏ, gáy em lấm tấm mồ hôi. Em thở một hơi dài, thả lỏng cơ thể.

“Cảm ơn cậu, mình khá hơn rồi.” Em nói rồi trở người ngồi dậy. “Kéo giùm mình cái khóa lên được không?” Đoạn em xỏ tay vào áo váy. Tôi cầm nhẹ móc khóa, từ từ kéo lên. Các hình ảnh vẫn còn lẩn quẩn trong tôi, nhưng cụ thể là gì thì tôi không rõ.

Satomi nói “Mình vẫn còn chóng mặt” rồi lấy gối nằm ngửa trên chiếu. Tôi ôm gối ngồi bên cạnh.

“Đã lâu rồi nhỉ!” Tôi nói. “Dạo gần đây không thấy bị cơn nữa?”

Satomi vẫn nhắm mắt và gật nhẹ. Tóc em đã dài từ khi nào. Khuôn mặt nhỏ của em nổi bật giữa suối tóc đen tuyền.

“Thi thoảng vẫn có những cơn nhẹ,” em nói. “Nhưng mình có thể chịu được. Vả lại cũng có thuốc nữa.”

Tôi khá ngạc nhiên trước lời em nói. Tôi ngồi lại, nhìn vào mặt em. Hình như em cảm nhận thấy nên mở mắt ra.

“Cậu đã vượt qua được?” Tôi hỏi Satomi.

“Đúng thế,” em trả lời. “Mình uống thuốc nhiều lên một tí là không còn nặng nữa.”

“Không được làm vậy!” Bất giác tôi cao giọng. “Việc đó rất nguy hiểm! Cậu chỉ cần cảm thấy chớm có dấu hiệu phát tác là phải gọi cho mình ngay chứ!”

Em từ từ nhắm mắt, rồi lại từ từ mở mắt, miệng thoáng nét cười.

“Hiro lúc nào cũng tốt với mình!”

Tôi nhăn mặt, cơn giận đã dịu lại.

“Ai cũng dặn vậy cả thôi.”

“Ai cũng... ư?”

Cảm giác câu chất vấn của em có phần mất tự nhiên, tôi im lặng nhìn vào mắt em.

“Với ai cũng thế à...?” Em lại hỏi.

Lúc ấy tôi bắt đầu nhận ra thực sự em muốn hỏi gì, nhưng lại không tìm được câu trả lời. “Ừ... ừ...” Tôi nói. “Mình cũng không rõ nữa.”

Tránh ánh mắt em, tôi lảng nhìn quanh phòng. Khung ảnh mẹ Satomi vẫn đó, trên tủ quần áo trẻ con có từ hồi tôi sinh ra. Bên cạnh đó là chậu trồng hoa bằng nhựa, nhưng chỉ còn vài chiếc lá yếu ớt bám vào cành, không có một bông hoa nào. Phát thanh viên trên ti vi vẫn giọng nói ấy, vẫn đọc các tin tức ấy.

Tay Satomi chạm vào cổ chân tôi. “Này...” Em nói.

“Sao cơ?” Tôi hỏi rồi nhìn vào mắt em và thật bất ngờ, ánh mắt nghiêm túc của em làm tôi khựng lại.

“Bọn mình thử làm chuyện ấy đi!” Em nói có phần run run ở cuối câu. “Hiro chưa bao giờ làm chuyện đó đúng không?”

Tôi không thể nhìn lảng sang chỗ khác. Em nhìn tôi với ánh mắt như thách thức. Em định sử dụng vũ khí của giới mình, nhưng có phần do dự. Chẳng phải tình yêu, mà là đang cố vin vào lòng thương cảm để rồi tuyệt vọng.

“Không được đâu,” tôi nói. Sắc mặt em không thay đổi. Nhưng các ngón tay đang nắm cổ chân tôi thì khẽ cử động. Giống như con thỏ non nằm co mình không nhúc nhích khi nghe thấy tiếng chim vỗ cánh.

“Sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của Satomi đấy! Trước đây bác sĩ đã dặn rồi còn gì? Hạn chế vận động và mọi sự hưng phấn...”

“Phải rồi,” em nói, rồi cười bông đùa.

“Mình quên mất.”

“Ừ.”

Tối hôm đó, tôi ở phòng em đến tận khuya. Hai đứa tôi cùng ôn lại những kỷ niệm, trò chuyện về quãng thời gian tươi đẹp đã qua.

Em như thư giãn hơn. Không còn vẻ phòng thủ bên ngoài, thay vào đó là em của thời thơ ấu, thật thoải mái, không chút e dè.

“Dạo gần đây mình vừa soạn lại quần áo cũ ngày xưa ấy. Quần áo của mẹ, và của mình...”

“Ồ.”

Em nhìn tôi với ánh mắt như diễn kịch.

“Lúc ấy, mình tìm thấy một bằng chứng thuyết phục đấy nhé!”

“Bằng chứng gì thế?”

Satomi dang rộng tay như để bảo tôi chờ một lát, rồi mở miệng túi ni lông màu đen ở cạnh chân tường.

Em lấy trong túi ra một chiếc áo len màu kem đã cũ. Tôi còn nhớ nó. Hồi hai đứa vừa mới vào lớp 1, chiếc áo len ấy là nơi trú ẩn tinh thần của tôi. Chỉ cần bám vào nó thì sẽ không có việc gì xấu xảy đến. Tôi đã nghĩ như vậy.

Cảm giác đau nhói chạy trong tim.

“Cậu bé Hiro hay khóc nè ời...” Satomi nói. “Cậu theo mình vào cả toa lét nữa nhỉ.”

“Phải rồi...”

Vẫn còn nguyên vẹn vết tích trên vạt áo. Nó in dấu ấn tâm hồn thơ ngây của tôi.

“Cái này cũng...?” Tôi hỏi. “Cậu định vứt đi à?”

“Ừ, vì không cho ai được nữa.”

Khi tôi hỏi, tôi có thể cảm chiếc áo đó được không, Satomi nhìn tôi ngạc nhiên.

“Cậu định làm gì?”

“A... chỉ là... Mình muốn để nó bên cạnh mình.” Một khoảng lặng như suy nghĩ.

“Được thôi.” Em nói. “Cậu cứ giữ đi! Nhưng nếu thấy phiền quá thì vứt đi nhé!”

Tôi không đáp lại ngay, một lúc rồi mới từ từ gật đầu. “Cảm ơn!”

Lúc về, em tiễn tôi xuống tận dưới đường. Khi tôi nói “Chúc ngủ ngon!” em cũng đáp lại “Chúc cậu ngủ ngon!” Tôi đi một quãng trên con đường tối, ngoảnh lại, Satomi vẫn còn đứng đó, bóng em nhòa

trong màn đêm. Một cảm giác rất giống với nỗi đau đang cuộn dâng trong lòng, nhưng tôi vội lơ nó đi. Sau đó, tôi ngoảnh nhìn phía trước, đi thẳng một mạch về đến nhà mà không quay đầu lại lần nào nữa.

Chẳng bao lâu sau, tôi cũng bước vào năm thứ hai đại học. Thời gian này, tôi đi trong trường với vẻ mặt lão làng. Nhìn những sinh viên mới bỡ ngỡ, tôi thấy tự hào về sự rĩnh rang thoải mái của mình, cảm giác như mình đã rất trưởng thành rồi. Với Haruka, tôi định sẽ từ từ cải thiện mối quan hệ. Nếu thay đổi nhanh quá thì cũng không hay. Nguyện vọng của tôi là mỗi ngày nhích vài mi li mét, rồi khi người trong cuộc chưa kịp nhận ra thì khoảng cách ấy đã bằng không.

Hôm đó, tôi ăn trưa cùng Haruka. Trong quán cà phê gần trường hầu như sinh viên đã ngồi kín chỗ. Tôi nhòm nhoàm gặm bánh kẹp thịt BLT*, làm rơi vãi ra xung quanh. Haruka miễn cưỡng dùng khăn ăn nhặt lên cho tôi. Đúng lúc ấy, tiếng máy nhắn tin reo.

Tôi đã hầu như quên tiếng báo ấy. Ngạc nhiên, tôi rút từ trong đáy túi chiếc máy nhắn tin, nhìn vào màn hình. Là dãy số “3470”. Haruka cũng ngó vào tay tôi.

“Từ ai đấy?” Cô hỏi. “Ờm,” tôi nghiêng đầu. “Chắc là gọi nhầm.” Tuy vậy tôi vẫn ra chỗ quầy tính tiền, ở cạnh đó có cái điện thoại màu hồng. Tôi nhấc máy lên và bấm số cố định gọi cho em. Một lúc sau có người nghe máy, nhưng không phải tiếng của Satomi mà là tiếng tổng đài thông báo số máy này không còn sử dụng nữa.

Khi trở về chỗ ngồi, Haruka hỏi tôi: “Thế nào rồi?”

“Ừ... đúng là nhầm số thật,” tôi trả lời.

“Nhầm số á?”

“Ừ, bị nhầm số.”

Tôi nói rồi bỏ miếng bánh kẹp thịt vào miệng.

Tối đó, tôi đã thử đến nhà Satomi.

Khi bước lên cầu thang, đứng trước căn hộ của em, tôi nhận ra trên tấm biển gắn ở cửa là một cái tên hoàn toàn xa lạ. Đang tính quay về, tôi lại thử gõ cửa. Có tiếng “Vâng” từ trong nhà vọng ra, rồi cửa mở. Đó là một thanh niên mặt còn non choẹt. Tôi đoán cậu ta chắc hẳn là sinh viên năm nhất.

“Tôi có người quen trước sống ở đây.” Tôi dạn hỏi. “Cậu có biết cô ấy chuyển đi đâu không?”

“A... à...” Cậu ta vỗ tay có vẻ đắc chí. “Anh có phải là Hiro...?”

“Phải, nhưng...”

“Tôi chuyển đến ba ngày trước. Lúc đó, tôi thấy có lá thư gửi cho anh kẹp ở cái cửa này.”

“Thư cho tôi?”

“Phải. Ngoài phong bì ghi ‘Gửi Hiro’ Cái thư đó...” Cậu ta cúi đầu nói xin lỗi. “Tôi làm mất nó rồi. Hình như tôi đã vứt nó cùng với rác khi dọn nhà thì phải.”

Tôi còn chưa biết nói gì, cậu ta đã lại nói tiếp với vẻ hối lỗi.

“Tôi biết làm thế này không được, nhưng tôi đã mở ra đọc một ít. Kiểu tò mò thôi.”

Tôi không thốt nên lời, làm hiệu giục cậu ta nói tiếp.

“Trong thư không viết tí gì địa chỉ người gửi cả.”

“Thế trong đó viết gì...?”

Cậu ta vừa mân mê cái cảm lún phún râu vừa ngẫm nghĩ.

“Hình như không có gì quan trọng đâu. ‘Cảm ơn cậu rất nhiều’, hay là ‘Mình không sao đâu’, đại loại như vậy.”

“Vậy à,” tôi lặng lẽ gật đầu.

“Người yêu anh à?” Cậu thanh niên hỏi bằng giọng.

“À không,” tôi nói. “Không phải người yêu, nhưng là người bạn gái rất thân thiết.”

Nghe xong cậu ta “À” một tiếng rồi bỏ vào trong nhà. Tôi nghe có tiếng vọng ra “Cái này là...” Tôi nhòm vào phía trong, căn phòng đã thay đổi hoàn toàn. Cậu thanh niên nói “Cái này là...” rồi quay trở ra. Trên tay là một chậu hoa nhỏ.

“Đây có phải chậu hoa mà người bạn gái anh nói là rất thân trọng không? Nó ở ban công.”

Tôi nhận ra ngay. Đó là chậu hoa vẫn đặt cạnh khung ảnh của mẹ Satomi trên chỗ tủ quần áo trẻ con. Nó vẫn thế, chẳng có hoa, chỉ lơ thơ vài cái lá trên cành. “Đúng rồi.” Tôi trả lời.

Cậu ta nói, “Thật may. Tôi còn có ích cho anh.”

“Cám ơn cậu.”

Tôi khẽ cúi đầu chào cảm ơn rồi chực ra về thì cậu ta nói như hét sau lưng.

“Phải rồi!”

Tôi dừng bước quay đầu lại thấy khuôn mặt cậu ta ửng đỏ.

“Nhờ có anh mà chị ấy cảm thấy hạnh phúc.”

Tôi chưa kịp hiểu câu nói đó, đang còn im lặng. “Chị ấy nói đã

trải qua thời thanh xuân tuyệt vời. Chị ấy thấy hạnh phúc không thua kém bất kỳ ai.”

“Cô ấy đã...?”

Cậu thanh niên gật đầu âm ừ. “Chị ấy cảm ơn anh vì điều đó.”

“Trong bức thư đó...?”

“Vâng, đại loại như vậy,” cậu ta vừa nói vừa cười. Tôi cũng cười đáp lại rồi cúi đầu, lần này tôi không dừng chân mà rời ngay khỏi đó.

Nơi này đầy ắp những kỷ niệm về quãng thời gian bốn mẹ con chúng tôi sống cùng nhau. Nhưng tôi đã không quay lại một lần nào nữa kể từ sau hôm đó.

Vài năm trôi qua. Tôi tốt nghiệp đại học và cùng lúc đó cũng chia tay Haruka. Chỉ có chậu hoa ngày ấy vẫn luôn bên tôi. Có lần tôi mang đến hiệu cây cảnh hỏi thì họ nói đó là một giống hoa hồng. Được biết là chất đất trong chậu kém, tôi đã quyết định làm lại từ đầu. Tôi chăm chỉ tưới nước, bón thêm phân, và cho nó ra ngoài trời.

Mùa xuân năm nay, nó đã nở hoa. Nhụy hoa phớt hồng như được bàn tay trắng bao bọc, trông thật hiền hòa. Một mùi hương ngọt mát giống như mùi hồng trà thoang thoảng. Cây chỉ trổ duy nhất một bông.

Mỗi lần Hiro chạm bàn tay vào lưng...

Lời nói ấy còn văng vẳng bên tai.

Mình lại cảm thấy như được sinh ra một lần nữa trên đời.

Tôi vẫn còn giữ chiếc áo len của Satomi. Tôi có cảm giác mùi

hương hoa hơi giống với mùi áo len của em.

Hoa hồng nở đến ngày thứ ba thì tôi nhận được tin từ người quen. Anh ấy báo cho tôi một thông tin. Đó là tên thị trấn cách khu chung cư tôi ở kể từ khi sống một mình năm mươi ki lô mét về phía Bắc. Tôi chạy xe về đó.

Tòa nhà nhỏ hơn tôi nghĩ. Nhưng chắc chắn không có gì nhầm lẫn.

Tôi đỗ xe trong bãi rồi đi về phía cửa vào. Sau khi hỏi số phòng ở quày lễ tân, tôi lên cái thang máy duy nhất ở đó. Tôi ra ở tầng ba, đi dọc hành lang hắt nắng.

Một cảm giác phấn chấn kỳ lạ, đồng thời xen lẫn chút lo lắng.

Số căn hộ họ chỉ cho tôi là căn dành cho bốn người. Nhưng bây giờ chỉ có một người ở. Biển tên chủ nhà chỉ có một cái.

Tôi mở cửa, bước vào trong. Ở đây cũng tràn ngập ánh nắng. Tôi rón rén bước vào sâu hơn.

Em đang ngủ, quay cái lưng thân thuộc ra ngoài. Chiếc chân trông thơm tho, sạch sẽ đập ngang bụng em trở xuống. Tôi đến bên giường khẽ khàng đặt bàn tay lên lưng em. Qua lớp áo ngủ sợi bông, tôi có thể cảm nhận được hình dáng vùng xương bả vai của em.

Em choàng tỉnh, rồi từ từ ngoảnh đầu lại.

“Cậu đã một mình vượt qua tất cả những khó khăn cho đến nay rồi!” Tôi nở nụ cười với em khi đó đang nghẹn lời. “Nhưng từ nay sẽ có mình bên cậu.”

Em nhìn tôi với ánh mắt ngân ngấn nước. “Tại sao...”

“Vì bệnh viện mà Satomi có thể chạy đến khi cần đâu nhiều. Đây là căn bệnh lạ mà. Mình đã đợi mãi. Tin rằng một lúc nào đó sẽ có thông tin.”

“Cậu đã tìm mình ư?”

“Đúng vậy!” Tôi gật đầu. “Anh đã đi tìm em. Cuối cùng cũng tìm thấy. Anh thực sự rất buồn khi thiếu vắng em.”

Em nhắm nghiền mắt lại. Giọt nước mắt lăn dài trên má.

“Nào, xoa lưng lại đây nào.”

Tôi choàng tay qua vai em, xoa lưng em về phía mình. Em còn gầy hơn so với trước đây. Vẫn là bờ vai mong manh của cô thiếu nữ nhỏ bé, gầy yếu ngày nào. Tôi chậm rãi trượt ngón tay mình trên lưng Satomi. “Em xin lỗi,” Satomi run run nói.

“Tại sao em lại phải xin lỗi?”

“Tại vì...”

“Bàn tay này...” Tôi nói, “Chắc hẳn là dành cho em. Trên hành tinh này, chỉ có một cặp bài trùng duy nhất. Vì vậy... anh ở đây... Mình sẽ mãi ở bên nhau.”

Satomi vẫn quay lưng lại, nước nỡ nghẹn ngào. Tôi ngồi xuống bên em, di chuyển đều đều các ngón tay. “Mình về thôi, về nhà của chúng mình thôi!”

Tôi nói với ra từ phía sau lưng em. Cơ thể em run rẩy, em chỉ khóc mà không nói gì.

Tôi nhận ra một tấm ảnh đặt trên kệ đầu giường. Đó là tấm ảnh gỗ đã cũ. Trong hình là tôi và Satomi mặc đồng phục học sinh. Tôi còn nhớ rõ. Khi vào cấp hai, chúng tôi đã được một anh sống ở căn

hộ tầng dưới chụp cho. Chúng tôi hầu như không chụp ảnh bao giờ, không có thói quen đi đâu bao giờ, và cũng chẳng có cái máy ảnh nào trong nhà cả. Đây là một trong số rất ít ảnh mà chúng tôi chụp chung.

Tôi nhắc tấm ảnh lên, bất giác lật xem đằng sau thấy đề dòng chữ “8/4 Trước khu chung cư”. Nét chữ này là của mẹ Satomi. Ngay bên dưới là vài chữ số viết mực xanh. “Số này là...”

Satomi quay lại, nhìn vào tay tôi.

“Có phải số mật mã máy nhắn tin không?” Nghe tôi hỏi, em cứng người, vẻ mặt có phần sợ hãi.

“Satomi?”

Em thở ra, sau đó từ từ chớp mắt. “Đúng rồi đó.” em nói. Giọng em nhỏ, khàn trong nước mắt.

“Lúc nào em cũng không rời nó. Đã mấy lần em định gọi. Em muốn gặp Hiro, rất nhiều lần...”

Em nhìn tôi bằng đôi mắt ngấn lệ. “Em yêu anh, Hiro à,” em nói.

Em nói cứ như thể vừa thú tội. Tôi thấy điều đó trong giọng nói cùng ánh mắt e ngại run rẩy của em.

“Đã lâu nay rồi em muốn nói... Nhưng...” Em thở nhẹ, rồi tiếp tục. “Em nghĩ mình không nên trói buộc anh. Mình cần phải rời xa bàn tay vẫn luôn dựa dẫm bấy lâu nay không thể rời...”

Satomi nhăn mặt, rồi khó khăn nhắm mắt lại. Nước mắt trào ra lăn dài xuống tóc mai, ướt đẫm mái tóc em.

“Vì em không muốn bị anh ghét bỏ. Nếu bị anh ghét bỏ thì quá sức chịu đựng của em.”

Em ôm mặt khóc, hai vai run bần bật.

Tôi cảm thấy lồng ngực mình có gì đó nóng bỏng trào lên. Nó mạnh đến mức không tả nổi, làm tim tôi đập như trống làng. Tôi cảm thấy chỉ cần có cảm giác này thôi là mình có thể che chở cho Satomi từ nay và mãi về sau.

“Satomi này...” Tôi nói. “Mình mau về thôi em. Hồng đã ra hoa rồi. Cây hoa em chăm sóc ở căn nhà trước đây ấy. Anh muốn em nhìn thấy nó. Vì nó là một bông hoa vô cùng xinh đẹp.”

KHƯƠNG QUỲNH ANH *dịch*

Quỹ đạo trong suốt

Maho rời mắt khỏi trang sách, nhìn sang Atsuo đang miệt mài với bút vẽ. Thân hình như hòa làm một với cái bàn gấp nhỏ hình tròn. Tấm gỗ dán làm mặt bàn trông như thể cây nấm linh chi khổng lồ mọc ra từ bụng cậu. Cứ mỗi lần Atsuo khẽ đung đưa người thì cái bàn cũng chuyển động theo. Có khó vẽ không nhỉ, Maho nghĩ. Nhưng trông không có vẻ gì là vậy. Atsuo có tật cứ mỗi khi tập trung làm gì thì môi lại dẩu ra, từ kẽ hở phát ra những âm thanh vô nghĩa.

Cô đã quen với hình ảnh này. Năm năm nay, cô lúc nào cũng nhìn thấy nó. Mà, có lẽ đã từ trước đó rồi. Không phải chính xác là hình ảnh ấy, mà là từ khi bố Atsuo có mặt bên cạnh cô.

...

Lần đầu tiên nhìn thấy bố Atsuo, lúc đó cô mới hai mươi tư tuổi.

Đến giờ cô vẫn nhớ rõ. Rất ấn tượng, có vẻ kỳ kỳ nữa.

Anh lúc đó đang ở quầy bán thực phẩm dưới tầng hầm siêu thị trước ga.

Một buổi chiều trống rỗng chẳng có gì đặc biệt. Thời gian này, cô đang mệt mỏi, không đi làm. Công việc hằng ngày của cô là làm việc nhà theo đúng nghĩa của từ đó, đi chợ, nhân tiện phục hồi sức khỏe.

Quầy bánh kẹo trong khu bán thực phẩm, nơi chẳng ai ghé vào.

Anh ta (mãi sau này Maho mới biết tên là Yasuo) cuộn cái thân hình gầy guộc như cuộn thước dây, mê mải ngắm nghía cái kệ dưới cùng. Cô đang tìm gói bánh donut cách đó chừng ba mét. Thấy nó, cô bỏ vào giỏ hàng rồi lại nhìn về phía anh ta. Hình như chưa tìm thấy đồ mình cần, nên anh ta vờ tay lên giá, rồi lần tìm phía sâu bên trong.

Anh ta trạc ba mươi. Tóc khá dài, đen bóng, khuôn mặt nhỏ, khiến cô nghĩ ngay đến hình ảnh loài chó Afghan*. Anh ta đeo cặp kính nhiều cạnh, các góc được vuốt tù (sau này, Yasuo mới bảo cô nó được gọi là hình bát giác), mặc áo polo đã bạc màu và chiếc quần jean.

Hắn là nhạc sĩ vô danh, tương lai mù mịt. Maho tự cho phép mình nhận định như vậy. Vẫn còn ban ngày, lại là ngày làm việc mà đã mải miết tìm gì đó ở quầy bánh kẹo, người có công việc đàng hoàng không ai làm thế cả. Dưới chân anh ta là đôi xăng đan rẻ tiền, hành vi có phần lập dị. Chắc hẳn các bài hát của anh ta cũng toàn về những thứ không mấy ai hiểu được. Năm trăm đĩa CD phải bỏ tiền túi ra in vẫn còn xếp đống trong kho. (Tưởng tượng của cô lúc ấy hoàn toàn sai. Anh có thu nhập đàng hoàng, lại còn là đối tượng được giảm trừ vì phải nuôi gia đình).

Anh ta cầm một gói đồ ăn nhẹ lên. Ngắm nghía với vẻ mặt khó dăm dăm rồi đặt lại kệ. Hình như vẫn chưa phải thứ anh ta cần. Anh ta nhìn chăm chú vào kệ, khẽ đứng đưa người ra trước sau. Tay trái áp má, bàn tay lúc nắm chặt, lúc lại xòe ra.

Vì cứ nhìn mãi cũng khiếm nhã nên Maho quyết định rời khỏi đó.

Cô chuẩn bị quay xe chờ hàng thì vòng bi bánh xe rít lên ken két. Anh ta đột nhiên ngẩng đầu, nhìn sang phía Maho. Có lẽ bị giật mình vì không ngờ có người ở gần đó, anh ta vội vàng nhìn trở lại phía kệ bánh kẹo rồi đứng dậy. Anh ta liếc nhìn Maho, định nói gì đó. Cô nhận thấy cặp môi mỏng mấp máy, nhưng luồng không khí tạo âm thanh lại bị nuốt vào trong.

Maho chuẩn bị tinh thần, nhưng cuối cùng chỉ có tiếng đặng hắng khe khẽ (có lẽ để đỡ xấu hổ), chứ chẳng hề nghe một lời nào cả.

Anh ta xòe hai bàn tay, cánh tay áp chặt vào hai bên đùi (nhìn hệt chim cánh cụt), rồi tập trung nghĩ. Chắc đang kiểm tra để chữa ngược, hoặc đang tìm một dấu hiệu gì đó? (Các ngón tay anh ta cử động nhịp nhàng như gõ bàn phím.) Nhưng có vẻ chẳng nghĩ ra được gì nên vài giây sau, anh ta lại nắm chặt các ngón tay lúc nãy còn xòe ra, rồi rời khỏi đó.

Anh ta đi rồi, Maho vẫn còn nhìn vào quầy bánh kẹo một lúc lâu. Cô không nhin nổi, bật cười khúc khích. Người đâu mà kỳ quặc!

Cảm giác khuây khỏa lan tỏa trong lòng cô khi được cười thế này. Trong số các sinh vật sống tiếp xúc hằng ngày, cô thấy đáng sợ nhất là con người. Mọi đe dọa này đã được thống kê bằng các con số thực tế. Động vật gây tổn thương hàng đầu đối với con người chính là con người.

Nhưng anh ta thì lại có vẻ vô hại. Cái cằm nhỏ, đuôi mắt cúp xuống trông giống như mắt của loài thú nhỏ. Là đàn ông nhưng lại có hàng mi rất dày. Có khi đây lại là típ người của cô. Bởi hầu hết những người cô thích cho đến nay tương mạo đều gần như vậy. Tất

cả đều là cô yêu đơn phương (chắc chắn vài người cũng có thành ý, nhưng rốt cuộc chẳng ai trong số đó thổ lộ), dù trực cảm ban đầu của cô chưa lần nào sai.

Mọi thứ vẫn nguyên vẹn trong tâm trí cô từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta. Cả những lần sau đó, anh ta cũng vẫn mò mẫm chỗ quầy bánh kẹo, vẫn với vẻ say sưa như vậy.

Cứ như thế, khoảng một tháng trôi qua, cô và anh ta bắt chuyện với nhau.

Lần này anh ta không ở quầy bán bánh kẹo, mà ngồi trên ghế dài dưới chân thang cuốn.

Anh ta ngồi tận mép đầu kia của chiếc ghế thép màu trắng, đặt túi ni lông lên chỗ trống còn lại, lần lượt lấy đồ bên trong ra xem. Không biết có phải vì tật khi nằm ngủ không, mà mảng tóc phía sau đầu anh ta dựng hết lên, các sợi tóc phát phơ mỗi lần đầu cử động.

Maho đứng cách chỗ anh ta khoảng năm mét, hai tay cầm túi ni lông đựng đồ nấu bữa tối (thực đơn hôm nay có trứng đúc thịt, cà rốt và tỏi mơ). Cô quan sát anh ta chẳng cần giấu giếm một lúc lâu, nhưng anh ta không hề nhận ra.

Đúng là kỳ quặc.

Không thể lý giải được, nhưng cô cảm thấy mỗi ngày, mọi thứ ở anh ta thật khác bình thường.

Các động tác đều lóng ngóng. Toàn thân ngật ngưỡng trước sau. Miệng phát ra thứ âm thanh khác lạ, gót chân bên phải đập vào dép xăng đan thỉnh thoảng lại lộp bộp như tiếng vỗ tay.

Nói gì thì nói, chứ cái vẻ chăm chú đó không hề tương xứng với độ tuổi. Rồi cả tư thế không chút phòng thủ dễ làm anh ta mất mạng như chơi ở một nơi nào đó (như trên hoang mạc, hay lãnh thổ tranh chấp ở Tây Á, mà cũng có thể giữa một khu phố sầm uất).

Đang mải nghĩ, bất thần cô thấy anh ngẩng đầu lên. Hình như đã làm xong. Anh ta đưa tác phẩm của mình lên ngang tầm mắt kiểm tra lại lần cuối. Đó là một chú chim cánh cụt sặc sỡ được làm bằng mảnh nhựa trong màu đỏ, xanh da trời, vàng và xanh lá. (Maho nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy anh ta. Năm ngón tay cũng xò rộng áp hai bên đùi.)

Anh ta mê mẩn ngắm con chim cánh cụt bốn màu. Chắc hẳn, nhìn từ chỗ anh ta chiếu thẳng sang chỗ cô thì hình ảnh Maho có lẽ khít vào chú cánh cụt ấy. Anh ta nhanh chóng thu lại ánh mắt đã vươn quá xa. Vừa rồi nhìn cô có chằng chỉ là sự thay đổi thất thường chút đỉnh của các cơ quanh nhãn cầu mà thôi.

Một thoáng bối rối rồi anh ta mỉm cười vụng về. Vụng về như thể từ khi sinh ra cho đến bây giờ mới được cười có vài ba lần.

Maho mỉm cười đáp lại, rồi tiến khoảng ba bước về phía anh ta. Động tác có thể là đến gần để nói chuyện, mà cũng có thể là đi về phía thang cuốn, hiểu theo cách nào cũng được. Cô chăm chú nhìn xem phản ứng của anh ta thế nào. Dù anh ta từ chối hay tiếp nhận, thì cô cũng chỉ định đi ngang qua về phía thang cuốn.

Yasuo lại có vẻ chào đón, tuy có phần e ngại (có lẽ vậy, Maho tự nhận định). Anh ta không nói gì, ngồi dịch sang dành đủ chỗ trống cho một người.

Cô không nhìn vào mắt anh ta mà ngồi xuống bên cạnh. Đặt túi

ni lông cầm trên tay xuống dưới chân, cô thở phào một tiếng, rồi từ từ nhìn sang đầu gối anh ta. Thoáng nhận ra anh ta cũng đang dùng mắt trên đầu gối cô. Cô mặc chiếc váy xòe in hình hoa cúc tây màu trắng trên nền xanh da trời. Hai xương bánh chè núp trong đó cứ như có kiến bò.

“Này cô,” anh ta nói, rồi đan các ngón tay thon mảnh vào nhau. Anh khua bàn tay trước ngực như một nhà soạn nhạc, định nói gì đó. (Đây là thói quen khi giao tiếp của anh mà sau này cô luôn thấy. Anh thường nói chuyện bằng cả miệng và tay.)

“Cái này,” anh ta nói, rồi nhặt lấy con chim cánh cụt bốn màu dưới ghế, giơ cao lên khoảng không giữa hai người.

“Tôi tặng cô nhé?”

“Ờ?” Cô nói rồi nhìn sang anh ta. Anh ta cũng nhìn cô, ánh mắt va nhau như hai trái pháo hoa vụt sáng.

“Tặng cô luôn...” Anh nói sau đó một lúc. “Cô đã nhìn nó suốt đúng không?”

Maho cảm thấy mặt nóng bừng. Hóa ra anh ta đã để ý cô nhìn anh ta khiếm nhã thế nào. Xấu hổ quá.

“Cũng dễ thương nhỉ, chim cánh cụt ấy.” Anh ta nói.

Cô cảm giác có chút nhầm lẫn. Không đến mức là hiểu nhầm nhưng hơi lệch khỏi trọng tâm.

“Vì vậy, tặng cô đây.”

Rồi anh đưa con chim bốn màu tới trước mặt cô. Trong giây lát, cô lưỡng lự trước lời đề nghị đường đột ấy, nhưng quả là không thể tìm lý do làm ngơ trước thành ý của anh nên cô đã nhận.

“Cám ơn anh...”

Con chim trông thật dễ thương. Cái mỏ màu đỏ, bụng màu vàng. Màu sắc sặc sỡ như thể nó sinh sống ở đất nước Papua New Guinea.

“Này cô, đây là...” Anh ta nói và cho Maho xem tờ giấy khi cô còn đang mãi ngắm chú chim cánh cụt trên tay.

“Dạ?”

Maho nhìn anh như để hỏi, thì anh mỉm cười ra chùng xấu hổ.

Cứ như trẻ con ấy, cô nghĩ. Anh chàng này là một đứa trẻ. Một đứa trẻ trong hình hài người lớn.

“Tôi vẽ cái này đây. Đây là tờ hướng dẫn sử dụng kẹo đồ chơi.”

“À...”

Thế là mọi chuyện đã rõ. Maho phải nhìn anh bằng con mắt khác sau khi biết chuyện. Hóa ra phòng anh ta chẳng có cái đĩa CD nào bị ế cả. Có chăng là giá vẽ, bút vẽ, và các loại mẫu đồ chơi.

“Tôi thiết kế bản vẽ minh họa kỹ thuật. Tôi nhận nhiều đơn đặt hàng kiểu như thế này.”

“Anh giỏi quá!”

Lời khen thật không phải đối với một người chuyên nghiệp, nhưng cô lỡ buột khỏi miệng trong lúc đang mãi xem bản vẽ.

“Vâng, đúng vậy!”

Cách anh ta đáp lại, nếu bình tâm suy nghĩ thì thấy có cái gì đó không bình thường chút nào. Nhưng lúc này, Maho đang căng thẳng nên không để ý. Phải đến một thời gian sau, cô mới nhận ra anh không hề có chút kỹ năng giao tiếp xã hội nào, ví thử như thế

nào là khiêm tốn, là xu nịnh.

Dù sao hai người đã làm quen với nhau như vậy. Chuyện của sáu năm về trước.

Sau hôm đó, quan hệ giữa họ cũng chưa khởi đầu ngay (lực hướng tâm dẫu có mạnh, nhưng bản tính nhát gan bẩm sinh gây lực đẩy ngược lại), do đó trong một thời gian quan hệ của họ chỉ dừng ở mức độ vừa phải như thi thoảng tình cờ gặp nhau ở quầy bán thực phẩm thì cùng nói chuyện về nhân tình thế thái.

Có thời gian thì ngồi trên ghế dài dưới thang cuốn, có lúc cùng ăn món bánh cá.

Maho bắt đầu mong ngóng gặp anh ta. Kể cả khi không cần thiết, cô cũng kiếm cớ để ra siêu thị.

Nói chuyện với Yasuo rất vui.

Anh có nhiều sở thích, chủ đề phong phú, hơn thế lại biết nói chuyện. Từ lĩnh vực sách hay lịch sử, thiên văn học, hóa học, cho đến vật lý vũ trụ học, vô vàn chủ đề không giới hạn mở ra từ bờ bên này sang tới bờ bên kia thế giới.

Ở anh có tính hài hước, mỗi câu chuyện luôn có cái kết vui vẻ. Trò chuyện với anh trở thành thú vui của cô.

Còn chuyện về bản thân anh, sau này phải mất khá lâu cô mới được nghe kể.

“Tôi ba mươi tám tuổi.”

Sau khi kể về Michael Faraday tìm ra nguyên lý máy phát điện (lúc ấy Faraday bốn mươi tuổi), anh mới chêm vào như thế một

cách khá dè dặt.

“Anh không đùa chứ?” Cô bất giác thốt lên.

“Không, thật đấy.”

Khi kể về thế giới hay vũ trụ, anh có thể nói trơn tru, nhưng cứ gần về chủ đề cá nhân thì lại lúng túng. Có vẻ như mắc cỡ.

“Ba tám tuổi ư?”

“Phải, ba tám.”

Cô giật mình để rút miếng nhân đậu đỏ trong bánh cá xuống sàn. Cô rút gói khăn ăn trong túi xách dính cườm ra để lau. Cô rớt rít hơn mức cần thiết, cuống lên suy nghĩ.

Làm sao bây giờ, mình nhằm tới gần cả chục tuổi. Nếu ba mươi thì còn có thể xem là cùng trang lứa với mình, hai mươi tư. Đẳng này, những ba mươi tám, chẳng phải rất người lớn rồi sao? Nói chuyện với anh ấy như bạn bè thế này liệu có được không?

Mà... không hiểu sao anh ấy lại trẻ đến thế! Lẽ nào do ăn toàn thịt người cá?

Một nỗi bất an khác xâm chiếm. Ba mươi tám tuổi thì nếu anh ấy đã có gia đình cũng chẳng có gì lạ. Hẳn là vợ anh đi làm cho nên giao cho chồng là anh ấy đi chợ. Nếu vậy thì... tình cảm lần này sẽ không đến được nơi cần đến. Nó mới hé ra thôi, nên cần phải phanh lại ngay trước khi bùng nổ.

Cô ngồi lại ngay ngắn, bỏ nốt miếng bánh (phần đuôi cá còn dính nhân đậu) vào miệng. Cô nuốt hết chỗ đó rồi bắt đầu nói.

“Đúng là trông anh rất... trẻ!”

Giọng cô có phần mất tự nhiên, nhưng anh không

để ý.

“Ừ, mọi người cũng luôn nói thế.”

Rồi anh xòe đôi bàn tay ra như đóa hoa.

“Có lúc bố con tôi còn bị nhầm là hai anh em.”

Quả không sai! Anh ấy đã có gia đình. Ba mươi tám tuổi, cũng phải thôi. Trong một thoáng cô chực như muốn khóc, nhưng rồi lại nuốt nước miếng cố ghìm nén.

“Còn con anh...?”

Maho hỏi bằng giọng run run.

“Tôi có một con trai. Nó đang học lớp 12.”

Lớp 12 thì đối với Maho có khác nào chuyện chỉ mới cách đây khoảng mười ngày (đấy là nói theo chủ quan của cô).

Hóa ra mình bị hấp dẫn bởi một người đàn ông bằng tuổi bố mình...

Maho nuốt nước miếng thêm lần nữa, dụi dụi mũi. Cô chỉnh tư thế, rồi hỏi tiếp.

“Lớp 12 thì sắp thi rồi nhỉ?”

“Thì...” anh nói, “đúng là vậy đấy, nhưng...”

Nhìn vẻ mặt đăm chiêu của anh, Maho cảm thấy mình đã lấn sang chủ đề không thích hợp. Cô đang loay hoay định tìm một chủ đề khác thì Yasuo đã nói.

“Thằng bé chắc sẽ không vào đại học đâu...”

“Vậy... ư?”

Anh thoáng nhìn Maho rồi nhìn về chỗ cũ, gật gật một cách kỳ

cục.

“Bố con tôi... có nhiều hạn chế lắm.”

Chuyện là sao nhỉ? Mình có nên hỏi tiếp không? Cô chọn cách im lặng, liếc nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh. Chờ cho anh nói trước. Anh đứng đưa người, cuối cùng cũng bắt đầu kể.

“Hai bố con tôi...” Anh nói. “Vô cùng kém cỏi trong giao tiếp xã hội. Không quen với việc sống trong tập thể.”

“...”

A... a...

Tôi cũng thế, Maho lên tiếng với lòng mình. Vì vậy mà tôi bị anh cuốn hút.

Anh xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau, rồi hà hơi vào giữa.

“Cho nên những điều người khác làm được một cách bình thường lại tương đối khó đối với chúng tôi.”

“Vâng.”

“Vì thế, nếu phải hành động như những người bình thường khác, chúng tôi dễ cảm thấy mệt mỏi.”

“Đúng vậy đấy!”

“Ở một mình sẽ đỡ hơn. Thay vì cố ở trong tập thể, thì ta vừa có thể sống theo cách phù hợp với mình, vừa được làm công việc khiến người khác vui, như thế đã là rất hạnh phúc rồi.”

“Vâng, tôi cũng nghĩ vậy.”

Maho gật mạnh đầu mấy lần, hơn cả mức cần thiết, làm anh bật cười.

“Cô cũng nghĩ giống như tôi à?”

“Vâng.”

“Vợ tôi lại không nghĩ cho tôi như vậy.”

Maho cứng người lại. Cô dồn lực vào các cơ quanh bụng như để phòng thủ trước cú va chạm nào đấy.

“Cô ấy...” Yasuo kể tiếp. “Luôn nhìn ra bên ngoài.”

“Vâng,” cô nói như thì thầm, và chờ đợi.

“Cô ấy luôn nói khi hai chúng tôi muốn co cụm lại...” Anh xua xua khoảng không trước mặt bằng những ngón tay thon dài.

“... Em đã bảo là cần phải ra thế giới bên ngoài rộng lớn hơn rồi mà!”

“Thế nhưng,” Yasuo tiếp ngay. “Chúng tôi không làm được.”

Rồi anh gật đầu với chính lời mình nói.

“Vâng, chúng tôi không thể. Giống như chim cánh cụt không thể bay trên trời. Nhưng, lặn sâu thì có thể làm được. Sâu thẳm trong thế giới của mình.”

Anh ngẩng đầu nhìn Maho. Ánh mắt dừng lại trên vùng cằm cô.

“Chính vì thế, vợ tôi đã đi đến một thế giới rộng lớn hơn. Bây giờ chắc hẳn cô ấy đang ở nơi nào đó bên Đông Âu.”

“Châu Âu ư?”

“Vâng, thi thoảng cô ấy có gửi bưu ảnh cho bố con tôi. Từ tám tháng trước cô ấy quanh quẩn ở khu vực đó cùng với một tay nhà báo người Hung.”

“Vì công việc...? Vợ anh cũng là nhà báo à?”

“Không.” Anh lặng lẽ lắc đầu. “Cô ấy chẳng làm gì cả. Chỉ nhìn ngắm thôi. Khám phá là niềm vui của cô ấy. Tay nhà báo người Hung là bạn trai hiện giờ của cô ấy.”

Cô cảm giác có cái gì đó lạ xạ trong ngực như đang bị chổi lông cào vào.

“Vậy anh với vợ đã...”

“Không...”

Anh im lặng, giữ nguyên vẻ bình thản. Anh nhìn nghiêng xuống như đang nghĩ gì đó.

“Chúng tôi...”

Đang nói dở, anh lại cử động các ngón trên hai bàn tay.

“... Vâng, chúng tôi chuyển sang mối quan hệ mới. Tuy đã không còn là vợ chồng, nhưng vẫn ràng buộc bởi một sợi dây tình cảm khác. Tôi lo lắng cho cô ấy, cô ấy cũng lo lắng cho chúng tôi.”

“Vâng!”

“Tôi cảm thấy cô ấy thân thuộc, dù ở xa điều đó cũng không thay đổi.”

Yasuo nhìn sang như dò xét vẻ mặt Maho. Nhận thấy anh đang nhìn mình, cô ngẩng lên, anh liền quay đi nhìn về chỗ cũ.

“Cùng với đó, tôi cũng hiểu cô ấy sẽ không bao giờ quay về ngôi nhà của chúng tôi nữa. Chúng tôi tôn trọng nhau, nhưng lối sống thì khác nhau quá xa.”

“Nhưng, hai người đã là vợ chồng...”

“Thời sinh viên chúng tôi học cùng lớp. Cả hai đứa đều không biết hết bản thân mình. Nói khiên cưỡng, có lẽ cả hai chỉ là những

đưa trẻ. Từ đó chúng tôi rẽ nhánh và trở nên khác nhau.”

“Là trưởng thành hơn?”

“Chỉ một chút thôi. Bản chất không thay đổi, nhưng có phần phức tạp hơn. Nói cách khác, phần tử vẫn giản đơn là tôi bị bỏ lại.”

Có lẽ vậy, Maho thềm gật đầu đồng ý. Con người này vô cùng đơn giản. Tâm trạng ổn định, và mong muốn một cuộc sống đơn giản vừa đủ để tồn tại.

“Và...” anh nói như để tổng kết lại câu chuyện. “Con trai tôi cũng giống như vậy. Không quen với thế giới phức tạp. Nó yêu cái thuần túy, mạnh mẽ. Nó không mong chờ mở rộng thế giới hơn nữa. Cho nên, chắc là...”

“Không dự thi đại học?”

“Đúng vậy!”

Khoảng một tháng sau đó, Maho được mời đến nhà Yasuo. Anh muốn cô đến dự sinh nhật tuổi mười tám của con trai. Cô lo lắng hỏi thì được biết không có khách mời nào khác, nên hôm đó cô làm bánh ga tô chuối, tìm đến địa chỉ được cho.

Cô đi bộ mười phút là đến. Cũng hơi ngạc nhiên vì không nghĩ lại gần đến thế. Đó là một cơ ngơi đã cũ được bao quanh bởi vườn tường vi và sen trắng.

Trụ cổng được làm bằng đá sẫm màu, cánh cửa gỗ sơn màu nâu đỏ. Tấm biển ngoài cổng đề tên “Ida Yasuo”, bên cạnh là “Akane”, “Atsuo”.

Tên vợ anh ấy là Akane, Maho nghĩ. À không, bây giờ chỉ là vợ

cũ.

Cô mở cổng bước vào trong. Nền sân dưới chân cô lát bằng gạch nung đã khá nhiều tuổi, hai bên lối đi dương xỉ và cỏ dại mọc um tùm. Cây trong vườn cành lá vươn dài phủ kín trên đầu. Cô đang mãi ngắm khu vườn rộng chừng năm mươi mét vuông, thì nhìn thấy giàn dây leo đã bắt đầu xiêu vẹo. Trên thanh giằng bạc màu, hai dây hoa tử đằng quấn lấy nhau.

Trông không có vẻ gì là được chăm sóc. Khu vườn này có lẽ là sở thích của vợ anh. Không phải chỗ nào cũng mọc đầy cỏ dại, nhưng các cây trong vườn, cành nào cành nấy đua nhau tự do vươn ra. Giờ đang là mùa thu, một số cây ra hoa, nhưng Maho còn bị màu xanh sum sê của khu vườn cuốn hút hơn.

Cứ như thể... đang ở trong một cái kén màu xanh lá, cô nghĩ.

Cha con họ ở giữa cái kén đó.

Cô thấy một cái bếp lò to bên cửa ra vào. Nước đầy bên trong. Rong đuôi chồn và cói ngoi lên khỏi miệng bếp. Một con chuồn chuồn ngô đang đậu trên đầu ngọn cói. Tiếng inh ỏi của côn trùng.

Cửa ra vào cũng được làm bằng gỗ.

Thời nay rất hiếm. Dường như chỉ có nơi đây mới cảm giác thời gian như ngừng trôi.

Trên cánh cửa sơn màu nâu đỏ có một ô kính nhỏ, mỗi cạnh khoảng mười xen ti mét. Cô ghé mắt định nhìn vào bên trong, nhưng kính mờ nên không thấy rõ.

Cô thử nhấn vào nút bấm chuông cỡ bằng đồng xu mười yên bên cạnh cửa. Cô căng tai lắng nghe, nhưng từ trong nhà không

thấy ai trả lời. Cô bám lại lần nữa rồi lùi một bước. Nghiêng người, nhìn về phía vườn, ở đó cũng không một bóng người.

Hay họ đi vắng nhỉ?

Maho hơi lo lắng. Lát nữa quay lại cũng được, nhưng còn cái bánh ga tô. Cũng gần nhà nên cô không ướp đá khô.

Cô đi hai bước về phía vườn, rồi nhìn quanh. Dưới giàn cây leo, có chú mèo khoang đen trắng đang nằm duỗi dài sưởi nắng. Nó cũng thấy cô, nhưng có vẻ không mấy quan tâm, ngáp một cái, rồi lẩn mất vào lùm cây xanh.

Cô lại đứng trước cửa, lần này thì gõ thử. Lần đầu còn dè dặt. Lần thứ hai khá mạnh. Có tiếng từ bên trong vọng ra.

“Mời vào, cửa mở đấy.”

Không cần xem khách đến nhà là ai ư, cô nghĩ. Nhưng cô vẫn mở cửa, bước vào trong.

Có cái gì đó xộc thẳng vào mũi. Mùi nhà cũ. Cỏ khô, long não, hình như cả mùi nấu đậu tương. Lẫn thêm mùi ẩm mốc.

Trước mắt cô là hành lang lát gỗ đen bóng. Ánh sáng lờ mờ khiến cô không thể nhìn rõ bên trong.

“Tôi làm phiền được chứ?” Cô nói vọng vào.

Không có ai trả lời, nhưng cô vẫn cởi giày bước lên nhà. Hành lang trơn láng, mặc quần tất (vì được mời nên hôm nay cô diện váy liền) lại càng khó đi.

Vừa mới bước được ba bước thì sàn gỗ đã kêu cọt két.

Hình như lâu lắm rồi cô mới được nghe tiếng gỗ cọt két vào nhau thế này.

Bên phải hành lang có hai cánh cửa. Bên trái là cửa kéo. Lối vào chính diện không có cửa, thay vào đó là bức rèm hạt gỗ. Chắc hẳn đây là nơi cần vào nên cô cứ thế đi thẳng vào trong.

Cô rẽ tấm rèm gỗ để đi vào, làm phát ra tiếng kêu lách cách.

Ở đó là phòng ăn chung với bếp. Diện tích khoảng mười sáu mét vuông, giữa phòng là bàn ăn, các món đã được bày sẵn trên đó.

“À... Mời cô vào!” Yasuo trong cái tạp dề, vẫn quay người vào bồn rửa, nói.

“Chào anh!”

“Tôi chuẩn bị xong rồi đây, cô cứ ngồi xuống ghé đi.” Rồi anh quay lại nhìn xuống chân Maho. “Ôi...” anh nói như thì thầm. “Dép đi trong nhà.”

Anh túm vạt tạp dề lau vội tay rồi đi về phía cô, dừng lại trước mặt cô và tuột đôi dép đi trong nhà ra.

“Cô xỏ vào đi.”

“Ơ...”

Yasuo đi chân đất quay lại ngay chỗ bồn rửa. Maho lúng túng, nhìn xuống đôi dép đặt quay mũi về phía mình. Đôi dép nhựa cũ. Trên nền màu xanh in hình chú thỏ rất giống thỏ Bugs.

“Anh à, đôi dép này...”

“Nhà tôi không có khách nên chỉ có hai đôi đi trong nhà thôi. Cô cứ xỏ nó đi.”

“À...”

Vốn không thích cứ phải đưa đẩy hình thức nên Maho theo lời anh xỏ chân vào đôi dép vẫn còn ấm hơi người.

“Anh có nghe thấy tiếng chuông không?” Maho vẫn còn lẩn tránh chuyện đó nên ướm hỏi.

“A... cái đó bị hỏng rồi.” Yasuo nói. “Nhà không có khách, nên tôi cứ để vậy. Nhân viên bưu điện quen rồi, lúc nào họ cũng gọi to, nên không có vấn đề gì.”

“Vậy ạ...”

Cảm thấy từng chút một có cái gì đó kỳ quặc. Nhưng dường như đó mới chính là họ... thế nhưng...

Để hộp bánh lên bàn, Maho chia bánh vào chồng đĩa đặt sẵn trên đó. Hình hoa hồng nhưng in trên đĩa.

“Oài... xong rồi!” Yasuo nói rồi bưng cái đĩa gỗ rất to ra. Cô đã tưởng đó là món sa lát Caesar*, nhưng chỉ thấy cơ man nào là bánh mì giòn, chả thấy xà lách đâu.

“Atsuo...” Anh gọi vọng vào phòng ở sâu bên trong.

“Con ra đây.” Có tiếng trả lời ngay sau đó. Rất giống giọng Yasuo, Maho cúi xuống, mỉm cười để Yasuo không thấy.

Ở vị trí chính diện với rèm gỗ còn một cánh cửa nữa, Atsuo xuất hiện từ đó.

“Ôi...” Cô bất giác kêu lên.

Atsuo giống bố như đúc. Cũng cái lưng hơi cong, cái cổ mảnh khảnh làm yết hầu nổi hẳn lên, rồi cả cặp lông mày to và rậm. Lại còn đeo kính nữa.

“Chào chị.” Atsuo nói. Cậu giữ khoảng cách trung lập, không quá thân thiết, cũng không quá lạnh lùng. Điều đó khiến cô thấy thoải mái.

“Chào em.” Cô đáp lại.

“Cái váy đó...” Atsuo nói. “Rất đẹp!”

Đến bây giờ nghĩ lại, cô vẫn thấy màn chào hỏi ban đầu này thật kỳ quặc. Atsuo khen tất cả những gì Maho có. Các bộ phận nhỏ trên cơ thể như tai, cổ chân, ngay cả cách vẽ lông mày của cô ngày hôm đó. Đôi bông tai bằng đá opal màu hồng, rồi vòng cổ bằng bạc. Cả đến đồ mặc trên người cô mới mua. Hình như trong thâm tâm cậu thực sự nghĩ nó đẹp. Cậu này chắc là không biết nịnh, cô nghĩ vậy. Đôi lúc cảm thấy ngượng ngùng, cô nói “Thảm mỹ tôi dở lắm” để đánh trống lảng. Cậu chỉ làm vẻ mặt khó hiểu. Hình như cậu ta tự tin với mắt thảm mỹ của mình. Đây là điểm khôi hài ở cậu.

Cô đã giật mình khi thấy Atsuo vô cùng giống bố. Nhưng rồi được mời ra phòng khách, nơi sinh hoạt chính của hai bố con, cô còn ngạc nhiên hơn nữa.

Sau khi dùng hết thức ăn trên các đĩa (hai người đàn ông mảnh khảnh như vậy mà ăn như hùm), và món bánh chuối cũng đã vào bụng rồi, Yasuo dẫn cô ra phòng khách, được ngăn với phòng ăn bằng tấm cửa kéo kính mờ.

“Tôi làm việc ở đây luôn. Vì đây là nơi tôi có thể tĩnh tâm được.” Anh nói.

Cô vẫn còn nhớ, vừa mới bước vào phòng, mắt cô đã hoa lên, tay phải vịn vào khung cửa.

Sau này nghĩ lại, có lẽ lúc đó não cô truyền phản ứng xuống làm mắt lóa lên vì cùng lúc nạp quá nhiều thông tin thị giác.

Giá kệ được đóng cao chạm trần ở cả ba bức tường quanh nhà. Cái nào cũng chất đầy những vật gì đó.

Vô số màu sắc, vô số đồ lặt vặt. Nếu nhìn qua thì không thể phân biệt được. Giống như đang nhìn vào các hình vẽ trong Mạn đà la* vậy. Dù có căng mắt nhìn thì vẫn thấy thật nhiều chi tiết, mỗi ngăn kệ là cả một thế giới rộng lớn.

“Tạp nham và bấn, đúng không? Tính tôi vốn khó vứt bỏ đồ nên dần dà mấy thứ linh tinh vớ vẫn cứ tích đầy vậy đó.”

“Không, sao lại vớ vẫn ạ...”

Cô ngẩng đầu nhìn Yasuo. Anh cao hơn cô khoảng hai mươi xen ti mét. Atsuo thì có lẽ sau hai mươi tuổi vẫn còn tiếp tục lớn, chẳng mấy chốc mà vượt bố. Nhìn ánh mắt thấy anh đã cho phép, cô bước lại gần cái giá trước mặt. Chỗ này có một cửa sổ cao ngang hông, nhìn ra khu vườn hoa kim ngân đang nở. Trong phòng này duy nhất có chỗ đó còn trống một khoảng không gian vuông vắn. Phần còn lại đã nhồi nhét chật kín mọi thứ “vớ vẫn”.

Đập vào mắt cô đầu tiên là các quả cầu lớn nhỏ mọi kích cỡ. Chất liệu cũng đa dạng. Cái thì bằng kim loại, trông như tấm gương phản chiếu thế giới xung quanh, cái thì bằng gỗ sồi hay thông gì đó, có vẻ cứng. Có quả bằng thủy tinh trong suốt, cũng có quả được làm từ đất nung. Có quả nhỏ bằng đầu ngón tay, lại có quả to bằng quả bưởi.

Các khối cầu này được đặt rải rác khắp các ngăn. Chúng được đặt trên tấm nỉ hay các tấm bần để không bị lăn hoặc rơi.

Rồi còn cả đá, củi rêu, các loại thảo mộc khô (có lẽ của vợ anh). Các loại chai lọ nhỏ màu xanh chàm, tiền xu nước ngoài, gương

đứng nhỏ (có lẽ là đồ cổ, sau này cô đếm thấy có tới mười bảy cái), xúc xắc màu đỏ, mũi phi tiêu, áp kế, xương của con gì đó (thần lằn hay là tắc kè?), mô hình người cao khoảng mười xen ti mét, chặn giấy bằng bạc, lịch bàn của năm 1972 (ngày mừng năm tháng Tư được khoanh màu đỏ. Là ngày gì nhỉ?), bình phun sương bằng nhựa.

Màu sắc sặc sỡ nhất vẫn là các đồ chơi nhỏ. Đồ nào cũng dễ thương giống như cái mà Yasuo đã mài miết làm ở khu bán thực phẩm dưới tầng hầm. Con vật có, phương tiện giao thông có, rồi cả các phiên bản nghệ thuật.

Trên giá cũng có cả sách, nhưng đồng đồ vật quá nhiều nên khó có thể rút được quyển nào ra. Một số bìa sách lộ ra, trên đó là những dòng chữ “Thuyết lượng tử”, “Darwin”, rồi “Thần thoại Hy Lạp”...

Cô ngẩng đầu nhìn lên tầng giá trên cùng, sách ở đây cũng xếp sát nhau. Từ điển bách khoa có tranh minh họa về các loài hoa, sách dạy nấu ăn, sách mẫu thiết kế, cả tiểu thuyết nữa. Từ tên truyện có thể đoán là các tác phẩm trinh thám hay khoa học viễn tưởng nước ngoài (những thể loại xa lạ với cô, có cả những cái tên như Hammett, Gilmore, Cummings, nhưng cô cũng chẳng biết tên nào cả). Có rất nhiều truyện tranh. Những cuốn thân thuộc với Maho từ nhỏ cũng có ở đây.

Ngẩng nhìn trần nhà, cô thấy mấy thứ trông như máy móc, động cơ gì đó hình thù phức tạp treo lòng thòng. Yasuo thấy Maho nhìn mấy thứ đó liền giải thích.

“Đó là phát minh của Da Vinci, tôi làm dựa theo thiết kế đấy.”

“Cái trước mặt,” anh chỉ lên trần nhà gần nhất, nói. “Là thiết kế máy bay trực thăng đầu tiên trên thế giới. Cánh của nó tôi đã đẽo từ gỗ óc chó đấy.”

Cô vừa gạt đầu một cái, Yasuo đã vội chỉ ngay sang đồ vật kế bên.

“Còn kia là cái điều hình cầu. Nó đẹp đấy chứ?”

“Vâng, đẹp ạ.”

“Nó đẹp ở tính đối xứng. Ổn định và cấu tạo cũng rất chắc.”

“Thế ạ...” Cô nói về khâm phục. Nghe vậy Yasuo cười sung sướng.

“Còn bên cạnh đó là mô hình tàu lượn.”

“Trông nó như có thể bay được ấy nhỉ.”

“Bay được chứ. Nó vốn to, sai cánh bằng cả cái phòng này, có khi còn chở được cả người.”

Anh vừa nói, vừa dang rộng hai cánh tay.

“Bố con tôi thích máy bay. Khi Atsuo còn nhỏ, hai ho con hay cho mô hình bay trên quảng trường.”

“Ôi, vui thế!” Cô nói xong, thấy khuôn mặt Yasuo bỗng sáng hẳn lên.

“Lúc nào đó ba chúng ta cùng đi nhé? Tôi đang định làm một cái mô hình nhỏ hơn cái tàu lượn này. Loại có thể dùng tay phi được ấy.”

“Thế ạ?”

“Vậy thì lần sau nhất định...”

“Vâng, em rất vui.”

Bức tường bên trái từ cửa vào kệ sofa. Có vẻ lâu năm rồi nên nhiều chỗ lún, hằn vết người ngồi. Nó bọc vải nhung, có lẽ trước đây màu xanh dương, nhưng giờ đã ngả màu.

Đằng sau sofa cũng có cái kệ. Vì vướng sofa nên cô không tới gần được. Ở trên đó có một thứ vô cùng hấp dẫn.

“Cô đến gần mà xem. Đứng lên sofa ấy.”

Maho còn đang lưỡng lự thì Atsuo đứng ngay bên cạnh đã nhảy phốc một cái lên ghế. Cậu ta quỳ gối, chống tay lên lưng ghế, ghé mặt sát vào kệ.

“Đấy,” Yasuo nói. “Cứ làm như vậy đi.”

Cô nhìn Atsuo. Cậu chăm chú quan sát cái kệ, tự nhiên như ở đó chỉ có mỗi cậu. Nhưng cô biết cậu có để ý. Cậu liếc nhìn cô một thoáng. Rồi nuốt nước miếng. Yết hầu lên xuống rất rõ, trông như gai hoa hồng đâm ra từ cổ họng mảnh khảnh của cậu.

Cô nâng gấu váy lên một cách cẩn thận, chú ý sao cho không vướng vào dưới đầu gối, rồi leo lên sofa. Cô rất sợ bị vướng gấu váy rồi ngã lăn ra. Cô không muốn phá vỡ bầu không khí này.

Lớp vải nhung trên ghế chạm trực tiếp vào đầu gối làm cô thấy nhột. Cô cũng bắt chước Atsuo, tì tay lên lưng ghế, ghé mặt nhìn vào kệ.

“Cái này là...?” Cô ngấm nó một lúc rồi quay lại nhìn Yasuo.

“Cái đó làm từ đất sét giấy đấy.” Anh nói với vẻ tự hào. “Mô hình thu nhỏ một thị trấn cổ ở đảo Malta.”

“Nó được làm rất tinh xảo...”

“Mỗi khi giải lao giữa công việc tôi lại làm một ít, mất ba tháng thì

xong.”

“Thế cơ à,” Maho nói rồi lại quay nhìn mô hình. Một thị trấn màu trắng bao phủ sườn đồi thoải thoải. Có mái nhọn, mái tròn, có những tòa nhà cao tầng. Những ngõ phố nhỏ, những bậc thang uốn lượn, cây cầu bằng đá, tay vịn mỏng manh, rồi tới vài trăm cửa sổ. Căng mắt nhìn có thể thấy ban công được khắc rất tỉ mỉ, trên đó còn đặt cả chậu hoa. Chi tiết, chi tiết, và chi tiết.

“Em thấy mắt mình khang khác.”

“Thế à?”

“Cảm giác xa gần chẳng? Kiểu như thế giới lúc thì phóng to, lúc lại thu nhỏ.”

“Não đang lạc hướng. Phản ứng bình thường đấy.”

Yasuo rời chỗ sofa đi lại bức tường gần phía vườn.

Thấy Maho vẫn đang say sưa ngắm mô hình, anh quay lại chỗ cô.

“Nếu chỉ thế này thì sẽ là thị trấn chết. Cho nên...”

Anh chen vào giữa Maho và Atsuo, vươn tay về phía thị trấn. Trong tay là mấy viên bi nhỏ (bằng thủy tinh trong) lấy từ trên giá, anh đặt chúng phía sau thị trấn, vắn dây cốt bên hông giá đỡ (âm thanh phát ra như tiếng đế kêu), nâng thanh cầm ở cạnh đó lên.

Trong nháy mắt, thị trấn như sống lại.

Các viên thủy tinh nhảy nhót trong thị trấn. Chúng chạy trên phố, trườn theo bậc cầu thang, qua cầu đá. Có viên bất thành linh bay ra từ cửa sổ ngôi nhà mái chóp. Các viên bi va vào nhau ở ngã tư, rồi lại rẽ sang các ngã đường khác nhau. Chạy xuống con dốc quanh

co uốn khúc, cuối cùng tất cả tập trung về trong tòa nhà ở tầng dưới cùng của mô hình.

“Quá đỉnh!”

Maho hưng phấn, khẽ lắc lư người trên sofa.

“Những viên thủy tinh này là cư dân sống ở đây?”

Yasuo gật đầu. “Chúng được đưa lên chỗ cao nhất bằng lực lò xo, rồi lại đổ về phía dưới thị trấn.”

“Trong ba phút,” anh nói. “Toàn bộ thị trấn này trở nên sôi động chỉ trong vòng ba phút.”

Đúng như lời anh, trong phút chốc, thị trấn trở lại yên tĩnh.

“Hay quá! Lần đầu tiên em được thấy một thứ thế này.

Anh gật đầu, vẻ mãn nguyện. “Tôi đang cùng Atsuo làm một thành phố to hơn nữa. Khi nào hoàn thành tôi sẽ cho cô xem.”

Nhìn sang bên, Atsuo đang gật đầu liên tục, mỉm cười thật giống bố.

...

Kể từ hôm đó, Maho thỉnh thoảng lại đến chơi nhà Ida. Cô vẫn chưa có việc nên khá rảnh rỗi. Nhưng cũng không thể số sàng được. Hai bố con họ lúc nào cũng chào đón cô, song cả hai đều không thích sự thay đổi, nên Maho nghĩ chắc cần có thời gian để họ quen với sự có mặt của mình. Cách bao lâu thì đến chơi, cái này nhìn có vẻ vô tình, nhưng đó là cả một sự tính toán đối với Maho. Đầu tiên chỉ là cuối tuần. Rồi tăng lên tuần hai lần, sau đó là tuần ba lần.

Chỉ có hai bố con Yasuo và Atsuo sống với nhau suốt năm năm nay. Akane bỏ đi khi Atsuo mới học lớp 7.

Maho đã được xem ảnh của chị ấy. Akane đứng trong vườn. Tay cầm xẻng, dưới hàng dây leo, tay đi đôi găng bảo hộ, lau mồ hôi trên trán. Tóc dài, để lộ cái trán Phú Sĩ* hơi bầu bầu. Cặp lông mày sắc, môi dày, nước da rám nắng.

“Chị ấy đẹp quá!”

Nghe Maho nói vậy, Yasuo liền đáp ngay, “Đúng vậy. Cô ấy là một phụ nữ rất đẹp. Cân đối. Phần nào trên người cô ấy cũng là tỷ lệ vàng.”

Maho nghĩ, không biết trên người mình có chỗ nào được tỷ lệ vàng không. Cho đến nay cô mới chỉ được khen có ba lần là “Thật dễ thương!” (không kể lời của bố). Cô hiểu ra mình đang ở mức nào đó rất khó nói.

“Chị ấy thích làm vườn nhỉ?” Maho hỏi.

“Đúng vậy. Rất thích. Và đó cũng là lý do cô ấy ra thế giới bên ngoài.”

“Vườn á?”

“Đúng thế.”

Anh cọ ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải vào nhau. Cô hiểu hành động đó chẳng có ý gì đặc biệt. Chỉ đơn thuần giống như từ nôi.

“Cô ấy đi du lịch vùng Lake District* ở Anh, và kể từ đó...”

“À, thả Peter*.”

“Đúng, thả Peter.”

“Có vẻ ở đó có rất nhiều khu vườn xinh đẹp.”

“Có. Tôi sẽ cho cô xem. Là ảnh cô ấy chụp.”

“Vâng...”

Cứ như vậy, Yasuo luôn kết nối với người vợ trước bằng nhiều hình thức khác nhau. Bề nổi thì thấy tình cảm nồng ấm này ít ra cũng đã trở thành quá khứ. Tuy nhiên, ở mức độ vô thức, cô nhận thấy Yasuo vẫn bị hình bóng của Akane ám ảnh. Cậu con trai Atsuo ít nói, lúc nào cũng chỉ nhìn Maho từ xa, nên cô không biết cậu ta nghĩ thế nào về người mẹ đã bỏ nhà ra đi.

Có quan tâm thì cũng là việc đã rồi, mà chắc chắn cô cũng không thể thay thế Akane được. Việc cố theo đuổi cái bóng của chị ta, rồi đặt mình vào vị trí đó không phải là điều Maho mong đợi. Cô sẽ tìm một chỗ phù hợp với mình trong ngôi nhà này.

Maho dần gắn bó với bố con họ.

Chiều tối cô đến và nấu ăn. Rồi họ cùng ăn bên bàn ăn trong phòng bếp, sau bữa ăn cùng ngồi trên sofa xem ti vi ở phòng khách. Bàn làm việc của Yasuo kê sát bức tường đối diện bộ sofa. Ti vi được đặt trên giá cạnh đó. Màn hình nhỏ chỉ mười bốn inch, đôi khi còn bị xanh hết.

“Cái này bị hỏng ạ?” Maho hỏi thì Yasuo trả lời, “Ừ, cũng thi thoảng. Nhưng về cơ bản nó vẫn ổn. Giống như con người.”

Những chương trình ti vi họ thích có cùng một kiểu. Chế tạo cái gì đó. Món ăn, hay nhà gỗ. Kể cả là gấp giấy Origami, kết bóng nghệ thuật. Họ cũng không bỏ sót chương trình làm vườn. Cả hai bố con có vẻ thích thực vật, và cây cối trong vườn để mọc dài rậm rạp

nhiên như vậy cũng là mong muốn của hai người thì phải. Không can thiệp vào chuyện của người khác là cách sống của họ.

Cứ sau chín giờ, cả hai bố con đều bắt đầu dụi mắt, nên cô luôn xin phép ra về. Họ ngủ sớm kinh khủng. Thường lên giường trước mười giờ. Atsuo không cho thấy có vẻ gì là đang ôn thi. Đúng như những gì Yasuo kể, chắc cậu không muốn mở rộng thế giới hơn nữa.

Yasuo thường tiễn cô về. Vì đoạn đường chỉ mười phút đi bộ nên cô vẫn bảo có thể đi một mình được, nhưng anh cứ nhất định phải đưa cô về tận nhà. Chẳng biết từ lúc nào họ đã nắm tay nhau, dần dà hôn nhau mỗi lần chia tay, khởi đầu khoảng thời gian dài thân mật trước khi ngủ với nhau.

Maho bị cuốn hút bởi Yasuo, cùng lúc cô thấy bắt đầu yêu ngôi nhà này.

Cô thích chỗ này. Không gian yên bình, với hai bố con tính cách rụt rè. Khung cảnh lờ mờ tối được bao bọc bởi màu xanh của cây cỏ. Ánh sáng chiếu nghiêng vào cửa sổ. Mùi xà phòng rửa mặt. Những hạt bụi li ti bay nháy. Con điều hình cầu đựng đưa trong gió.

Mỗi khi đến chơi vào đầu giờ chiều, cô vừa quan sát từ sau lưng Yasuo lúc anh đang làm việc, vừa giờ những trang sách lấy trên giá. Lúc thì xem cuốn về chim sẻ Darwin*, hay sách tranh minh họa hoa hồng nước Anh, lúc lại nhìn lưng Yasuo, mọi thứ đều làm cô cảm phục.

Ngày nay tuy máy tính được sử dụng rộng rãi, vậy mà anh vẫn làm việc với cái bàn thiết kế, sách hướng dẫn sử dụng đồ chơi. Rồi thi thoảng anh cũng vẽ màu sơ đồ hình chiếu ba chiều kết cấu để in

lên catalogue hay sách chuyên môn.

...

Thấm thoát đã nửa năm trôi qua kể từ lần đầu cô đến chơi nhà Yasuo. Atsuo cũng đã tốt nghiệp trung học. Cậu xin vào làm ở công ty chế tạo sa bàn chính xác dùng cho các doanh nghiệp.

“Đó là một gia đình nghệ nhân làm nghề truyền thống.” Yasuo nói.

“Bố anh cũng là nghệ nhân. Ông nhận làm rất nhiều thứ từ biển quảng cáo, cho đến cờ quạt, thiết kế, rồi phối màu những thứ đó.”

Atsuo không đi tàu điện, ngay cả ngày mưa gió cậu cũng đạp xe đến chỗ làm. Cô thấy ngạc nhiên, khi hỏi Yasuo thì anh có vẻ hơi buồn.

“Con trai anh sợ các loại phương tiện. Không chỉ tàu điện đâu.” Anh nói.

“Nó sợ cả ô tô, thang máy. Thực ra anh cũng vậy. Không hiểu trong đầu bị khiếm khuyết cái gì đó (anh khua khua bàn tay trái bên thái dương), hoặc có thể quá thừa.”

Maho vẫn lặng thinh, Yasuo suy nghĩ tí chút rồi tiếp.

“Nói dễ hiểu thì (anh hất tóc lên), anh nghĩ bố con anh thuộc trường phái rùa quá độ.”

“Trường phái rùa...”

Anh gật đầu, rồi đưa ngón tay trở quạt nhẹ môi.

“À, thế này... có cuốn tiểu thuyết... thể loại khoa học viễn tưởng

cũ.” Anh nói. “Bọn trẻ sinh ra trên tàu vũ trụ, cứ đến năm mười bốn tuổi phải trải qua một kỳ sát hạch. Đặt chân xuống một hành tinh lạ, sống ở đó một tháng. Như một kiểu nghi lễ trưởng thành ấy.”

“Vâng...”

“Và bọn trẻ sẽ có hai lựa chọn.”

Anh xoay mu bàn tay về phía Maho, ngón trỏ và ngón giữa dựng lên. Và cả ngón cái. Cô đang nghĩ là có tới ba lựa chọn nhưng không nói gì, chỉ gật đầu nghe tiếp.

“Kiểu hổ, và kiểu rùa.”

“À... rùa à...”

“Đúng vậy. Rùa đào lỗ rồi rúc vào đó, tránh rắc rối, và chờ thời khắc đến. Còn kiểu hổ, ờm... thì là ngược lại hoàn toàn so với kiểu rùa.”

“Thế anh Yasuo là rùa à...?”

“Cả Atsuo và anh đều là kiểu rùa. Bọn anh chẳng đi đâu. Duy trì hiện trạng. Tránh rủi ro, mong muốn ổn định.”

“Nhưng không phải nhiều người cũng sống như vậy hay sao?”

“Ừ. Anh cũng nghĩ chắc vậy. Bọn anh chỉ là ở mức độ cao hơn mà thôi.”

Maho muốn nói cô cũng như vậy, nhưng rồi lại chỉ gật đầu im lặng.

“Kiểu như đặc tính bất biến ấy nhỉ?” Yasuo nói.

Maho gật đầu đáp lại: “Cân bằng nội môi.*”

“Ồ...” Yasuo ngửa người ra sau thái quá, khiến cô cười khúc khích.

“Đúng, nó rất giống với cơ chế cân bằng nội môi đó.”

Yasuo ngھnھ cổ như để hỏi, rồi rướn mày trái. Anh nở nụ cười dịu dàng.

“Bọn anh muốn giữ ổn định cho môi trường, chứ không phải cho cơ thể sinh học. Bọn anh không muốn thay đổi gì hết. Cũng giống như cơ quan thần kinh và nội tiết làm việc với cơ thể sinh học, bọn anh thì làm việc với môi trường của chính mình. Nhắc nhở nó không được thay đổi, không được thay đổi đâu đấy.”

“À... ra là thế...”

“Vì bọn anh tin điều đó sẽ làm tăng xác suất sinh tồn của mình. Với kiểu rùa...”

“Vâng.”

“Đúng, tất cả là vì xác suất sinh tồn. Duy chỉ có điều nó chưa được cập nhật phiên bản hiện đại thôi, chứ đó là lý do cho kiểu sống của bố con anh.”

“Anh nói nghe có vẻ thú vị đấy.”

Anh lại mỉm cười rồi xoa hai tay vào nhau.

“Kể cả việc đi ngủ sớm cũng vậy. Bởi mới ngày trước thôi, thế giới ban đêm đã luôn đầy rẫy nguy hiểm. Không nên ra khỏi cái tổ của mình khi đêm xuống, thế mới là thông minh. Cũng vì lý do ấy, bố con anh ngủ không sâu, nửa đêm tỉnh giấc mấy lần. Thế nhưng, như vậy chắc chắn sẽ dễ sống lâu hơn là ngủ quá sâu không ý thức được kẻ thù bên ngoài.”

“Chắc hẳn vậy,” anh nói tiếp. “Anh nghĩ vì lý do đó mà bố con anh ghét đi các phương tiện giao thông. Có thể là do sợ bị đặt vào tình

thể không thể tháo chạy được.”

Anh tiếp, “Bọn anh sẽ sống lâu đấy,” rồi mỉm cười.

Maho vui khi nghe thấy lời đó.

Yêu, có lẽ là mong muốn mạnh mẽ rằng người ấy sẽ sống. Cô nghĩ thế. Mẹ chăm con, hay người yêu nhau quan tâm cho sức khỏe nữa còn lại của mình cũng vậy, bởi vì đó là tình yêu.

Cả trong mơ cô cũng không thể ngờ mình sẽ mất Yasuo chỉ mười ngày sau đó. Dự cảm mất mát luôn đi kèm với khởi đầu của tình yêu, nhưng Maho còn quá trẻ để thấu hiểu hết.

Cho nên, trong niềm hạnh phúc vô bờ, cô luôn tin tưởng những tháng ngày này sẽ kéo dài mãi mãi.

...

Cái mang anh đi chính là lá thư bằng tiếng Anh của tay nhà báo người Hung đó.

Akane bị bệnh khả năng. Cô ấy sốt cao không hạ được, do bệnh dịch trong vùng. Anh có thể đến thăm cô ấy được không?

Chính vì thế mà anh đã phải mua vé khẩn cấp, rồi bay đi châu Âu.

“Anh đi nhé!” Yasuo chào cô.

Mặt anh trắng bệch, trán đầm mồ hôi. Đây là lần đầu anh đi máy bay. “Anh sẽ uống thuốc ngủ. Ngủ say đến mấy thú dữ cũng không tấn công đâu nhỉ.”

Anh nói vậy với nụ cười gượng gạo.

“Anh đi nhé! Nhớ đi cẩn thận nghe anh.”

Cố gắng không hôn anh, cô chỉ di nhẹ đầu ngón tay mình lên các tĩnh mạch trên mu bàn tay Yasuo.

Thế rồi, lời dặn đó trở thành lời nói cuối cùng giữa cô và anh.

Đúng là chẳng có con thú dữ nào cả. Thế nhưng, máy bay đến giữa đại dương thì động cơ gặp trục trặc, một trăm hai mươi bảy hành khách trên máy bay, cùng toàn bộ phi hành đoàn đã chìm sâu dưới đáy đại dương tối đen hơn cả rừng đêm. Tìm kiếm trong vô vọng, chẳng thể phát hiện được gì. Một mảnh giấy nhỏ nổi lên trên sóng nước được tìm thấy, nhưng cái đó ai biết được có phải là của hành khách trên máy bay không. Mảnh giấy nhỏ chỉ ghi hai chữ bằng mực bút bi: “Yêu em”.

Khi nhận được tin, Maho khóc ướt đầm cả ngực áo. Bông hoa xanh màu thiên thanh in trên đó chuyển thành màu xanh nhạt.

Yasuo, anh nói dối em.

Vừa khóc, trong lòng cô tiếp tục đổ lỗi cho Yasuo.

Chẳng phải anh đã nói bọn anh sẽ sống lâu sao. Em đã vô cùng hạnh phúc. Hạnh phúc như được anh nói lời yêu. Vậy mà, tại sao...

Trước ngày Yasuo lên đường đi châu Âu, hai người đã ngủ với nhau lần đầu tiên. Anh mạnh mẽ hơn Maho tưởng rất nhiều, và rất bền nữa. Anh tràn đầy sinh lực như một cậu thiếu niên mười bốn tuổi, và cũng vụng về, lóng ngóng như cậu thiếu niên mười bốn. Khác hẳn với những gì Maho tưởng tượng ở người đàn ông ba mươi tám. Thế gian này, cô nghĩ, thật ra có rất nhiều điều không thể

biết được nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

“Cho dù có làm chuyện ấy bao nhiêu lần đi nữa anh vẫn có cảm giác như lần đầu.” Anh nói. “Có phải do trí nhớ anh có vấn đề không nhỉ? Lần cuối cùng anh làm chuyện này cách đây đã hơn năm năm.”

“Em là lần đầu.”

Anh gạt đầu rồi đặt tay lên trán Maho. “Em đau phải không?”

Cô lo cái chỗ thấm ra trên ga trải giường hơn là việc đó. Xong mình phải giặt mới được...

“Đàn ông đều như vậy hả anh?” Cô hỏi.

“Như vậy là sao?”

“Đã sáu tiếng rồi đấy anh.”

Hai người lên giường từ trước buổi trưa, giờ đã đến lúc Atsuo chuẩn bị đi làm về.

“Anh không biết người khác thế nào, nhưng,” anh nói. “Anh là trường phái rùa mà. Típ bền dai đấy em.”

Cô thở một hơi thật dài để anh nghe thấy. Yasuo cười nhưng ánh mắt anh lại đổ vào bầu ngực đang lộ ra của cô. Thiết tình, cô nghĩ, con người này ra trò thật đấy.

Dẫu vậy nhưng tình dục vẫn chỉ là sắc dục. Nó rất đổi bình thường. Tuy thời gian làm tình có dài hơn một chút, nhưng nếu nghĩ đến việc anh bao năm nay khát khao chờ đợi thì cũng đâu có gì quá. Điều đặc biệt là lần quan hệ đầu tiên cũng là lần cuối cùng. Ít lâu sau, cô lại được trải nghiệm, hòa cơ thể mình làm một với con trai anh.

Lúc đó cả hai đã hứa hẹn sẽ làm đám cưới. “Em thấy mình đã sẵn sàng chưa?” Yasuo hỏi, Maho gật đầu. Cô có một nhà thờ nhiều kỷ niệm, và nếu có thể cô muốn làm đám cưới ở đó.

“Kỷ niệm?” Anh hỏi.

“Hồi nhỏ, em đã theo học ở trường đạo.” Cô nói.

“Em chuyển hẳn tới thành phố này lúc tám tuổi nên nghỉ từ đó. Vị mục sư ở đó rất hiền.”

“Thế à?”

“Vâng. Mục sư rất tốt với em. Ở đó có hộp quyên góp tiền, em luôn bỏ tiền đồ chơi của ngân hàng trẻ con vào đấy. Thế mà mục sư lần nào cũng nói ‘Cảm ơn con’.”

Yasuo cười ngặt nghẽo, người rung bần bật truyền sang cả Maho.

“Được rồi. Vậy thì một ngày không xa chúng ta sẽ làm lễ cưới ở nhà thờ đó.”

“Thật chứ?”

“Thật.” Yasuo gật đầu, mỉm cười.

Hạnh phúc dâng tràn, Maho nép chặt vào anh. “Em thấy hạnh phúc quá!”

Rồi cô bật thốt lên: “Em yêu anh, Yasuo!”

“Ừ!” Yasuo nói. “Cảm ơn em!”

Đó không phải là lời cô mong đợi.

“Rồi sao nữa...?” Cô hỏi thử.

“Sao nữa gì cơ?”

“Không... không có gì.”

Maho bỗng thấy gương ngùng. Cô tựa trán mình vào ngực Yasuo, giấu mặt vào đó.

“Sao hả em?” Yasuo hỏi cô lần nữa.

Maho im lặng, dụi dụi đầu trên ngực anh.

Cô nghĩ một ngày nào đó. Gần thôi. Từ giờ tới lúc đó cho em gửi gắm nơi anh.

Thế nhưng... ngày đó chẳng bao giờ đến nữa.

...

Sau khi vượt qua cú sốc, Maho liên lạc với Akane (và người tình của chị ta) trước tiên. Thế nhưng, bệnh viện trong thư giờ đã chuyển đi nơi khác. Nghe nói chị ta bỏ đi mà không trả tiền viện phí. Cô còn nghe tay nhà báo đã lừa đảo ở nhiều nơi. Vậy thì, gọi Yasuo đến có thể là vì tiền. Yasuo không nói gì với cô, nhưng sau này xem tài khoản của anh cô mới biết có một khoản khá lớn được rút ra trước ngày anh lên đường.

Atsuo bị bỏ lại một mình trong nhà. Mẹ thì bỏ đi, bố không bao giờ trở về nữa. Atsuo không có anh em, chỉ có người anh họ là bà con gần nhất, nhưng với Atsuo người này chẳng khác gì người ngoài.

Maho không thể bỏ mặc Atsuo. Bề ngoài cậu vẫn sinh hoạt bình thường không có gì thay đổi, nhưng chắc chắn đang rơi vào nỗi buồn sâu thẳm.

Maho qua lại chăm lo mọi việc xung quanh Atsuo khoảng một tháng. Tuy nhiên, cô nghĩ nếu chỉ về nhà để ngủ, thì chi bằng... Nên cô mạnh dạn quyết định dọn về ở hẳn nhà Ida.

Mẹ cô phản đối. “Mẹ cứ tưởng con sẽ ở với người đàn ông hơn mình những mười bốn tuổi, giờ con lại định sống chung với một đứa trẻ kém mình bảy tuổi sao? Con có biết mình đang làm gì không đấy?”

Nếu định cãi mẹ thì cô có rất nhiều lời để nói, nhưng cô nén nhịn, chỉ lặng thinh nghe. Bởi vì đó là cách hành xử duy nhất đúng với mẹ lúc này. Chỉ cần không làm gì đổ dầu vào lửa, ngọn lửa sẽ lụi theo thời gian.

Bố thì lắng nghe, còn cô em gái kém Maho bốn tuổi lại ủng hộ chị. Con bé bắt đầu chuyển đồ ở phòng nó sang bên phòng chị, hình như định một mình sử dụng luôn cả hai phòng.

“Thôi thì... sự tình đã vậy. Có lẽ chẳng còn cách nào khác. Với lại cũng không thể để Atsuo ở một mình như vậy.” Bố nói. Cô đã giới thiệu Atsuo với gia đình mình.

“Vậy à? Là hỗ trợ nhân đạo hả chị? Chị thật can đảm. Cậu ta mà sống một mình có khi lại bệnh. Cậu ta là người thật thà nhỉ? Có khi lại thuộc típ đàn ông em thích ấy chứ.”

Đến đó, em cô bị mẹ cắt ngang lời. “Nhưng còn hàng xóm láng giềng nhìn vào...” Giọng mẹ chùng hấn xuống.

“Mọi người ai cũng biết cả. Họ sẽ hiểu cho thôi. Kể cả ông tổ trưởng dân phố cũng có ý nhờ nhà mình. Quanh đây chỉ có nhà mình là người thân quen nhất. Ông ấy nhờ để ý giúp.”

Sau lời nói đó của bố, mọi sự được quyết định. Maho chuẩn bị một túi nhỏ rời rời khỏi nhà. Chuyển nhà chỉ hết có năm phút.

...

Kể từ lúc Maho quyết định sẽ ngẩng đầu nhìn về phía trước thì các chứng bệnh đau đầu, hoa mắt, thờ dốc, vùn vùn và vùn vùn... cũng đỡ dần. Hình như đây là tiến triển chung cho các chứng tâm bệnh. Thiếu máu, đau bụng kinh trước đây thường xuyên xảy ra, nhưng không thể gọi là bệnh. So với hồi còn đi làm, cô khỏe hơn rất nhiều. Giống như ti vi nhà Ida. Đôi lúc trục trặc nhưng cơ bản là khỏe mạnh.

Cô cũng có ý định đi làm. Nhưng vì chưa muốn thay đổi môi trường quá nhiều cùng một lúc, nên cô quyết định chuyên tâm vào việc làm quen với phòng ngủ mới.

Cô sẽ ngủ trong phòng của Yasuo. Trên chiếc giường lần đầu tiên cô được trải nghiệm ấy. Ga trải giường vẫn là cái cũ, vết thấm hôm đó còn mờ (do cô sai lầm giặt bằng nước ấm). Gối vẫn còn mùi của Yasuo. Hơi giống mùi cà phê.

Đêm đầu tiên cô đã khóc trên chiếc giường này. Nước mắt cô rớt xuống vết máu thấm của chính mình hôm nào, hai thứ hòa vào nhau, tạo ra một màu khác lạ.

Bữa cơm với Atsuo trôi qua trong im lặng. Trước đây hầu như chỉ toàn Yasuo nói. Người hòa vào là Maho. Còn Atsuo thường là người nghe. Cậu lúc nào cũng lắng nghe bố nói chuyện với nụ cười

hiền hậu trên môi.

Sau bữa ăn, hai người ngồi xem ti vi. Chương trình hướng dẫn làm cái gì đó, rồi chương trình làm vườn. Maho tôn trọng cách chăm sóc vườn tược của Yasuo, nên cô không mấy khi can thiệp vào cây cối trong vườn. Cô chỉ chú tâm tưới nước, bón phân bổ sung, còn lại để cây tự phát triển.

Hơn chín giờ tối, cô chuẩn bị nước tắm. Bình nước nóng rất cũ, loại phải châm bằng diêm. Atsuo vào ngâm trước. Cậu xong thì Maho vào sau. Ban đầu cô cũng ngại, nên sau khi tắm vẫn mặc bộ quần áo kín đáo như ban ngày. Dần dà quen hơn, cô chuyển sang mặc thoải mái hơn. Là mùa hè, hơn nữa điều hòa kiểu cũ nên hầu như không có tác dụng gì.

Khi cô quay lại phòng khách trong cái quần soóc ngắn, trên mặc áo ba lỗ, Atsuo bắt đầu lúng túng, mặt đỏ bừng cả lên. Maho thì còn có chút tỉnh tại của người có kinh nghiệm hơn. Được trải nghiệm một lần duy nhất ấy thôi cũng khác nhiều so với không biết gì. Cô vờ như không để ý, ngồi xuống cạnh Atsuo và sấy tóc (chỗ bồn rửa mặt ở phòng tắm rất nóng nên cô không ở lâu trong đó được). Khi giờ cánh tay lên, cô để ý bên cạnh. Atsuo vẫn ra vẻ không nhìn gì nhưng thực ra cậu quan sát rất kỹ.

“Cái áo ba lỗ đó...” Có lần Atsuo nói. “Kiểu đẹp nhỉ.”

“Thế à?”

“Vâng.” Cậu gật đầu hai lần.

Cô mới mua, nhưng nó cũng cùng hãng với những cái cô mặc trước đó, kiểu dáng hầu như giống nhau.

“Em cũng nhận ra à?”

“Nhận ra gì cơ?”

“Nhận ra là cái áo này mới mua ấy.”

Cậu làm vẻ mặt hơi khó hiểu. Có lẽ cậu nghĩ việc để ý này là bình thường. Vì cậu thích những thứ tiểu tiết, chỉ một chút khác lạ thôi là nhận ra ngay.

Khoảng một thời gian sau đó, Atsuo bắt đầu làm tiếp mô hình thị trấn thu nhỏ đã làm cùng với bố.

“Có thú vị không?” Maho hỏi thì cậu trả lời, “Rất thú vị.”

“Công việc của em cũng là thế này đúng không?”

Cô được biết Atsuo đang chế tác mô hình 3D một khu thương mại rất lớn mới mở ở trung tâm.

“Đúng vậy. Nhưng cũng khá khác.”

“Khác chỗ nào?”

“Chỗ em làm sử dụng nguyên liệu là nhựa và kim loại, còn đây là đất sét giầy, nó nhẹ.”

“À... ra vậy.

Cô không hiểu rõ khác nhau như thế nào, nhưng trông cậu có vẻ thích thú. Ít lâu sau cô cũng muốn làm giúp.

“Chị làm cùng em được không?”

“Được mà,” cậu nói, và để cô làm khâu dàn phẳng đất sét. Những cái này sẽ cho vào khuôn gỗ để tạo các ngôi nhà đơn giản. Để phủ kín mặt nghiêng cần có khoảng một trăm căn như thế.

“A... thích quá!” Cô reo lên. “Cái cảm giác này... sao mà thân quen...”

“Thấy chưa? Rất thú vị mà...” Atsuo có vẻ vui khi chia sẻ với Maho thú vui của mình.

“Em thường cùng với bố làm những cái này đúng không?”

“Đúng vậy. Bố khéo hơn em nhiều...”

“Không sao đâu!” Maho nói. “Chắc chắn em sẽ bắt kịp bố thôi.”

Cô có niềm tin. Vì Atsuo giống bố thế cơ mà. Một ngày nào đó, cậu sẽ đuổi kịp, và làm được như bố. Chắc chắn cậu sẽ sống lâu hơn bố, và qua năm tháng tay nghề sẽ ngày một giỏi hơn.

“Bữa tối mai em muốn ăn gì?” Maho hỏi.

“Cơm cà ri.” Atsuo trả lời ngay lập tức.

Tình yêu là gì, là mong muốn mãnh liệt cho người mình yêu sống mãi. Cô nhớ lại lời nói đó.

...

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Cuộc sống với Atsuo thật là vui. Trong lòng Maho có bước chuyển từ cảm giác nghĩa vụ sang nương tựa lẫn nhau, rồi một thời gian sau, bản thân cô lại cảm thấy chính mình được tiếp thêm nhựa sống từ Atsuo.

Phải rồi, cô đến ngôi nhà này để được hồi sinh...

Cô thấy ngạc nhiên với chính bản thân mình khi có thể vô thức tới nương thân ở đúng nơi mà mình đang tìm kiếm. Con người ta dường như có thể thông minh hơn mình nghĩ. Có thể có được những thứ quan trọng cho dù vẫn nhắm mắt. Đặc tính bất biến, cô

nhớ lại lời Yasuo từng nói.

Thật đúng như anh nói, Yasuo à.

Maho thì thâm với anh.

Em đã chọn môi trường để mình được về lại với chính mình anh à. Chiếc giường của anh. Trên đó em vẫn đang tìm lại chính mình.

Anh ơi, có đúng vậy không anh?

...

Gần cuối năm, nhờ Atsuo giới thiệu, cô đến làm việc ở cửa hàng đồ thủ công mỹ nghệ gần nhà.

“Chỗ em hay mua đất sét giấy họ đang tuyển người đấy. Maho muốn đi làm, đúng không?”

Cô đi cùng cậu đến phỏng vấn, rồi bắt đầu làm việc tuần ba lần ở đó. Chủ cửa hàng là một phụ nữ độ năm mươi tuổi, dáng người thon thả, tóc nhuộm màu đỏ phớt tím, búi gọn ra sau, đeo kính gọng nhựa axetat.

“May quá có cô!” Bà bảo. “Cô gái trước giờ làm cho tôi sinh con nên không đi làm được. Tôi phải thường xuyên vắng mặt để đi mua nguyên liệu, tham gia triển lãm nên nếu không có người trông cửa hàng sẽ căng lắm.”

Cửa hàng này chủ yếu bán hoa đất và nguyên liệu làm các sản phẩm thủ công mỹ nghệ nặn từ đất. Bà chủ cửa hàng cũng tự tay làm các sản phẩm. Khu nhà được xây theo kiểu phương Tây, vừa làm nhà ở vừa là cửa hàng. Bao quanh là vườn và sân rộng hơn ba

trăm mét vuông, tường quây ngợp màu xanh của hồng leo, chúng bám vào các tác phẩm nghệ thuật bằng đồng thau, thép đá, rồi các giàn mắt cáo. Trông cứ như lạc vào mê cung. Trước cửa hàng là con đường với hàng cây anh đào chừng ba mươi năm tuổi, tỏa bóng mát xuống khu vườn.

Khách ở đây thường là khách quen, họ đến cửa hàng dường như để thư giãn hơn là mua sản phẩm. Bà chủ thường mời trà và nói chuyện phiếm với khách, thi thoảng lại cùng họ làm tác phẩm gì đấy trong khu xưởng nhỏ sâu phía trong cửa hàng.

Toàn bộ bức tường ngoài cửa hàng rộng khoảng hơn ba mươi mét vuông được xếp đầy tác phẩm của bà chủ nhà. Các bó hồng, cầm tú cầu, mô hình 3D tái hiện mô típ trong truyện tranh trẻ con, các loại trang sức bạc. Trong số các tác phẩm, Maho bị cuốn hút nhất bởi một búp bê khoảng sáu mươi xen ti mét ngồi trên chiếc ghế đá phía sâu trong cửa hàng. Một thiếu niên chừng mười lăm tuổi. Nước da trắng, mái tóc màu hạt dẻ. Nụ cười hơi giống với Atsuo.

“Đó là búp bê có khớp đấy!” Bà chủ chỉ cho cô. “Được làm từ đất sét bột đá.”

Khi cô nói trông hơi giống Atsuo thì bà chủ thốt lên vẻ khâm phục.

“Cô thật tinh mắt. Chính xác là thế! Nhưng mà,” bà nói tiếp. “Đây thực ra là bố của cậu ấy. Lấy mẫu là Yasuo đấy.”

“Ôi, cô cũng biết anh Yasuo ạ?”

“Ừ. Chúng tôi biết nhau lâu rồi. Vì cậu ấy thường đến chỗ tôi mua hàng từ khi mới mở, cách đây hai mươi năm. Khi đó cậu ấy vẫn còn là sinh viên, trước khi kết hôn với cái cô Akane ấy.”

“Chị Akane...”

“Đúng rồi. Tôi cũng biết Akane. Vì cô ấy cũng hay đến đây mà. Thứ cô ấy tìm không phải các đồ thủ công đâu, mà là hoa hồng trong vườn.”

“A... đúng rồi ạ. Chị Akane thích cây mà.”

Atsuo không hề nói gì về quan hệ của bà chủ với gia đình Ida.

“Họ thật đẹp đôi.” Bà chủ nói, ánh mắt pha chút tiếc nuối.

“Vâng...”

“Tôi nhớ không nhầm thì hai người lấy nhau lúc hai mươi tuổi. Cả hai cùng học trường đại học mỹ thuật. Atsuo được sinh ra ngay sau đó.”

“Họ có vẻ hạnh phúc nhưng...” Nói rồi bà khẽ lắc đầu. “Nhưng tôi đã cho rằng chắc hai cô cậu này sẽ không kéo dài được lâu. Vì hai người quá khác nhau.”

“Vậy ạ?”

“Khác nhau như thể hai người từ hai hành tinh khác nhau vậy.”

Bà lại lắc đầu, rồi nhún vai. “Chính vì vậy có lẽ hai người hấp dẫn nhau. Thế nhưng, mèo Ba Tư và chó Afghan có lấy nhau đi chăng nữa thì cũng không hòa hợp được đâu.”

Bà chủ ví Yasuo với giống chó săn Afghan nghe ngộ quá nên Maho bật cười. Quả đúng là mọi người đều nghĩ như vậy...

“Cô là bạn gái của Yasuo phải không?”

“Dạ.”

“Hợp đấy. Tôi cảm giác cô cũng sẽ hòa hợp với Atsuo.”

“VẬY Ạ?”

“Ừ, TÔI BẢO ĐẢM ĐẤY!”

Sau đó, bà xuống giọng, nói như diễn kịch.

“CÔ ĐỪNG ĐỂ LỘ RA NGƯỜI NHÀ IDA CHÍNH LÀ NGƯỜI MẪU CHO BÚP BÊ NÀY NHÉ. VÌ TÔI TỰ Ý LÀM. NẾU LỘ RA LÀ BỊ YÊU CẦU TRẢ TIỀN LÀM MẪU ĐẤY.”

...

Tiết tấu bảy ngày trong tuần của cô bắt đầu đi vào ổn định, mỗi ngày cứ thế đều đặn trôi qua.

Maho làm việc ở cửa hàng vào thứ Hai, Tư, Sáu, cuối tuần thì cùng Atsuo ra công viên bách thảo gần đó nhặt quả rụng. Những quả hình dạng đẹp thì bà chủ cửa hàng sẽ mua lại, để dùng làm các sản phẩm thủ công. Mùa thu cô nhặt được đầy một túi. Còn các mùa khác nếu chịu khó tìm cũng thu hoạch kha khá.

Thu nhập của hai người tuy chỉ ít ỏi (Atsuo vẫn đang bị coi là học việc), nhưng sinh hoạt hằng ngày cũng tạm đủ. Ngoài khoản tiền dùng để sửa sang lại căn nhà ọ ọ, thì các chi tiêu khác đều được dè sẻn, thu chi cũng khá vừa vặn.

Số tiền tiết kiệm Yasuo để lại (có lẽ anh nhìn xa đến việc học lên đại học của Atsuo mà để dành chẳng) tuyệt đối không ai sờ đến, nó được dành riêng đề phòng khi bất trắc (Maho và Atsuo đều không phải người khỏe mạnh lắm, nên thường xuyên lo một ngày nào đó bị ốm không làm việc được nữa).

Trước đây cô tưởng Atsuo ít nói, nhưng khi sống cùng một nhà cậu cởi mở hơn nhiều. Có lẽ cậu mất thời gian để làm quen với cuộc sống thế này. Maho từng là bạn gái của bố cậu. Có lẽ vì điều đó mà cậu có phần rụt rè.

Ban đầu, Atsuo gọi cô là “chị Maho”. Dần dà, sau nửa năm, chuyển thành “Maho”. Có lẽ do vô thức thôi, nhưng khiến cô nghĩ ít ra thì trong lòng cậu, vị trí của Maho cũng có phần thay đổi.

Cô có vẻ chững chạc vì hơn bảy tuổi. Nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy thoải mái khi tiếp xúc với đàn ông thế này. Với Yasuo cô lại có cảm giác thanh thản khác. Có thể nếu có em trai chắc cũng thế... đôi lúc cô nghĩ như vậy. Nếu là con của Yasuo thì có thể cậu cũng như con mình, nhưng cứ nghĩ đến lúc con tim rung động thì cũng không phải không thể gọi là người tình. Dù thế nào, Atsuo vẫn là người cùng chung sống với cô, và là người cô luôn cầu mong sống thật lâu.

...

Ngày giỗ đầu của Yasuo, cũng đúng một năm kể từ khi cô dọn về sống chung với Atsuo.

Cuộc sống trôi qua yên ả, mối quan hệ giữa hai người cũng ngày một thân thiết hơn.

Tình cảm với Yasuo vẫn còn nguyên vẹn trong cô. Những kỷ ức về anh vẫn trỗi dậy trong cô ngày đôi ba lần. Mỗi lần toàn thân cô lại run lên, trào dâng một cảm giác đau đáu da diết.

Điều lạ là tình cảm ấy mãnh liệt và rõ nét hơn, khuấy động tâm

can cô hơn so với lúc còn có anh. Giày vò và nhớ nhung da diết. Có thể đấy là bí mật tạo nên sự trỗi dậy của cảm xúc này. Cô cho là như vậy.

Dù sao đi nữa, trong lòng cô đã có Yasuo. Những kỷ niệm với anh nhiều lần cứ hiện ra, như một bức vẽ được sơn màu chùng lên, mỗi ngày một thắm. Maho mặc nhiên nghĩ tình cảm này sẽ theo cô mãi mãi. Yasuo là người tình khiến cô luôn đối diện với quá khứ. Còn... với tương lai thì...

Atsuo rất giống bố, nhưng khi nói cậu không cử động các ngón tay. Tính tình thoải mái hơn, và hay ngồi im một chỗ để suy tưởng (phần nhiều là nghĩ trong đầu sơ đồ thiết kế tác phẩm mới). Cậu có thói quen cắn bút chì, nên bút nào cũng nham nhở. Chỉ là bút chì thường thôi thì còn không sao, đằng này cả bút chì kim vỏ bằng kim loại, cậu cũng cắn nốt, cho nên Maho ngồi bên cạnh nhìn cảm thấy kinh kinh. Nhắc nhở rồi nhưng cứ được một lúc là cậu lại đưa cán bút vào miệng.

Thay vì đáp lại câu hỏi, Atsuo thường hay cười thành tiếng “À hà hà...” một cách thoải mái. Hầu như hễ Maho nói điều gì không đúng với tâm trạng của cậu thì cậu lại cười như vậy. Mỗi lần như thế, cô lại nhớ từ “xác suất sinh tồn”.

Cậu ghét phải tranh cãi. Bây giờ đã có luật pháp ngăn chặn nên hiếm có vụ nào phải bỏ mạng vì xung đột ý kiến, nhưng chắc thời con người còn sống trong rừng rậm, đã có người bị giết vì tranh cãi. Cậu có ý tránh tối đa các xung đột này.

Không chỉ trong cuộc sống hằng ngày, mà ngay cả trong thế giới

hư cấu cậu cũng ghét xung đột.

Thi thoảng, hai người cũng cùng ngồi xem phim truyện hay phim truyền hình trên ti vi, nhưng cứ đến cảnh cãi nhau, ngược đãi, hay đe dọa, bắt nạt là cậu từ từ lùi xa khỏi màn hình. Có lúc đến tận phía đối diện bàn ăn trong bếp, rồi ngồi đó nhắm mắt lại.

“Nếu không thích thì tắt nhé?” Maho hỏi, cậu trả lời, “Cứ bật đi không sao. Vì diễn biến đang hay. Qua cảnh này em lại vào.”

Cứ nhiều lần lặp lại như vậy, Maho đã biết được một số kiểu phản ứng của cậu.

Nếu là bắt nạt, quấy rối gây tổn thương, cậu sẽ tránh ngay ra bếp và nhắm mắt lại. Nếu là cảnh ẩu đả kịch liệt trong phim hành động thì không hiểu sao cậu lại bình thản. Nhân vật chính bị đẩy vào đường cùng do ác ý của những người xung quanh thì cậu chỉ bỏ chạy ra chỗ giữa phòng khách và phòng bếp, đứng từ xa xem (Maho nói đứng thế mỗi chân, ngồi xuống mà xem cậu cũng không quay lại. Kinh khủng nhất là có lúc cứ đứng chôn chân ở đó mà xem suốt hai tiếng đồng hồ). Tương tự cảnh cãi vã, những cảnh yêu đương cậu cũng không ngồi yên được. Cảnh giường chiếu thì thản nhiên như không, mà nhân vật chính bộc bạch tình yêu là cậu chạy mất. Cô ra xem sao thì thấy cậu đang ngồi trên ghế trong bếp, nheo mắt xem từ xa.

“Sao phải nheo mắt lại thế?” Maho hỏi, Atsuo nghĩ một lát rồi trả lời, “Chắc do lượng thông tin.”

“Cách đi xa ra chỗ khác, cũng như nheo mắt đều là để làm giảm lượng thông tin thôi. Làm như thế sẽ bớt căng thẳng. Maho chưa làm thế bao giờ à?”

“Chưa.” Maho trả lời. “Maho không thích thì không xem nữa, hoặc nếu xem thì cho ra xem. Không làm giống Atsuo đâu.”

“À, ra thế.”

Mười chín tuổi, Atsuo vẫn tiếp tục phát triển chiều cao.

“Có vẻ cao từ từ nhỉ.” Cô nói.

“Bố cũng như vậy mà.” Atsuo đáp lại.

“Nhưng sắp vượt bố rồi! Phải ăn nhiều lên đây. Càng cao càng tốt!”

“Nhưng thế bất tiện lắm. Tối qua va đầu vào thanh giằng trên cửa đây.”

Nói rồi cậu xoa cái đầu tóc dài phủ xuống tận mang tai.

Cậu cũng cắt tóc ở cửa hàng tóc nam mà bố cậu từng cắt. Kiểu tóc lại giống hệt Yasuo, nên chỉ cần cậu cúp mắt nhìn xuống giống như Yasuo thì cô lại cảm thấy có gì đó xao xuyến trong lòng.

Tình cảm với Atsuo mỗi ngày một nồng đượm hơn, cảm giác mơn nước đã dâng đến cổ cô.

Chỉ còn một bước nữa là chìm. Cô nghĩ về tình yêu của mình như thế.

Bị hấp dẫn cũng là đương nhiên. Atsuo có nhiều điểm giống với Yasuo. Và cũng có nhiều điểm không giống, nhưng Maho cảm thấy mình vô cùng bị cuốn hút bởi những điểm thuộc về riêng cậu. Cô là người chăm sóc, còn Atsuo là người xứng đáng được chăm sóc. Maho không hề ý thức việc đó, nhưng có vừa đủ lý do để hiểu tại sao những cử chỉ thân thương của cậu cứ làm lòng cô thất vọng.

Chính vì lẽ đó, cô không phải phòng thủ, mà có thể đối diện với tình yêu thương trong lòng mình. Không phải vì yêu Yasuo nên cô cũng yêu luôn cả Atsuo, mà có lẽ cho dù gặp cậu trước, cô cũng vẫn bị say. Khát khao của cô vẫn nhất quán từ lúc mới đặt chân vào ngưỡng cửa trưởng thành. Việc cô yêu cậu đến một cách hoàn toàn tự nhiên.

Maho thích thái độ chững mực và cách nhìn sự vật một cách tương đối của cậu. Cô thích khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu khi đang tập trung làm gì đó. Cô thích cái đường rãnh chạy dọc thẳng tắp từ xương ức xuống bụng ấy.

Trong số các yếu tố vây quanh mối quan hệ giữa hai người, lực hấp dẫn giới luôn tác dụng, còn các yếu tố khác hầu như chỉ trở thành lực đẩy cản trở tiếp xúc giữa hai người. Maho và Atsuo cứ sống như vậy, và điều chỉnh khoảng cách theo chu kỳ, như Mặt trăng và Trái đất.

Lúc này, Atsuo đã qua tuổi thiếu niên, đang dần trở thành người lớn. Cậu ngày càng ngời sáng, lực hướng tâm trở nên mạnh hơn bao giờ hết. Maho cứ như bị hút về phía Atsuo. Giống như những gì đã làm với Yasuo trước đây, cô muốn hôn lên má, lên trán cậu. Muốn chạm vào những đường gân màu tím trên mu bàn tay cậu. Muốn luồn những ngón tay vào mái tóc dài và tận hưởng cảm giác mơn trớn dịu nhẹ.

Khi trời nóng, có lúc Atsuo gần như ở trần trong nhà. Cậu mặc độc chiếc quần xà lỏn ung dung ngồi trên ghế sofa như một con thú đầy sức trẻ. Cậu có thân hình thon gọn, linh hoạt như linh

dương sừng cao châu Phi.

Làm sao lại thon đến như vậy. Ở tuổi hai mươi sáu, những chỗ cô không hề để ý tới đã bắt đầu dày lên trông như bị bả lớp ma tít. Nhìn Atsuo ăn nhiều đến khó tin mà vẫn dễ dàng giữ được vóc dáng thon chắc, đôi lúc Maho cảm thấy có phần ghen tị.

Khi mới bắt đầu sống chung, Maho chắc chắn chiếm ưu thế. Nhìn làn da trần của Atsuo, cô chưa từng lúng túng; còn cậu lại luống cuống khi cô mặc đồ mỏng. Không biết từ khi nào mối quan hệ giữa hai người thành ra như vậy.

Atsuo luôn làm bộ không quan tâm, nhưng Maho thừa biết không phải. Maho nhiều lần thấy ánh mắt cậu đổ dồn vào làn da của cô. Khi hai người ngồi đối diện chơi domino, cô biết Atsuo đang nhìn xuyên từ chỗ xẻ trên cổ áo dệt kim của cô, thấu xuống phần căng tròn chồm ra khỏi áo lót ngực. Có lần làm mô hình thị trấn thu nhỏ (lúc này tác phẩm hai người làm chung đã vượt quá mười cái), trong khi mãi làm, gấu váy xòe của cô bị lật lên làm lộ đùi, cô vừa kịp nhận ra thì thấy ánh mắt cậu đang chăm chăm vào đó.

Dù thế nào đi nữa Maho cũng vờ như không biết. Nếu biết cô nhận ra, Atsuo có lẽ sẽ xấu hổ, và bản thân cô cũng không vững trước những cơn sóng tình cảm. Cô rất kém trong việc chủ tâm tạo ra các tình huống như vậy. Cũng vì mong đợi mọi việc tự nhiên nên nhiều khi cô lại có vẻ mất tự nhiên.

Bản thân cô biết mình mong đợi điều gì, nhưng luôn thường đạo lý đã kìm nén những điều đó. Giá như cậu mong muốn một cách rõ ràng, thì chắc con đê nhỏ ấy ngay lập tức sẽ vỡ tung trong cô.

Đêm mùa hè. Maho đang mặc áo hai dây vải sợi bông, với quần soóc ngắn, Atsuo ngồi bên cạnh mặc áo phông quần đùi. Áo phông giặt nhiều lần nên phần vai áo trĩ xuống. Maho chăm chú nhìn cậu. Và cậu chắc cũng biết việc đó. Cả hai đều ngụy trang dưới lớp vỏ bình thản, nhưng từ các khe hở trào ra một cái gì đó giống như làn hơi nước nóng ẩm. Khắp vùng háng và bụng dưới có cảm giác căng thẳng khác thường, dòng máu chảy ở đó nhanh gấp vài lần so với mọi khi. Trống ngực dồn dập, hai má nóng bừng. Nhìn sang bên Atsuo vẫn an nhiên dán mắt vào màn hình ti vi. Bên đó cao tay hơn. Hay cậu thực sự không hề quan tâm?

Maho cảm thấy khó thở, có lẽ tại các phân tử hữu cơ ngọt ngào đang lan tỏa khắp căn phòng. Cô thấy căng thẳng khi bản thân đang hưng phấn mà cứ phải cố ghìm xuống.

...

Cô tìm thấy ảnh của mình trong phòng Atsuo.

Lúc cô đang dọn dẹp phòng. Cô vẫn còn nhớ tấm ảnh này. Ở trong nhà có một cái máy ảnh của Đức mà Yasuo vẫn dùng trước đây, cô và Atsuo thường dùng chụp ảnh mỗi khi đi vườn bách thảo. Đây là một tấm ảnh trong số đó. Nó được chụp vào lúc mùa mưa kết thúc. Maho trong chiếc váy suông chữ A (rất hợp với dáng người mảnh khảnh của cô), đang ngồi vắt vẻo hai chân trên lưng voi bằng bê tông, cười hồn nhiên. Hình ảnh này đối với cô rất hiếm, chính cô cũng thấy lạ là sao mình lại vui vẻ, hào hứng đến vậy. Trong ảnh trông cô rạng ngời hạnh phúc.

Vấn đề là ở nơi và tình huống tìm thấy tấm ảnh.

Nó được kẹp trong tạp chí mô hình để dưới gầm giường. Cô cầm lên định hút bụi, thì tấm ảnh rơi ngay xuống sàn... cùng với các ảnh khác.

Ảnh khiêu dâm đã cũ. Hình khỏa thân cổ xưa. Có lẽ là bộ sưu tập của Yasuo. Ảnh đen trắng, có chỗ đã ố vàng. Có cái nhiều vết rạn trên bề mặt, rách cả góc. Ái chà... giỏi quá... giữ cả những thứ thế này... cô có phần ngưỡng mộ. Các cô gái trong ảnh da trắng, tóc sáng màu. Mặc đồ lót ren đen tuyền (có cái không mặc gì). Hoặc không mặc phần trên, hoặc mặc mỗi phần trên. Dây nịt tất và bít tất dài hình như là vật thiết yếu, cho dù có cởi hết đi nữa thì hai thứ này vẫn không rời khỏi người. Họ sử dụng ghế gỗ kiểu cổ điển để tạo các tư thế khác nhau. Có lẽ tuổi trên dưới hai mươi (không biết bây giờ họ bao nhiêu tuổi nhỉ?). Ngực thì cũng bình thường đối với phụ nữ da trắng (cô nhìn chăm chặp, quả tám mươi C), phần hông săn chắc. Núm vú hơi mờ nhạt, nhưng phần lông mu thì khẳng định sự tồn tại mạnh mẽ đến kinh ngạc. Maho hầu như chưa bao giờ nhìn phụ nữ khỏa thân, nên cô xem rất kỹ. So sánh với cơ thể mình, lúc thì tự tin, lúc lại thở dài...

Cô không mấy may nghi ngờ mục đích sử dụng của nó. Tấm ảnh cô ở trong đó. Cô thấy hơi lo, rồi kiểm tra lại dáng mình một lần nữa. Tại sao trong bao nhiêu ảnh cậu ấy lại chọn tấm này?

Chắc hẳn là do cái váy suông chữ A ấy ngắn, để lộ cặp đùi một cách khá bạo. Lại còn vắt vẻo hai chân trên lưng voi, có phần giạng rộng ra nữa chứ. Tuy có để ý khép hai đầu gối vào nhưng hình như sâu bên trong, hình tam giác giữa bẹn và gấu váy vẫn lộ cái quần

lót màu trắng.

Phải rồi, chỗ này, Maho nghĩ. Chắc chỉ có lý do này thôi, nên cậu đã chọn tấm ảnh.

Ban đầu khi thấy bức ảnh cô hơi sốc, nhưng sau đó suy nghĩ thay đổi. Như vậy là cậu ấy cũng muốn có mình. Trong khi tưởng tượng những câu chuyện tình dục, cậu ấy đã có ý để mình xuất hiện. Dù gì cậu cũng đã mười chín, nên có lẽ cũng không có gì ngạc nhiên.

Maho cất tấm ảnh vào tạp chí. Trang đó có nếp nên dễ tìm, và cô thấy ngay chỗ cần để tấm ảnh trở lại. Cô nhẹ nhàng đặt cuốn tạp chí dưới gầm giường, nhìn quanh một lượt, xem mình đã bình tĩnh chưa mới rời khỏi phòng.

Ngày hôm đó mở ra một bước ngoặt mới.

Hai người đến với nhau một cách nhanh chóng. Việc đếm ngược diễn ra không chậm trễ. Họ nắm tay nhau đắm say trong mộng tưởng, chờ đợi giây phút được ngụp lặn vào trong đó.

Hai người ngủ với nhau vào tối hôm Atsuo đón sinh nhật lần thứ hai mươi. Chờ đến tuổi hai mươi đối với Maho là cả một sự nhượng bộ vì còn vương vấn đề đạo lý.

Bề ngoài thì Maho là người đi bước trước. Bắt được tín hiệu khá dè dặt từ Atsuo, cô chủ động, nhưng không phải không cảm thấy như đang bị cậu điều khiển.

Làm tình xong (hay là trong khi chờ đến lần kế tiếp), cậu nói:

“Maho, em đã xem ảnh trong phòng anh đúng không?”

“Gì cơ?” Cô vờ hỏi, nhưng cậu đã chắc như đinh đóng cột.

“Anh xếp theo trình tự đấy.” Cậu nói.

“À, thế à.”

“Ừm, không có gì đâu.”

“Này,” một lúc sau đó Maho mới hỏi. “Cái ảnh mặc váy chụp với con voi đấy hấp dẫn à?”

“Ừ,” một lúc sau cậu mới trả lời. “Có lẽ hấp dẫn ở chỗ nó không quá mức gợi tình.”

“Có vẻ hơi mâu thuẫn?”

“Có lẽ. Mà anh không hiểu lắm đâu.”

...

Sau đó nửa năm họ đăng ký kết hôn.

Không lẽ, không tiếc tùng. Atsuo nói phải làm gì đó, nhưng Maho có lẽ vì hơn tuổi, nên nhìn nhận tình hình một cách khách quan, cô quyết định không làm gì quá sức. Thứ nhất là tiền bạc cũng hạn hẹp (năm nay đã chi tiêu nhiều hơn so với mọi năm vì phải sửa bình nước nóng và mái nhà dột). Thứ hai Atsuo cũng có một số khó khăn. Cô nghĩ, nếu tổ chức lễ cưới, rồi gặp gỡ nhiều người có lẽ anh sẽ không thích. Hôn lễ tổ chức ở thành phố khác thì việc di chuyển đến đó thôi cũng đã là gánh nặng với Atsuo, thậm chí chỉ làm gì đó khác với ngày thường cũng dễ ảnh hưởng đến tình trạng sức khỏe của anh rồi.

Gia đình cô cũng mong muốn tổ chức lễ cưới, nhưng Maho

không thay đổi quyết định.

“Nếu con lo chuyện tiền bạc thì không có vấn đề gì đâu.”

Maho mỉm cười khi nghe bố nói.

“Con cảm ơn bố. Lúc nào thực sự thấy cần thiết chắc con sẽ phải dựa vào bố.”

“Bây giờ không phải lúc cần thiết hay sao?”

Cô suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

“Vâng, có lẽ thế ạ.”

Vậy nhưng, bà chủ cửa hàng thủ công mỹ nghệ vẫn đứng ra tổ chức một bữa tiệc ngoài trời. Tiệc nhỏ, chỉ có những người thân, không nghi lễ hình thức, mọi người mang đồ đến rồi cùng ăn dưới giàn hồng leo. Hoa hồng nở rộ, tỏa hương nồng ấm như mùi thơm nữ hương.

“Chúng ta là một gia đình.” Bố cô nói. “Phải không Atsuo?”

“Vâng,” Atsuo trả lời.

“Nếu đã là gia đình thì con không cần phải ngại gì cả.” Bố vỗ vai Atsuo. “Lúc nào con cũng có thể dựa vào bố. Bố luôn coi Atsuo là con trai mình.”

Nói xong, bố liếc sang chỗ hai cô con gái.

“Nhà bố chỉ có con gái thôi. Có được thêm một cậu con trai bố rất vui đấy!”

“Vâng, nhà con thì lâu nay chỉ toàn đàn ông.”

Bố nghĩ một lúc rồi gật mạnh đầu.

“Có lẽ là vậy. Các quân bài đã được tráo khéo thật. K cũng như

Q, hay J, đã trộn lẫn vào nhau.”

“Vâng, đúng là như vậy.” Atsuo nói. “Mọi thứ đã hòa trộn vào nhau.”

Em gái Maho luôn quan tâm hơn mức cần thiết tới anh rể. Cô nhiệt tình như thể định giành lấy anh từ chị gái mình.

“Sở thích của em khác cơ mà?”

Khi chỉ còn hai chị em, Maho hỏi thử em gái. Bạn trai của con bé thường là vận động viên điền kinh. Cậu người yêu vừa chia tay chắc là vận động viên chạy nước rút.

“Không... không hẳn là vậy.” Em gái cô nói.

“Ba mươi phần trăm là trúng đấy. Với sở thích của em. Em thích cảm giác tinh tế như thế. Cơ thể săn gọn nữa.” Cô em lè lưỡi.

“Lâu rồi không gặp, anh ấy trông đàn ông hơn hẳn, chị nhỉ. Nhờ chị đấy à?”

Maho cảm giác như đang bị hỏi về chuyện ấy nên mặt đỏ bừng.

“Việc đó...” Maho nói. “... Chị sao mà biết được. Anh ấy từ trước đã vậy rồi mà.”

Cô em nhăn mũi, phì một tiếng. Âm thanh đầy ẩn ý. Thấy thế, Maho lại càng đỏ mặt hơn.

“Mà, chị yên tâm đi!” Em cô nói. “Em không có ý gì đâu.”

“Đương nhiên rồi!”

“Vâng. Anh ấy dễ thương đến không chịu nổi. Ông anh rể yêu quý của em ấy!”

Mẹ đến giờ vẫn day dứt chuyện Maho hơn Atsuo những bảy tuổi.

“Kết hôn với người vẫn đang tuổi lớn có vấn đề gì về luật pháp không con?”

“Không vấn đề gì đâu mẹ.” Maho nói. “Bố anh ấy cũng lấy vợ ở tuổi này đấy.”

“Thì vậy, nhưng...”

May là mẹ kìm lại không nói ra việc bố và mẹ Atsuo đã chia tay.

“Tôi cũng hơn tuổi ông nhà tôi đấy.”

Mọi người đều nhìn bà chủ cửa hàng khi bà đột nhiên thốt lên.

“Tôi hơn ông nhà tôi năm tuổi. Cuộc sống vợ chồng diễn ra tốt đẹp cả. Ông ấy đi công tác ở Đông Nam Á suốt, nhưng cuối năm nào ông ấy cũng về nhà đều đặn.

“Như con chim di cư trung thành và kiên định,” bà nói. “Ngược với chim yến, ông ấy bay từ đất nước phương Nam trở về khi trời trở lạnh.”

“Đúng như vậy!” Bố cô gật mạnh đầu.

“Nhiều cặp vợ chồng hòa hợp ở chỗ do người vợ hơn tuổi. Cái chính là sự kết hợp. Giống như một phép cộng cho kết quả tròn trịa. Ví như phép cộng hai số nguyên tố 3 và 7.”

Atsuo cười có vẻ thích thú, trong khi mặt mẹ cô lại ỉu xiu. Chuyện liên quan đến các con số thì đúng là sở trường của bố cô.

“Bên nào là 3, bên nào là 7 cũng được. Có cả những cặp vợ chồng 5 và 3 ấy chứ. Cái gì cũng có thể tồn tại.”

“Nhà mình thì là gì?” Mẹ cô hỏi.

“À, phải rồi, là gì nhỉ...” Bố xoa xoa má rồi nói. “Anh là 1, Etsuko là 12 thì thế nào?”

“Sao lại nửa chừng xuân như vậy?”

“Ừ thì... nhưng không hẳn là số xấu đâu.”

“Như trong blackjack,” Atsuo ngồi cạnh Maho lẩm bẩm. “À, đúng rồi. Cặp bài Át và Đám?”

Maho nhìn sang Atsuo, anh vừa mỉm cười vừa gật gật đầu.

À... a... cô nghĩ. Người ngồi cạnh bây giờ là chồng mình. Mình đã trở thành vợ của người này rồi.

Cảm xúc trào dâng trong cô giờ đây hơn cả niềm hạnh phúc mãn nguyện, có gì đó vô cùng nghiêm túc.

Cô khẽ nắm tay anh dưới gầm bàn. Về mặt không thay đổi (vẫn mỉm cười), anh nắm chặt tay cô.

Tối hôm đó, Atsuo đã ngủ, nhưng cô vẫn còn thao thức. Rời phòng ngủ của mình (sau khi cưới vẫn phòng ai nấy ngủ. Không thay đổi môi trường. Đó là mong muốn từ hai phía), đi qua hành lang, cô bước vào phòng khách. Bật chiếc đèn ánh sáng cam dịu dịu, cô ngồi xuống sofa. Trên tay cô là kính của Yasuo. Cái anh đeo trước khi mất tăng số phải thay cái mới. Hình bát giác. Khung mắt kính gồm tám cạnh đều nhau. Anh đã từng nói mỗi lần thay kính, anh đều chọn kiểu này.

Sau này già chắc có lẽ kính lão cũng đặt hình bát giác đều nhỉ.

Cô thử đeo kính của Yasuo. Cô không bị cận, nên thế giới qua mắt kính trông to và dị dạng.

Anh Yasuo...

Em không được ở bên anh, nhưng bây giờ em đã kết hôn với

Atsuo rồi. Người con trai duy nhất của anh. Anh này, có phải tất cả đã được an bài không?

Rưng rưng nước mắt, cô thở dài một tiếng. Mắt nhòa đi, cô tháo kính ra, lấy đầu ngón tay dụi nhẹ mi.

Đeo kính thật bất tiện, cô nghĩ. Không thể dễ dàng lau nước mắt được. Trông em thế nào qua cặp mắt kính dày cộp này hả anh?

Cô thở ra một hơi dài, ngửa đầu ra sau. Có thể nghe âm thanh mái tóc dài buông xuống cọ khẽ vào lưng ghế. Những ngôi nhà màu trắng hiện lên trong mắt cô. Đảo Malta. Mô hình thu nhỏ Yasuo làm bằng đất sét giầy. Cô xoay người lại, quỳ trên sô pha. Một lớp bụi mỏng phủ lên đảo (dù có lau chùi đến mấy cũng không thể làm sạch hoàn toàn bụi trong phòng). Cô thổi phù một cái, ngón tay di lên các nóc nhà. Cô chợt nhớ ra, với tay vặn dây cót. Âm thanh phát ra to hơn cô tưởng.

Maho nhìn xung quanh, cô tìm thấy vài viên thủy tinh, thả vào đĩa nạp đằng sau thị trấn. Nâng thanh cầm. Nguyên lý lực đòn bẩy làm cửa mở, các viên thủy tinh bắt đầu lăn. Thị trấn bỗng chốc trở nên sống động.

Ba phút, cô nghĩ.

Chỉ ba phút nhộn nhịp ngắn ngủi.

Nhưng, đời người dường như cũng vậy. Các hành tinh cũng thế. Vũ trụ này (cho dù có hình thù gì) cũng không tránh khỏi cái kết. Một khi bắt đầu thì sẽ có kết thúc. Đó là quy luật. Biết là buồn, nhưng...

“Em không ngủ được à?”

Quay lại phía có tiếng nói, cô thấy Atsuo đang đứng ở khoảng không giữa phòng khách và phòng ăn. Anh mặc bộ đồ ngủ vải bông kẻ sọc màu xanh da trời nhạt. Gấu tay và áo đã ngắn từ bao giờ.

“Vâng, có lẽ nhiều cảm xúc quá.”

“Ngày đặc biệt mà.”

“Dạ.”

Anh đi đến gần rồi cũng quỳ xuống sô pha giống Maho.

“Đảo Malta.”

“Vâng.”

“Đã lâu rồi... Cái này anh làm cùng bố năm mười ba tuổi.”

“Mười ba...”

“Sau khi mẹ bỏ đi. Lúc đó nhà buồn lắm...”

“Vâng...”

“Bố cũng rất buồn. Suốt ngày âu sầu, ủ rũ. Có lẽ làm mô hình này giúp bố khuấy khỏa tâm trạng. Để không còn thời gian rảnh rỗi, không khoảng trống nào nghĩ ngợi nữa.”

“Vâng...”

“Bố anh...” Atsuo nói. “... Anh nghĩ bố rất mừng khi gặp được Maho.”

“Thế ạ? Em chưa nghe chuyện đó bao giờ.”

“Ừ. Bố không nói.”

“Anh kể đi!”

Nghe Maho nói, Atsuo gật nhẹ đầu. “Ừ.”

Anh im lặng một lúc như để suy nghĩ, rồi khe khẽ kể. Đầu ngón

tay lần theo con đường trên đảo.

“Ban đầu... bố chỉ nói có một cô gái rất dễ thương.”

“Thật không?”

“Thật mà. Bố bảo rất hay nhìn thấy. Ở quầy thực phẩm dưới tầng hầm. Cô gái có vẻ chững chạc. Người thon gầy, tóc dài, da trắng.”

“Ừm... rồi sao nữa?”

“Lúc nào cũng mua bánh donut.”

“Ôi...”

Anh ấy để ý cả những thứ đó. Maho cảm thấy kỳ lạ.

Yasuo đã quan sát mình. Cô không hề nhận ra ánh mắt đó, lúc ấy cô đang tỉnh mà, tại sao một người quan trọng đến vậy mà cô không hề nhận ra chứ?

“Rồi, một ngày...” anh tiếp tục, “... thấy mặt bố buồn thiu, anh hỏi thì bố nói, bố không nói được gì. Cơ hội để nói chuyện, vậy mà... Cô gái ấy ở rất gần, nên bố giật mình, rồi hấp tấp bỏ chạy về nhà...”

Phải rồi, ngày hôm đó. Maho hiểu ra ngay.

Hình ảnh anh ấy sửng người giống dáng chim cánh cụt.

Atsuo cười khúc khích.

“Về điểm ấy bố anh thực sự kém phải không?”

“Anh cũng vậy mà!”

“Ừ, đúng là vậy nhưng... Anh cũng có lần thấy em rồi đấy,” anh tiếp tục.

“Thấy Maho, vì có lần anh cùng bố đến quầy thực phẩm.”

“Vậy ư?”

“Ừ,” anh gật đầu.

“Cô gái đó, bố chỉ cho anh, rồi bố hỏi con thấy thế nào?”

“Ồi... vậy hả? Thế anh nghĩ thế nào?”

“Ừm, xem nào...”

Atsuo nhìn băng quơ, rồi mỉm cười. “A... a... đúng thế thật, anh nghĩ.”

“Đúng thế là sao?”

“Đúng như bố nghĩ. Dễ thương. Thon gầy, tóc dài, da trắng.”

“Thế à...”

Maho thầm vui. Lần đầu tiên cô được Atsuo khen dễ thương. Các phần nhỏ như quần áo, trang sức, hay mắt, tai... có lần được khen rồi, nhưng chưa bao giờ được anh khen tổng thể như thế này. Lòng cô lâng lâng, hai má nóng ran.

“Em ấy...”

“Sao?...”

“Trước khi được bố con anh khen thì em chỉ được khen là dễ thương có ba lần thôi.”

“Vậy tất cả là năm nhì?”

“Đúng là vậy nhưng... thế nghĩa là em thực sự dễ thương đúng không?”

“Không phải thế hay sao? Maho dễ thương lắm. Theo tiêu chuẩn của Atsuo.”

“Vâng... Anh còn muốn nói gì với em nữa không?”

“Ừ... ừm...?”

“Ngoài dễ thương ra?” Từ đó bắt đầu bằng chữ Y ấy, cô thầm nghĩ.

Anh nghĩ một lúc. Khuôn mặt Atsuo sát ngay bên cô. Anh chớp chớp mắt. Hàng mi như sắp phát ra tiếng động. Nhưng thực tế cái mà cô nghe thấy chỉ là tiếng thở qua mũi.

“Ngoài ra thì không có gì nữa đâu.”

“Không còn gì nữa ư?”

“Ừ.” Anh khẳng định.

“A... phải rồi...”

Cả hai bố con đều biết giữ mồm giữ miệng nhĩ. Nói ra điều đó sợ cả thế giới sẽ sụp đổ chắc?

“À... nhưng mà này...”

“Gì cơ?” Lòng cô bỗng xốn xang.

“Bố anh có lần nói.”

“Yasuo?”

“Ừ.”

“Bố anh nói gì cơ?”

“Khi bố quyết định kết hôn với Maho...”

“Vâng.”

“Bố nói muốn làm cho em hạnh phúc.”

Cô bắt giác rưng rưng nước mắt, không nói được nên lời.

“Anh cũng nghĩ thế.”

“... Vâng...”

“Anh bị hạn chế nhiều hơn bố, cho nên không thể hứa chắc chắn

với em được. Nhưng anh cầu mong như vậy.”

“... Vâng...”

“Mong cho em luôn được hạnh phúc...”

“Còn điều này nữa,” bỗng nhiên anh nhấn mạnh. “Điều này thì anh có thể hứa!”

Chống tay vào lưng ghế, anh ưỡn ngực nói:

“Chắc chắn... anh sẽ không bao giờ rời xa em. Chừng nào em còn mong muốn, anh sẽ luôn ở bên em, mãi mãi...”

Cô muốn mỉm cười. Muốn nói cảm ơn anh. Nhưng cô không làm được. Cô ôm lấy eo anh, nép sát vào ngực anh.

“Xin anh,” cô nói. “Hãy sống... Em chỉ mong như vậy. Em muốn anh sống. Anh sống với em đã đủ cho em hạnh phúc rồi. Anh hãy sống lâu hơn bố anh, hãy cho em thấy anh cười thật nhiều.”

“Không sao đâu em,” anh nói. “Bọn anh thuộc dòng họ sống lâu, bố anh vẫn nói vậy mà.”

Phải rồi nhỉ, cô nói như thì thầm, làn môi trong giây lát ấm lên nhờ hơi thở của chính mình.

Atsuo xoay hẳn người lại, ôm chặt lấy cô. Anh hôn lên đỉnh đầu, thái dương và mí mắt ươn ướt của cô. Cô ngẩng lên, mũi anh khẽ chạm vào má cô. Hai môi chạm nhau, có vị mặn của nước mắt.

“Anh...” lời nói quyện trong hơi thở.

Bên cạnh họ, viên thủy tinh bắt đầu chuyển động lăn nghiêng theo sườn đồi phát ra nhịp điệu gì đó, âm thanh lách cách rất đanh.

Atsuo say sưa di chuyển cây bút như không hề thấy chán. Anh đang thiết kế mô hình mới.

Maho ngắm nhìn với vẻ thán phục.

Quả đúng là giỏi tập trung. Liên tục ba giờ đồng hồ rồi.

Sách cô đọc đã gần xong. Tiểu thuyết khoa học viễn tưởng cũ. Nhân vật chính trở về từ chuyến thám hiểm mười năm trên vũ trụ, nhưng ở Trái đất đã một trăm hai mươi bảy năm trôi qua. Trong kho tàng sách của Yasuo, những truyện kiểu như thế này rất nhiều. Câu chuyện về người đàn ông khi tỉnh lại đã một trăm bốn mươi bảy năm trôi qua, hay bay đến tương lai ở thế kỷ 100 bằng thiết bị đặc biệt (thế kỷ 100? Cô căng mắt nhìn trong giây lát. Không phải là năm sao? Chuyện gì mà phóng đại thế không biết), hoặc là ngược về quá khứ để gặp cô gái trong bức chân dung.

Tiểu thuyết lần này rất khó, cô không hiểu nổi tới một nửa nội dung. Tuy nhiên, cô đã định sẽ đọc hết tất cả các cuốn sách trên giá, nên nhẫn nại giờ tiếp.

Cô giờ soạn soạn các trang còn lại như để xem còn bao nhiêu trang nữa. Chưa thể đọc một mạch cho đến hết được. Tựa lưng vào sofa, cô từ từ nhắm mắt lại.

Bên tai cô chỉ có tiếng sột soạt của ngòi bút vẽ di trên giấy. Thi thoảng xen lẫn âm thanh pùm pùm phát ra từ môi anh.

Những năm năm rồi, Maho nghĩ.

Đã năm năm trôi qua kể từ khi cô chung sống với Atsuo.

Anh chẳng thay đổi gì mấy so với năm năm trước.

Mình thì... đã có tuổi. Mấy hôm trước cô còn phát hiện ra một sợi tóc bạc (cô đã nhổ ngay để không cho Atsuo thấy), ngay cả vùng eo cũng tăng ba xen ti mét so với dạo đó.

Hai mươi chín. Chẳng mấy mà ba mươi.

Cuộc sống hầu như không có gì thay đổi. Ngày lại ngày cứ vậy trôi qua.

Lương của Atsuo đã khá hơn nhiều so với năm năm trước. Tuy nhiên, công ty anh thì bị tụt lại do cạnh tranh, thường xuyên trong tình trạng thiếu vốn, hai năm nay không hề có tiền thưởng. Giám đốc công ty là người tốt, nhưng chính đó lại là một trong những nguyên nhân gây trở ngại cho việc buôn bán. Công ty có bốn người, kể cả Atsuo, ai cũng thuộc típ người giống anh. Những người đã bị huých bằng cùi chỏ, bị chọc ngoáy bằng móng tay sắc nhọn, rồi cuối cùng tụ về đây từ lúc nào. Họ có tinh thần hợp tác đồng đội thái quá, lại ôn hòa như cây cỏ. Giống như loài vượn người trước khi tuyệt chủng. Ngay cả mình, Maho nghĩ, có khi cũng có thể dễ dàng lừa họ lấy tiền rồi bỏ đi. Thật lạ là họ có thể tồn tại được đến hôm nay mà không bị kẻ nào giẫm chết. Như đoàn lái buôn chuột hoang đi qua rừng rậm, ngài giám đốc tốt bụng dẫn đầu, trên tay cầm cái cờ bé xíu, trải qua bao khó nhọc, oằn người ra mới thoát khỏi rừng, ít tuổi nhất là Atsuo, đi sau cùng, luồn lách vượt qua vô vàn dấu chân loài thú háo mồi để tiến về phía trước.

Cả hai người đều mong muốn cuộc sống như bây giờ. Không

bao giờ có thay đổi nếu là do nguyên nhân từ bên trong. Cho nên, chừng nào công ty Atsuo còn tiếp tục tồn tại, thì cuộc sống như hiện tại chắc chắn sẽ không thay đổi.

Suốt năm năm nay, chủ đề lớn nhất có lẽ là việc mẹ Atsuo đến đây chẳng? Chuyện hai năm về trước. Maho vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó.

...

Chị ta đột nhiên xuất hiện. Đó là một phụ nữ nhỏ người hơn cô tưởng tượng. Nước da ngăm ngăm, mái tóc phai màu.

“Chào cô.” Akane nói.

“Cô là Maho phải không?”

Thì ra chị ta ngẫu nhiên gặp một người quen cũ ở vùng cao nguyên Scotland, lúc đó mới biết Yasuo gặp nạn.

“Tôi xin lỗi nhé. Đáng ra tôi phải đến sớm hơn.”

“Không...” Cô không thể nói mình đã đi tìm chị ta.

“Tôi quan hệ với người đàn ông xấu xa, từ đó chỉ toàn đi ngược với hướng mặt trời.”

“Vâng...”

“Tôi xin lỗi.” Akane nói lần nữa. “Chắc cô vẫn nghĩ tôi là người có lỗi trong cái chết của Yasuo?”

“Không, không phải như thế. Đó chỉ là tai nạn.”

“Nói vậy nhưng...”

Mối quan hệ giữa cô và chị ta vô cùng phức tạp. Akane là mẹ

chồng của cô, cũng là vợ cũ của người yêu cô. Nên giận hay thân, bản thân cô còn chưa hiểu nên theo hướng nào. Về cơ bản, họ đều cư xử nhã nhặn như bạn bè, nhưng rốt cuộc chỉ là những người không thân quen, làm cho phải đạo mà thôi.

“Tôi đã ra mộ anh ấy rồi.” Akane nói. “Có hoa ở đó. Chắc là của cô?”

“Vâng...”

Maho tuần nào cũng mang hoa ra mộ thắp hương cho Yasuo một lần. Mộ anh ở cách nhà khoảng mười phút. Trên đường từ cửa hàng thủ công mỹ nghệ về cô có thể rẽ vào đó.

“Cảm ơn cô,” Akane nói.

Cô nhìn như để hỏi thì Akane cười khô khan.

“Vì tôi phó mặc mọi việc cho cô mà.”

“À, không...”

“Như cô thấy đấy...” Chị ta nói. “... Tôi là loại đàn bà vụng về. Sinh ra là đàn ông mới phải, nhưng vào thời khắc đó tôi lại bỏ quên cái chỗ ấy và cục yết hầu trong cơ thể mẹ. Vì vậy mà tôi không thể trở thành vợ, cũng chẳng làm được mẹ.”

“Sao chị lại nói thế...” Cô ngập ngừng, nhưng lời nói đã trôi tuột ra ngoài. “... Không có chuyện đó đâu. Chị Akane là vợ và là mẹ nữa mà.”

Akane nín thở.

“Có thật vậy không?” Chị ta hỏi như đầy hơi thở còn lại ra ngoài.

“Đúng vậy. Chỗ của chị vẫn còn đó. Tôi không thay thế chỗ của chị, mà ở một chỗ khác của mình. Bởi vậy...”

Bởi vậy thì sao nào, cô không tài nào nghĩ ra được ngôn từ tiếp sau. Cho nên cô đành bỏ lửng câu nói. Maho nhận thấy tâm trạng kích động của mình có pha chút ghen tị. Cô không muốn bị điều đó chi phối, nhưng có vẻ cô đã để nó hiển hiện ra rồi.

“Nếu vậy thì...” Akane nói. “... Tôi là kẻ gây tội phải không?”

Lời nói của chị ta không hề có ý mỉa mai. Đúng ra là tự dằn vặt mình hơn là châm chọc.

“Không phải đâu ạ...”

“Không sao đâu. Đó là sự thật. Tôi biết, nhưng lại giả vờ không biết. Tôi đã chối bỏ vai trò của mình.”

Akane vén tóc, để lộ vàng trán hình núi Phú Sĩ. Maho chợt nghĩ đến tuổi của Akane. Chị ta trông trẻ hơn tuổi.

“Có lẽ tôi nghĩ, nếu chỉ có thể là người mẹ tồi thì...” Akane nói. “Nên quên luôn rằng mình là mẹ đi.”

“Tôi ấy,” chị ta nói tiếp. “Trông vậy thôi, nhưng tôi là người hay tự dằn vặt. Tôi hối hận về những gì mình đã làm. Và muốn trở thành người tốt thì phải nhắm mắt làm ngơ. Như không có chuyện gì.”

Maho không thể nói được gì, chỉ lặng im nhìn miệng Akane.

“Người ta vẫn nói là đến một nơi xa lạ thì có thể làm bất cứ điều gì mà không thấy xấu hổ còn gì?”

Maho gật nhẹ đầu trước câu nói của Akane. “Đó chính là cuộc đời của tôi. Dù là thực, hay ví von chẳng nữa, thì tôi dường như đang sống như vậy. Ở nguyên một chỗ, tôi luôn bị ngộp thở, muốn vùng vẫy thoát ra.”

“Nói vậy là, chị lại...”

“Đúng. Tôi sẽ lại đi. Đi đến khi nào hết con đường vận mệnh thì thôi.”

Hôm sau, đúng như đã nói, Akane lại lên đường. Cuộc gặp của chị ta với Atsuo diễn ra chóng vánh, lạnh lùng, khiến Maho đứng ngoài nhìn mà bồn chồn lo lắng.

“Trông con lớn quá.” Akane nói.

“Vâng.” Atsuo đáp.

“Con hãy sống hạnh phúc bên Maho nhé.”

“Vâng.”

“Mẹ sẽ viết thư cho con.”

“Được ạ.”

Rồi chỉ có người mẹ ôm tạm biệt con trai, cuộc gặp giữa hai mẹ con kết thúc ở đó.

Sau đó, Maho hỏi Atsuo với giọng trách móc.

“Tại sao, anh không thể cư xử tình cảm hơn được à?”

“Thì bởi vì...” Atsuo nói.

“Bởi vì cái gì?”

“Ừ, anh cảm thấy cứ ngại ngại thế nào ấy.”

Cô chỉ còn có thể nghĩ, ra là thế. Đó mới đúng là Atsuo.

...

“Maho ơi!” Tiếng gọi làm gián đoạn dòng hồi tưởng của cô.

“Gì thế?”

“Ngày mai...”

“Mai sao cơ?”

“Mình không đến vườn bách thảo nữa được không?”

“Được thôi. Nhưng sao vậy anh?”

Atsuo nhìn bàn tay mình, im lặng một lúc như để chuẩn bị điều gì đó.

“Tàu điện...” Một lúc sau anh nói tiếp, “Anh muốn đi thử tàu điện.”

“Hả...” Maho thốt lên rồi nhìn mặt anh. Nụ cười của anh pha chút bất an.

“Anh... thật lòng đấy chứ?”

“Ừ, đúng là bất tiện thật, anh đang nghĩ sẽ mở rộng thế giới của mình từng chút một.”

Có gì đó hơi mất tự nhiên trong lời anh nói. Không phải là Atsuo mọi ngày. Anh bảo mở rộng thế giới ư?

“Sao bỗng nhiên anh lại muốn như vậy?”

“Có gì đâu... không phải chuyện bây giờ anh mới nghĩ ra đâu. Từ trước rồi.”

“Thế ư?”

“Ừ.”

Atsuo không nhìn vào mắt cô. Maho cũng bỏ ý định truy vấn. Cô ghét nhất việc áp đặt người khác.

“Làm thế chẳng cực cho anh lắm sao?”

“Ừ, chắc là vậy.

“Cho nên,” Atsuo nói rồi nhìn Maho. “Hãy giúp anh!”

Đi bộ đến ga mất khoảng bảy phút. Trước đây, Maho cũng hay đến ga này để đi làm bằng tàu điện chật ních người. Sân ga hẹp, nhà ga lợp tôn đỏ. Dọc đường tàu, phía bên kia các biển quảng cáo, dãy phố bán hàng quay lưng vào ga.

Ông quạt thông khói, rồi các loại ống màu xám ngoằn ngoèo. Máy lạnh lắp ngoài trời, rồi các tấm nhựa tổng hợp dạng sóng chấp vá chỗ nọ chỗ kia. Cái nào cũng ngả màu, đầy muội bám.

“Anh không sao chứ?” Maho hỏi Atsuo đang đứng bên cạnh.

“Ừ...”

Mặt anh lúc này trắng bệch. Maho vừa nhìn Atsuo vừa cho đồng xu vào máy bán vé tự động, mua vé cho hai người.

Cô nói, “Đây,” rồi đưa cho Atsuo một vé. Cô nhận ra các ngón tay anh đang run rẩy, bàn tay lạnh ngắt.

“Anh cho vé vào cái khe trên cái máy đằng kia nhé.” Maho vừa nói vừa chỉ chỗ máy soát vé.

“Hiện đại thật.” Atsuo nói. “Trông như thành phố trong tương lai.”

“Thế ư?”

“Lần cuối cùng anh đi tàu điện, lúc đó nhân viên nhà ga còn bấm một lỗ trên vé. Anh rất thích nghe tiếng bấm lách cách đó.”

“Chuyện đó là lúc nào thế?”

“Hồi còn nhỏ. Hình như lúc năm tuổi thì phải.”

“Từ sau đó anh không đi tàu nữa ư?”

“Ừ. Cứ lên tàu là muốn tè ra quần, nên sau đó anh không đi nữa.”

“Thế còn bây giờ?”

“Cũng hơi hơi muốn,” anh nói. “Nhưng anh thấy tình hình tim đáng ngại hơn.”

Maho áp tay vào ngực anh, trống ngực đập dồn dập.

“Đúng thật!”

“Ừ.”

“Không đi cũng không sao đâu mà.”

“Ừ. Nhưng anh sẽ đi.”

Maho gạt đầu, cô đi trước, qua chỗ soát vé. Atsuo theo sau. Được khoảng ba mét thì bị nhân viên nhà ga gọi lại. “Này, hành khách!”

Đang lo lắng, cô giật nảy mình. Ngoảnh lại, nhân viên nhà ga thò hẳn người ra ngoài cửa soát vé, chỉ vào máy.

“Phải lấy lại vé chứ!”

Thôi chết, Maho buột miệng. “Atsuo không lấy vé à?”

“Lấy gì?” Anh hỏi mà mặt như sắp khóc.

“Vé ấy. Không lấy thì làm sao ra khỏi ga được.”

Vậy à, Atsuo vừa nói vừa quay lại cửa soát vé. Anh rút vé rồi quay lại chỗ cô trước ánh mắt khó chịu của hành khách khác.

Nhìn anh thở phào, Maho cười khẽ.

“Anh là người hành tinh nào vậy?”

“Thì cái gì cũng thay đổi nhiều quá rồi.”

“À, ra thế.”

“Vé lại mỏng như thế này. Giống hệt vé đồ chơi.”

“À, đúng thật nhỉ.”

“Nào,” cô nói rồi cầm tay anh. Bàn tay lạnh ngắt khiến cô lo lắng. Liệu anh ấy có chịu được không?

“Em sẽ cầm tay anh.”

“Ừ.”

Atsuo bỏ lỡ mất ba chuyến tàu. Anh đã bước vào toa rồi, nhưng khi tiếng còi tàu vang lên anh lại bỏ chạy ra ngoài.

“Không cần phải cố sức cũng được mà.”

Atsuo gật đầu không nói. Bàn tay anh đẫm mồ hôi. Maho lấy khăn tay từ trong túi đeo ngang hông ra lau tay cho anh.

“Lên chuyến tới nhé!” Atsuo nói.

“Vâng.”

Tàu vừa tới, Atsuo đi nhanh vào tận góc trong cùng của toa tàu. Anh ép mặt vào cửa kính, nhìn chăm chăm sân ga đối diện.

“Chỉ có sáu tám tám mươi mét thôi mà.” Atsuo nói. “Tí là tới.”

“Đúng thế.”

Còi tàu vang lên, anh càng căng mắt, tập trung nhìn cảnh bên ngoài. Maho nắm chặt lấy tay anh, tay kia xoa xoa mu bàn tay anh. Anh đang run. Có lúc chỉ hơi run, nhưng thi thoảng lại run lên bần bật. Còi tàu ngừng kêu, cửa toa đóng lại. Atsuo bỗng nhiên quay lại nhìn cánh cửa vừa đóng, mặt méo xệch. Hối hận, và bất an.

“Atsuo.” Cô gọi. Anh không nghe thấy gì. Maho ngả sang ôm Atsuo, nép sát vào anh.

“Không sao đâu. Có em đây rồi.”

“Ừ.”

Cô biết hành khách đi tàu đang nhìn. Nhưng chẳng sao.

Tàu chuyển bánh, người Atsuo trở nên cứng đờ, hơi thở bắt đầu loạn nhịp.

“Không sao đâu. Tới ngay bây giờ mà.”

“Ừ.”

Mắt anh không còn bình tĩnh, đảo liên hồi như rang lạc. Thấy anh thở gấp, Maho ghì chặt cơ thể mình vào anh.

“Thở từ từ thôi nào.”

Atsuo nhìn Maho bằng ánh mắt như thể bây giờ mới ý thức được mình đang ở đâu.

“Hít vào cùng em nào. Từ từ thôi nhé.”

Atsuo gật đầu, làm theo cô, hít một hơi dài.

“Lần này thở ra thật chậm.”

Hai người cứ thế làm đi làm lại động tác thở sâu. Trống ngực anh từ từ trở lại bình thường.

Làm được mấy lần như vậy thì tàu bắt đầu giảm tốc. Hãng đường sắt tự nhân chạy trong các phố nên khoảng cách giữa các ga rất ngắn.

“Anh thấy không, đến nơi rồi đấy.”

“Ừ nhỉ,” Atsuo nói, rồi cười gượng gạo. Có tiếng thở phào. Anh liếm môi, mắt lại sáng lên.

“Đến rồi!”

Tàu trườn vào ga.

“Cảm ơn em,” anh nói.

“Xong rồi nhĩ.”

“Vâng.”

Cô tách khỏi người anh rồi xoa bàn tay anh.

“Không đến nỗi, phải không?”

“Ừ... có lẽ...”

Chắc chắn không dễ chịu gì, nhưng cứ cuối tuần Atsuo lại luyện đi tàu như thế. Làm quen với nó, để xóa đi nỗi bất an. Lấp đầy phần chưa biết bằng trải nghiệm, xóa bớt chỗ dành cho những tưởng tượng linh tinh. Mua vé, đi qua máy soát vé, lên toa tàu đông đúc, tàu giảm tốc khi đèn tín hiệu chuyển màu vàng (cứ đến lúc này anh có vẻ khổ sở), chịu được một ga, thì tiếp đến là hai ga.

Đến tuần thứ tư, Atsuo tiến thêm bước mới.

“Anh sẽ đi một mình,” Atsuo nói. “Anh sẽ thử lên tàu một mình đấy.”

“Anh làm được không?”

“Có lẽ.”

Maho lo lắng. Thậm chí ngay cả lúc có cô mà anh vẫn căng thẳng như đi trên dây thế này.

Ban đầu, cô nghĩ sẽ đi theo rồi bí mật lên toa bên cạnh. Nhưng nhớ lại các hành động của anh, cô tìm ra được cách hỗ trợ hiệu quả hơn.

“Anh đi nhé!” Maho đưa vé cho Atsuo, tiễn anh ở ga.

Atsuo cho vé vào máy, đi thông thả về phía sân ga. Anh ngoảnh đầu lại nhìn Maho khi đến gần cầu thang. Cô mỉm cười lại, giơ tay

ngang mặt vẫy nhẹ.

“Không sao đâu.” Cô mấp má môi thầm nói.

Atsuo gạt đầu, lên cầu thang dẫn vào ga. Anh đi khuất, cô vội vã rời khỏi chỗ, quay về chỗ lấy xe đạp, lên xe vòng ra phía sau ga, rồi dừng trên con đường song song với đường ray. Cô thấy Atsuo đang đứng trong sân ga. Anh nhận ra cô, ngại ngừng giơ tay vẫy. Cô cũng cố ý đùa, gửi cho anh nụ hôn gió. Điều bộ đó không giống cô chút nào, nhưng cô muốn làm cho Atsuo bớt lo lắng. Anh vội nhìn quanh, để ý xem có ai nhìn Maho không.

Đúng rồi, cứ thế nhé. Maho giơ hai tay, vung mạnh cho anh thấy. Trong lúc đang tập trung nhìn cô, ý thức của anh sẽ không hướng vào trong.

Tàu đang lăn bánh vào ga. Maho chỉ tay về phía tàu như để báo cho anh thấy “Đến rồi đây!”, rồi lại chỉ ngón tay ấy vào mình, đưa về phía trước ra hiệu rằng cô sẽ đi theo. Sau khi chắc chắn anh đã nhận được tín hiệu đó, cô bắt đầu đạp xe. Cô biết anh vẫn đang nhìn theo cô. Maho ngoái đầu lại mấy lần ra hiệu cho anh bằng mắt. Một lát sau, biển quảng cáo chắn hết tầm nhìn, không thể nhìn thấy Atsuo nữa, cô đạp nhanh hơn. Nhỏm hấn người lên đạp, cô tăng tốc vù vù cho đến ga tiếp theo. Con đường này hầu như chạy song song với đường tàu.

Đạp được một lúc, cô thấy tiếng ầm ầm từ phía sau mỗi lúc một gần hơn. Atsuo đứng ở cửa đầu tiên của toa thứ hai. Maho ngồi trở lại yên xe, gồng lưng, khom người. Cô mặc quần thun lửng, áo thun dài tay cho dễ cử động, tóc buộc dây chun ngưng nguẩy sau đầu. Cảm giác làm thế này có thể đi nhanh hơn.

Tàu điện đã bắt kịp Maho. Toa đầu tiên từ từ chạy ngang rồi vượt cô. Toa thứ hai... có Atsuo trong đó.

Anh áp trán vào cửa nhìn cô. Ánh mắt hai người gặp nhau. “Atsuo!” Cô hét lên.

Anh cũng nói gì đó, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy. Cô dồn lực xuống chân.

Nhìn về phía trước, rồi lại nhìn Atsuo, cô dốc sức đuổi theo đoàn tàu. Mặt anh méo mó. Lẽ nào lên cơn rồi chẳng? Anh không rời mắt nhìn Maho cho dù một tích tắc, nhưng theo ánh mắt đang được nối liền với anh.

Maho dần bị bỏ xa. Toa thứ tư chuẩn bị vượt cô. Không thể thấy bóng dáng Atsuo nữa. Chỉ còn một lúc nữa tàu sẽ giảm tốc độ. Chỉ cần Atsuo có thể nhìn thấy mình. Nghĩ thế, cô lại ráng sức đạp trong khi chân mỗi cứng đờ.

Bỗng một cơn đau âm ỉ chạy suốt vùng bụng dưới.

Cô vẫn còn nhớ. Cơn đau này. Cũng có thể gọi là cơn đau quen thuộc. Sao lại chọn lúc này mà xuất hiện chứ.

Cố ghìm cơn đau, cô tiếp tục đạp.

Atsuo lo cho cô. Không chỉ đau bụng, mà thi thoảng cô lại bị ra máu bất thường. Đây cũng là một trong những lý do cô lo không thể sinh con. Cô không dùng biện pháp tránh thai sau khi cưới. Nhưng không hiểu sao vẫn không có thai. Cô nghĩ chắc vì Atsuo còn trẻ con. Đến lúc thì chắc chắn sẽ tự nhiên mà có thôi. Dù sao Atsuo cũng mới hai mươi hai.

Atsuo thì không đồng tình. Anh lo lắng cho cơ thể của cô hơn là mong có con. Anh bảo cô đến bệnh viện khám.

Cô ghét bệnh viện, hạn chế tối đa việc phải đến gần nó, mới chỉ đặt chân đến đó thôi là đã hồn xiêu phách lạc. Cô cứ giả đờ đánh trống lảng, thuyết phục Atsuo cho đến tận ngày hôm nay.

Nhưng, những cơn đau này là...

Tàu điện bắt đầu chạy chậm dần. Cô vẫn bị bỏ xa. Nhưng chỉ lát nữa thôi chắc chắn nó lại tăng tốc nên vẫn phải tập trung đạp liên tục.

Lại cơn đau nữa. Lần này có cảm giác khác những lần trước. Nhưng không sao, gồng mình đạp thế này nên đau khác thường cũng không có gì lạ.

Cô thôi không nghĩ nhiều đến việc đó nữa, quyết định chỉ để ý vào Atsuo. Lúc này, chỉ cần lo cho Atsuo thôi là đủ.

Cuối cùng khoảng cách với tàu cũng thu ngắn lại. Còn một quãng nữa là tới ga tiếp theo rồi. Cô nhồm người khởi yên. Thở gấp. Tim lồng lên trong ngực. Cảm giác phía sau xương sườn đang bị các chú lùn giẫm đạp.

Cô đã vượt qua toa đuôi tàu, tiến dần lên phía yên. Khi đuổi kịp được toa thứ tư, cô lại nhìn thấy Atsuo. Anh tìm cô nên di chuyển sang các toa ở phía sau. Cô thấy miệng anh gọi “Maho!” Cô cũng đáp lại “Atsuo!” Anh áp trán vào cửa kính, mặt đỏ khóc đỏ cười.

Đầu tàu đang tiến vào ga. Tàu tiếp tục giảm tốc, hầu như bằng với đi bộ. Cô thả lỏng chân, để xe chạy theo quán tính.

Một tay rời ghi đông, cô ra hiệu OK với anh bằng ngón tay. Rồi nghiêng đầu như muốn hỏi anh.

Atsuo gật đầu, rụt rè ra tín hiệu OK với cô. Nửa khóc nửa cười.

Thế là ổn rồi...

Có vẻ không có cơn phát tác do bất an nào xảy ra. Cô thở một hơi dài, thả lỏng vai. Tay cô tóm phần ngực áo giật giật để lùa làn hơi nóng đọng bên trong bay ra ngoài. Mồ hôi đầm đìa.

Cô vẫy Atsuo, rồi lại đạp nhanh ra cửa soát vé trước.

“Anh có sao không?”

Sắc mặt Atsuo rất xấu.

“Ừ, không sao đâu. Maho thì sao?”

“Em á?”

“Ừ, em đạp hết sức như thế, có mệt lắm không?”

Cô thở phò một tiếng, bật cười, sau đó nói: “Cảm ơn anh!”

“Anh lại lo cả cho em nữa cơ đấy! Nhưng em hoàn toàn bình thường. Trước nay chân em vẫn nhanh mà. Hồi học cấp ba có lần em còn được vào đội tuyển chạy vượt rào tham gia lễ hội thể thao đấy.”

“Ừ, anh biết mà.”

“Em hơi tăng cân nên để thể dục luôn.”

“Vậy hả?”

“Đúng vậy mà.”

“Nếu vậy thì được...”

“Nhưng, thế này ngày chỉ được một lần thôi. Chân đã đủ rã rời rồi.”

“Về nhà anh mát xa cho nhé!”

“Tuyệt!”

Đường về, Atsuo dắt xe, còn Maho ngồi nghiêng một bên ở yên sau.

“Có lẽ cho đến nay anh chưa bao giờ có thể nhìn Maho chăm chú như thế nhỉ?”

“Đúng thế. Mặt anh lúc đó kinh khủng lắm.”

“Nhưng nhờ vậy mà anh đã vượt qua được.”

“Em chắc là thần phù hộ cho anh nhỉ.”

“Ừ.” Rồi như chợt nhớ ra, anh nói thêm. “Kiểu tóc đó của em, cực kỳ dễ thương đấy!”

“Thế á?”

“Ừ...”

“Cảm ơn anh!”

Thời gian sau, Atsuo bắt đầu đi làm ở thành phố bên cạnh bằng tàu điện.

“Ngày mưa đỡ vất vả hơn hẳn,” anh nói. “Đọc quảng cáo trên tàu cũng vui, mà nhìn những người đi tàu cũng thú vị. Có vẻ phải lâu lắm rồi anh mới nhìn nhiều người như thế. Mãi nhìn như vậy chẳng mấy chốc là đến nơi. Không vấn đề gì nhỉ?” Anh nói vậy rồi cười.

...

Sắp đến sinh nhật lần thứ ba mươi của Maho. Cứ từ mùa thu cho đến đầu năm, thì Maho chỉ hơn Atsuo sáu tuổi. Chỉ khoảng ba tháng thôi, nhưng suốt thời gian ấy có gì đó rất vui.

“Thứ Bảy tuần sau, Maho không có dự định gì đúng không?”

Trong lúc nặn mô hình thị trấn (gần đây anh tập trung làm phong cảnh khu Lake District), Atsuo hỏi. Vẫn như mọi khi, cô đang đọc sách của Yasuo (*Chuyến phiêu lưu vào lòng đất* của Edgar Rice Burroughs), cô ngừng giở trang, nhìn anh.

“Em không.” Cô nói. “Không có kế hoạch gì cả.”

“Ừ.”

“Sao thế anh?”

“Có quà sinh nhật.” Atsuo nói.

“Quà á?”

“Ừ.”

Maho úp sách trên sô pha, quỳ gối xuống thảm, tiến gần về chỗ Atsuo. Cô chống hai tay xuống sàn, nhìn anh.

“Là gì thế? Anh tặng em cái gì?”

“Không phải thứ để dùng.”

“Vâng.

“Lẽ...”

“L...ẽ...?”

Atsuo chỉ gạt đầu, không nói gì.

“Lẽ là gì vậy?”

“Ừ... ừm...”

Maho lấy đầu lưới lướt nhẹ lên đường gân trên cổ Atsuo. “Ồi...”
Atsuo rụt cổ lại kêu.

“Có nói không nào! Không em lại làm tiếp đấy!”

Da của Atsuo rất mẫn cảm. Kiểu người này mà chiến tranh xảy ra chắc có lẽ chổi lông gà sẽ thành vũ khí hiệu nghiệm chưa biết chừng.

“Có gì đâu,” anh vừa né người vừa nói. Phòng thủ tránh lần công kích tiếp theo của Maho.

“Anh không định giấu em đâu.”

“Vậy thì anh nói đi!”

“Lễ kết hôn,” anh nói.

Maho sửng sờ, nín thở.

“Kết hôn...?”

“Ừ.” Atsuo cúi gầm, gật đầu. “Em thấy không, lần sinh nhật này là mốc quan trọng, mười năm mới có một lần đúng không? Cho nên anh muốn tặng em một món quà lớn.”

“Thật ạ?”

“Thật đấy! Lễ kết hôn thật.”

Cảm xúc trào dâng trong lòng, nhưng cô vẫn nửa tin nửa ngờ.

“Thế nhưng... Hả... Thứ Bảy?”

“Phải rồi.”

“Sắp đến rồi còn gì? Tổ chức ở đâu hả anh?”

“Nhà thờ mà em thích ấy!”

Maho chưa hình dung ra ngay chỗ đó. Nhà thờ... mà em...?

“Có phải là...” Cô nói. “Có phải nhà thờ hồi nhỏ em vẫn hay đến không?”

“Đúng rồi!”

“Sao anh lại biết?”

“Anh nghe bố kể.”

À... phải rồi. Ra là thế...

Yasuo dù chuyện to hay nhỏ, cái gì cũng kể cho con trai nghe hết. Trải nghiệm của anh được trọn vẹn nhờ việc kể lại cho con trai. Khi có người phụ nữ để yêu thì bộc trực thổ lộ ngay với con trai, đó chính là Yasuo. Tất nhiên cả việc kết hôn chắc chắn cũng đã tâm sự với con trai.

“Tối hôm đó, bố rất phấn chấn. Mua bản đồ, rồi tra đường. Anh cũng sẽ đến đó, nên bố bảo có lẽ thuê xe thì hơn, còn bàn mua váy cưới cho Maho ở đâu nhỉ...”

Váy cưới... Nói cả chuyện đó nữa.

“Em cảm ơn!” Cô nói. “Món quà từ tình cảm của cả hai người phải không anh?”

“À... ừ, đúng là như vậy.”

Đến đó, cô quay trở về thực tại, hỏi Atsuo.

“Nhưng đã chuẩn bị được gì đâu anh? Cả váy cưới nữa...”

“Không sao,” Atsuo nói. “Mọi thứ đã sẵn sàng rồi. Chỉ cần đến đó thôi. Váy cưới đã có bà chủ cửa hàng chuẩn bị. Không phải đồ mới, nhưng chưa có ai mặc. Bà ấy đã sửa lại cho vừa cỡ rồi.”

“Thế mà em không biết gì cả. Bà ấy cũng không nói gì với em.”

“Ai cũng muốn làm em ngạc nhiên mà. Quà sinh nhật phải bắt

ngờ mới vui chứ.”

“Ừ nhỉ.” Maho nói.

“Em thực sự rất ngạc nhiên. Cảm giác vui sướng, lâng lâng. À... mà không, có lẽ là hạnh phúc tột cùng.”

Cô đặt tay lên ngực. Cảm giác nóng bừng do cơn hưng phấn đang cuộn dâng bên trong.

“Hôm đó, Maho đi bằng xe của bố đến nhà thờ nhé. Còn anh sẽ đi tàu điện.”

Cô ngạc nhiên nhìn khuôn mặt Atsuo. Có vẻ như không có chuyện gì xảy ra với anh, nhưng cử chỉ của anh cho thấy sự căng thẳng.

“Nếu đi tàu... thì mất gần một tiếng đấy!”

“Bình thường thôi!”

“Nhưng mà...”

“Chú rể và cô dâu phải đi riêng rẽ đến nhà thờ chứ.”

Ra vậy... cô nghĩ.

“Anh Atsuo...”

“Hử...?”

“... Vì thế mà anh đã luyện đi tàu điện phải không?”

“Hử...” Anh lên tiếng như để đánh trống lảng.

“Đúng vậy phải không?”

“Không phải,” anh nói. “Anh muốn tiện đi làm. Thế thôi.”

Mặt anh đỏ lên. Thấy vậy Maho quyết định không hỏi nữa.

“Em hiểu rồi.” Cô nói. “Nhưng hôm đó cho em đi cùng với anh

nhé!”

Cô khẩn khoản, lên giọng ở cuối câu, rồi nhìn vào mắt anh.

“Vì sao?”

“Như thế sẽ vui hơn. Đó cũng là quà cho em đấy. Lần đầu tiên được đi xa bằng tàu điện với Atsuo.”

“Đi thế được không?”

“Thế mới được chứ!”

“Ừm,” anh nói. “Thôi được. Vậy thì cùng đi nhé!”

...

Sáng thứ Bảy, hai người cùng rời nhà. Váy cưới và bộ lễ phục thuê ngoài của Atsuo được chở bằng xe của bố. Em gái, mẹ và cả bà chủ đi cùng xe. Người tham gia chỉ có từng ấy. Không có tiệc chiêu đãi. Sau lễ cưới sẽ là tiệc trà đơn giản ở nhà thờ. Với Maho, đó đã là món quà vô cùng đặc biệt rồi.

“Anh có sao không?”

Atsuo lắc đầu. “Không sao. Chỉ phấn chấn thôi.”

“Nếu thế thì được.”

Sự căng thẳng của Atsuo lên đỉnh điểm là lúc chuyển từ tàu điện anh vẫn đi làm hằng ngày sang tàu đường dài.

“Oài... hiện đại thật!” Anh nhìn xuống ghế, lên trần rồi bông đùa, nhưng tay thì lạnh từ lúc nào. Maho nắm tay anh, xoa mạnh lên đó.

“Có sao không?”

“À, không sao đâu. Chỉ là...”

“Là gì cơ?”

“Có lẽ là hơi... ngọt ngào.”

“Em mở cửa sổ nhé?”

“Ừ, hé chút thôi.”

Trời bên ngoài lạnh buốt.

“Maho, em có lạnh không?”

“Em không sao đâu.”

“Ừ.”

Thử thách lớn nhất là lúc này, khoảng cách giữa các ga là mười ba phút. Nếu qua được chỗ này chắc sẽ dễ dàng hơn.

Atsuo nhìn phong cảnh bên ngoài với ánh mắt không còn bình tĩnh. Maho vẫn tiếp tục xoa lên tay anh.

“Cảm ơn anh nhé!” Cô nói với Atsuo.

“Ừ... ừm?”

“Anh làm thế này chỉ vì em.”

“Đâu có,” anh ngượng nghịu. “Anh có làm gì to tát đâu. Maho vui là anh vui rồi. Là vì anh đấy!”

“Thật ư?”

“Ừ.”

Tàu chuẩn bị vượt qua đoạn giữa hai ga. Cảnh nông thôn yên bình trải dài theo những ngọn đồi nối tiếp nhau.

“Maho, em có lạnh không?” Atsuo lại hỏi.

“Em không.”

Thực ra cô rất lạnh. Nhưng không đến mức không chịu được.

Atsuo nheo mắt trước cơn gió lùa. Mọi việc có vẻ ổn.

“Em có biết chỗ này không?” Atsuo hỏi.

“Em thấy ngờ ngợ. Lần cuối khi em quay lại thị trấn đó là lúc em học lớp 5.”

“Nói vậy là,” Atsuo gập ngón tay đếm. “Đã hai mươi năm rồi...?”

“Vâng.”

Cô được Atsuo cho biết vị linh mục vẫn khỏe. Anh đã gọi điện đến nhà thờ mấy lần để thu xếp buổi lễ. (Người ghét điện thoại như Atsuo mà...?)

“Em đang mong ngóng đây.” Maho nói.

Không biết có phải do nhiễm lạnh, bụng cô lại đau. Đã lâu rồi cô không bị đau thế này, vậy mà...

Nhận ra sắc mặt Maho thay đổi, Atsuo đứng lên đóng cửa sổ.

“A... cứ để thế cũng được mà...”

“Ừm... anh không sao. Dễ thở hơn rồi.”

Có vẻ anh không nói dối. Ánh mắt anh bình tĩnh, sắc mặt đã khá hơn.

“Anh mạnh mẽ hơn rồi nhỉ?”

“Là thế chẳng?”

“Đúng rồi.”

Atsuo vừa nói vừa cười ngượng ngùng.

Một loáng sau tàu đã tới ga. Cô nắm thử bàn tay của Atsuo, hơi ấm đã trở lại.

“Anh có vẻ không sao rồi nhỉ?”

“Ừ.”

“Còn Maho?” Atsuo hỏi lại. “Em đau bụng à?”

“Chỉ chút xíu,” Maho giơ ngón tay cái và ngón trỏ lên để hờ một khe. “Lúc nào cũng đau thế ấy mà.”

Nghe cô nói vậy nhưng Atsuo vẫn nhìn Maho với vẻ lo lắng. Maho lắc lư đầu giỡn lại với anh. Còi tàu vang lên, Atsuo nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau cửa đóng. Đoàn tàu lại bắt đầu chuyển bánh. Còn hai mươi phút nữa là đến nơi. Thị trấn Maho sinh ra và lớn lên.

Namie, cô bạn hay cùng Maho thu thập giấy màu in hoa văn, cô bạn Aki và cậu bạn Hiro cùng chơi trò thả đĩa ba ba, không biết mọi người còn ở thị trấn đó không. Maho nửa muốn gặp lại họ, nửa thấy sờ sợ.

Cơn đau nhói chạy dọc sống lưng. Thấy Maho co cứng người lại, Atsuo hỏi.

“Em sao vậy?”

“Không, em không sao đâu.”

Lần này đến lượt Atsuo xoa bàn tay lạnh giá của Maho. “Gần đến rồi em à.”

Nghe Atsuo nói, Maho không nhin được cười.

“Ngược lại anh nhỉ!”

“Ừ, đúng rồi!”

Cơn đau có vẻ chưa muốn dứt. Cứ mỗi lần đau quặn, cô đều gắng gượng giấu đi, nhưng ngay sau đó nó lại lồ lộ trên mặt cô. Dường như khoảng cách giữa các cơn đau trở nên gần hơn. Đau

bụng lúc sinh con cũng thế này sao, Maho nghĩ. Nếu thế thì chắc hẳn mình chịu được. Phụ nữ ai mà chẳng phải vượt qua những cơn đau thế này để sinh con.

Tàu hỏa bắt đầu lên cầu sắt. Tiếng bánh tàu miết trên đường ray nghe chói tai. Cảm giác muốn nôn.

“Maho?” Atsuo hỏi.

Không còn sức đáp lại, cô chỉ gật nhẹ đầu.

“Sắc mặt em xấu lắm. Em có sao không vậy?”

“Không sao,” cô mấp máy môi không thành tiếng. Nhưng thực ra cô không bình thường chút nào. Cơn đau mỗi lúc một dữ dội hơn. Mạch đập nhanh, hơi thở nông và gấp, trán ướt đẫm mồ hôi.

Một tay Atsuo nắm các ngón tay lạnh toát của Maho, tay còn lại xoa lưng cho cô.

Tàu đã đi qua cầu sắt, cơn đau chợt biến mất.

“Atsuo...” Cô nói.

“Ừ.”

“Em xin lỗi!”

“Hử?” Atsuo ghé tai vào miệng Maho.

“Em xin lỗi!” Cô nói lần nữa.

“Vì sao cơ?”

“Có lẽ không được rồi.”

“Gì cơ?”

“Ừ.”

Có lẽ cô không thể chịu nổi cơn đau tiếp theo. Món quà mọi

người đã cất công chuẩn bị cho cô... Sao cơn đau nặng như thế này lại cứ phải đến vào đúng ngày hôm nay...

Nước mắt chực trào ra, thế giới chao đảo trước mặt.

Một cảm giác khó chịu trước cơn đau lan dần xuống bụng dưới.

“Xin lỗi anh nhiều...”

Nói được lời đó rồi Maho gặp người, gục trán vào đùi Atsuo. Cô khó nhọc nhắm mắt lại, chờ đợi cơn sóng to chuẩn bị ập tới.

Trong ý thức mong manh, hình như cô nghe thấy tiếng cầu nguyện.

Tiếng nói mỏng, yếu ớt, và run rẩy.

Con cầu xin... tiếng nói vang lên. Xin Người, hãy cứu giúp con!

Cầu mong Người đừng đưa cô ấy rời xa con!

Đừng lấy thêm đi người con yêu thương nữa.

Con xin Người! Con cầu xin Người...!

Tiếng còi tàu, ánh đèn đỏ nhập nhòa, mưa vương trên má.

Một lúc sau, bức màn tối đen như mực dần buông xuống, cô không còn cảm giác gì nữa.

Một ngày đẹp trời, bình yên, lặng gió. Trăng ban ngày hiện ra phía trời Đông xanh thẳm.

Maho ngồi trên ghế dài, choàng trên người chiếc áo dạ len màu xanh nước biển. Atsuo quỳ gối trên bãi cỏ, chỉnh lại lần cuối. Anh cầm trong tay mô hình thu nhỏ của chiếc tàu lượn vẫn treo thống trên trần phòng khách. Nó được làm bằng gỗ, cánh dài bốn mươi xen ti mét.

Ước mơ nhỏ bé của Yasuo. Giờ đây, con trai anh lại tiếp nối. Bản thiết kế đã được Yasuo vẽ xong từ sáu năm trước.

Atsuo họa lại một cách trung thực nét vẽ của bố. Anh đồ các chi tiết mà bố để lại lên tấm gỗ màu vàng để làm khung. Bản thiết kế được sao chép nguyên mẫu, chỉ khác do khoảng cách về thời gian. Những đường cong được vẽ bằng bút Rotring* là lời nhắn gửi thân thiết, riêng tư.

Anh cắt các mảnh gỗ, uốn cong, và lắp lại với độ chính xác hoàn hảo.

Anh giao cho Maho hoàn thiện khâu sau cùng. Cô dán các cánh vải vào khung, sơn acrylic lên đó.

Toàn bộ thân tàu lượn được tạo bởi các đường cong trông rất giống thằn lằn có cánh thời cổ đại.

Sự tĩnh lặng bao trùm không gian. Ngoài hai người ra không có ai nữa. Một chú mèo nằm ngủ trưa dưới cầu trượt hình con voi. Bốn bề được rừng cây trong công viên bách thảo bao bọc, quảng trường hình e líp khổng lồ đầy ánh nắng. Nắng dịu dịu thật dễ chịu. Trong túi chườm ấm đút trong túi áo khoác đang diễn ra phản ứng hóa học, làm ấm vùng bụng dưới của cô.

Lâu rồi Maho mới được thư giãn thế này. Mọi nỗi bất an giờ tan biến, chỉ còn lại cảm giác tĩnh tại, mãn nguyện.

Atsuo ngồi quay lưng lại phía cô, lặng yên chuẩn bị. Tập trung quá độ. Những lúc thế này, anh lơ dăng một cách đáng sợ, không phòng bị. Nhìn từ đằng sau, dáng khom khom của anh làm Maho nhớ lại một cảnh trước đây.

Phải rồi, ngày hôm đó, anh ấy cũng thế này...

Bố Atsuo lúc đó đang say mê lắp ráp chú chim cánh cụt ở trung tâm mua sắm dưới tầng hầm. Mới đó mà đã sáu năm trôi qua.

Thật khó tin. Mọi thứ đã thay đổi đến thế này.

Năm tháng đâu có đi qua. Nó vẫn ở nguyên chỗ cũ. Cô biết có cả cách suy nghĩ như thế.

Trong tủ sách của Yasuo, có mấy cuốn về triết học, vật lý học về thời gian. Trong số mười cuốn thì cô không hiểu được lấy một cuốn, nhưng cô nhớ những ngôn từ ấn tượng.

“Tôi thấy quá khứ, hiện tại, và tương lai cùng tồn tại ngay trước mắt.”

Cô không còn nhớ ai đã nói câu này.

Giây phút ấy... cái giây phút mình vừa xách túi ni lông trong tay, vừa quan sát anh.

Nó vẫn âm thầm len lỏi đâu đó, như con côn trùng nhỏ đã hóa thạch trong miếng hổ phách.

Nếu thực vậy thì còn niềm an ủi nào hơn?

Tuy không nhìn thấy, nhưng nó vẫn luôn ở đó.

Có một bức tường sừng sững, không thấy được bằng mắt, ngăn cách giữa ngày ấy và bây giờ. Một bức tường dày và cao, không thể nào vượt qua được. Nhưng áp tai vào đó, lắng nghe, có lẽ sẽ cảm nhận được gì đó. Cô của thời hai mươi tư tuổi và Yasuo. Những thẹn thùng, rung động, rạo rục ngày nào.

Phải rồi... đây không phải ký ức, có lẽ là tình cảm chân thực được gửi đến từ nơi ấy.

Anh và cô đã ở đó. Và bây giờ vẫn ở đó.

Phút giây chan chứa yêu thương ấy được lưu giữ trong hổ phách. Gói tiếp quãng đời ấy, cô một lần nữa lại được sinh ra. Yêu và được yêu. Những ngày tháng sống bên cạnh người mình trân trọng như bản thân mình.

Giống như thị trấn trên đảo Malta. Tác phẩm một khi đã được tạo ra, thì sẽ mãi mãi ở đó. Mà cũng có thể nó được làm rất nhiều, rồi được bày trong phòng khách của ai đó rộng thênh thang, không giới hạn.

Không phải kết thúc, mà là hoàn tất. Nghĩ được như vậy, sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.

“Có lẽ thế này ổn rồi đấy.”

Tiếng Atsuo kéo Maho trở về thực tại. Anh đã đứng lên từ bao giờ. Cho tay vào túi áo khoác dạ, anh rút ra cái bệ phóng bằng cao su.

“Hơi sợ anh nhỉ.” Maho nói.: “Không biết nó có hỏng không?”

“Không sao đâu,” anh bảo đảm. “Nó khá chắc đấy. Mà nếu có bị hỏng chỗ nào đó thì sửa là xong mà.”

“Biết vậy nhưng...”

Atsuo liếm ngón tay, rồi đưa lên đầu.

“Hầu như không có gió.”

Sải ba bước thật dài và nhìn lên không trung, suy nghĩ một lúc, anh tiến thêm hai bước nữa.

“Liệu nó bay được bao lâu hả anh?”

Nghe Maho hỏi, anh quay lại, mắt nheo dưới nắng. “Mười giây,” Atsuo nói. “Nó khá nặng mà, anh nghĩ nếu nó chịu được trên mười giây trên đó là thành công rồi.”

“Mười giây phải không?”

“Ừ, trên mười giây thì chuyến bay đầu tiên coi như thành công.”

Atsuo tay phải cầm phần đuôi tàu lượn, tay trái giữ bệ phóng hướng lên trời. Sợi dây thun nối hai điểm được kéo căng hết mức.

Cứ như thể là, Maho vừa nhìn chăm chăm sau lưng anh vừa nghĩ, người khổng lồ bước ra từ thần thoại bắn tên lên trời. Lúc này trông Atsuo hiên ngang như thể chẳng có liên quan gì với bộ dạng anh từ trước tới nay.

“Đi nhé!” Anh nói. Maho nín thở chờ đợi giây phút đó.

Vai phải Atsuo rung nhẹ. Một âm thanh xé ngang bầu không khí. Maho ngẩng đầu nhìn lên trời, tàu lượn đã bay cao hơn cô tưởng. Nó vút lên theo đường hầu như thẳng đứng.

Atsuo chạy đuổi theo hướng tàu lượn. Maho cũng đứng khỏi ghế, định chạy theo anh.

Bỗng nhiên thế giới chao đảo. Cô hơi chóng mặt, tay phải chống lên tay ghế, đỡ thân hình nghiêng ngả của mình. Atsuo vẫn vừa chạy vừa ngẩng lên trời. Tàu lượn đạt đến độ cao nhất, vòng chuyển hướng, rồi bắt đầu bay theo quỹ đạo.

“Năm, sáu...” Atsuo đếm. Con tàu như chưa muốn hạ cánh. Nó vẽ một đường vòng tròn rộng, lượn thong dong như chim điều hâu.

“Bảy, tám, chín...”

Đếm đến đó Atsuo đứng lại. Anh khẽ đếm “mười”, rồi nhìn vào chiếc đồng hồ đếm giờ trên tay. Đã qua mười giây mà tàu lượn vẫn ở tít trên cao.

Maho đã nghĩ anh sẽ thể hiện niềm vui bằng cử chỉ gì đó. Ví như kêu lên sung sướng, hay giơ hai tay vẫy lên trời. Nhưng không, anh không làm gì cả.

Lúc nhìn đồng hồ, lúc lại nhìn lên trời, cuối cùng anh quay về phía Maho, vẻ mặt kỳ lạ. Giữa vui mừng và bối rối. Đâu đó tại vị trí trung lập của tình cảm.

“Không thể tin được...”

Mặc dù đứng hơi xa, nhưng tai cô nghe được tiếng thì thầm đó.

“Không thể nào. Nó có được tạo ra để làm như vậy đâu...”

“Là sao cơ?”

“Cái tàu lượn đó...” Anh nói. “Nó đang lên cao. Lợi dụng luồng khí nóng bốc lên để bay em à.”

Maho nhìn tàu lượn. Nó bay theo quỹ đạo tròn, không một tiếng động.

“Nó đang lên cao hả anh?”

“Ừ, nặng thế mà...”

Atsuo thong thả đi về chỗ Maho. Cầm tay cô, “Gì vậy?” Về mặt anh ngạc nhiên.

“Là cái túi sưởi đấy.” Maho nói cho anh biết. “Cho nên mới ấm như vậy.”

Cả hai cùng nhìn lên trời. Con tàu đang lượn theo vòng tròn trên không trung, các chi tiết của nó mỗi lúc một nhỏ dần không thể nhìn thấy được nữa.

“Nó đang di chuyển lên cao theo vòng xoáy tròn ốc rộng. Đã...”

Anh nhìn đồng hồ bấm giờ. “... Quá ba phút rồi. Không biết nó sẽ bay tới đâu?”

Trên nền trời xanh thẫm, một chú thằn lằn bay tí hon đang vẽ những vòng tròn thật đẹp. Maho cảm giác cô có thể lần theo quỹ đạo đó. Những đường xoáy ốc trên bầu trời cao trong xanh, quỹ đạo trong suốt như thủy tinh vờn cao vô tận.

Năm phút, rồi mười phút trôi qua, con tàu vẫn lượn vòng và lên cao hơn. Nó chỉ còn nhỏ như một chấm đen, vẫn tiếp tục lượn vòng trên không ửng, và thong dong lên cao hơn nữa.

Maho mấy lần không thấy bóng dáng nó đâu. Đôi lúc trong phút

chốc nó biến mất khỏi tầm nhìn, khi căng mắt nhìn theo thì lại thấy nó xuất hiện.

“Sắp rồi.” Atsuo nói. “Sắp sửa không thể theo kịp nó nữa rồi.”

Đúng như lời anh nói, chỉ sau đó khoảng mười giây, Maho hoàn toàn không thấy bóng dáng nó đâu nữa. Lần này, cho dù có căng mắt đến mấy cũng không thấy nó trở lại.

“Đi mất rồi.”

Nghe Maho nói, Atsuo khẽ gật đầu.

Biến mất khỏi tầm nhìn, lẩn vào mây xanh, anh thì thào.

“Anh cũng hoàn toàn không nhìn thấy nó. Bay mất rồi...”

“Tàu lượn đó...” Maho nói, “... đi đâu hả anh?”

“Cái đó thì...” Atsuo nói rồi lại nhìn lên trời. “Nó đi đâu nhỉ?”

“Chắc nó cứ bay mãi như thế?”

“Cũng có người nói như vậy đấy. Sau vài năm trôi qua, bỗng một ngày ngẩng lên trời nhìn thấy con tàu thân thương của mình. Cho dù có xa đến đâu, thì vẫn nhận ra đấy là con tàu của mình.”

“Thế à...”

Một cơn gió thoảng qua làm tóc cô bay nhẹ. Cô lấy ngón tay út gài tóc mai đang xòa lên má ra sau tai.

Atsuo vẫn đang nhìn lên trời. Anh nheo mắt, nhú lông mày nhìn xa xăm vào khoảng không cao trong xanh. Choáng ngợp bởi không gian mênh mông, vời vợi ấy. Ở nơi ấy có một thứ...

Ơi...! Cô gọi không do dự.

Anh Yasuo... từ nơi ấy anh có nhìn thấy chúng em không?

Maho nhẹ nhàng nhắm mắt.

Gió đang reo. Trên trời cao một nghìn mét. Luồng khí mềm mại đang quấn quýt nhau. Cô cảm giác như nghe thấy tiếng nói của Yasuo từ trong đó.

... Em nhớ những tháng ngày bên anh. Giờ đây cứ nhớ về quãng thời gian ấy, nước mắt em lại chực trào ra. Sao lại thế anh nhỉ...?

Em nhớ quãng thời gian vừa đọc sách trên sofa, vừa ngắm anh từ sau lưng. Giọng nói dịu dàng của anh. Đầu ngón tay biết nói nhiều hơn cả ngôn từ. Cặp kính hình bát giác...

Tất cả kỷ niệm về anh cứ lấp lánh, nhảy múa như muốn ôm lấy em.

Em yêu và nhớ tất cả những giây phút bên anh.

Anh Yasuo,

Chúng em đã sống hết mình. Có những lúc muốn gục đầu trước bất an và buồn tủi, nhưng rồi chúng em vẫn tiếp tục nhìn về phía trước. Anh thấy không, những ngày tháng này một lúc nào đó cũng sẽ trở thành kỷ niệm. Phải nâng niu nó, đúng không anh?

Anh đã chỉ cho em cuộc hội ngộ nào cũng không tránh khỏi chia ly. Dẫu biết là buồn, nhưng chính vì thế em càng hiểu được hiện tại quan trọng đến nhường nào. Cho dù một giây cũng không thể đánh mất. Trò chuyện với người mình yêu thương, mỗi lời nói sẽ được lưu giữ trong ngăn kéo kỷ niệm. Để một ngày nào đó khi mở ra, thật tuyệt vời biết bao khi thấy nó đầy ắp tình yêu, sự quan tâm, săn sóc.

Anh Yasuo,

Đám cưới mà anh và Atsuo chuẩn bị cho em đã không diễn ra được. Mọi người cũng an ủi em sẽ tổ chức vào một dịp khác.

Nhưng anh à,

... Có khi em mắc một căn bệnh ác tính nào đó chẳng?

Khi yếu tinh thần là em hay nghĩ đến việc gì đó tồi tệ nhất. Nhà thờ kỷ niệm thời thơ ấu của em, em đã nghĩ nó quá xa xôi, nên có lúc em cũng cảm thấy héo úa trong lòng khi phải chờ đợi ngày đó.

Nhưng em tin mình có đủ nghị lực để vượt qua điểm yếu này. Con người ta ai cũng trải qua những dần vật, khổ đau để rồi sống hết cuộc đời mình, đúng không anh?

Hơn nữa, Atsuo lúc nào cũng ở bên cạnh em. Anh có biết, em được an ủi, khích lệ biết bao nhiêu nhờ người đó không?

Nụ cười ấm áp, hơi thở, lời nói được trao khi ngày sang, nhịp điệu riêng mỗi khi đứng đưa người ra trước sau, ngón tay chạm lên lưng em, cái miệng dẫu lên khi tập trung làm gì đó, ánh mắt dõi theo em, cách người đó ăn món ăn mà em nấu một cách vô tư, việc người đó luôn ở bên cạnh em...

Tất cả trở thành nguồn sức mạnh cho sinh mệnh của em.

Tình yêu là trong lòng luôn cầu mong cho người đó được sống. Nhưng không chỉ có vậy. Tình yêu còn là sức mạnh làm hồi sinh chính bản thân mình.

Em đã có thể thấy được mặt tốt của tình yêu vào một ngày đẹp trời như hôm nay.

Nếu chịu khó chữa trị khỏi bệnh thì có lẽ sẽ có em bé, anh nhỉ. Sinh mệnh mòi mà em luôn ao ước. Cậu ấm đáng yêu của em và Atsuo (không hiểu tại sao em chỉ luôn tưởng tượng ra con trai thôi anh ạ).

Thật là tuyệt phải không anh?

Cho nên...

Anh ở trên đó che chở cho chúng em nhé. Em cùng với Atsuo sẽ sống khỏe mạnh tại nơi bình yên anh đã để lại.

Anh Yasuo, hãy giúp em nhé!

Gió lại thổi. Lần này mạnh hơn.

Atsuo vòng tay qua vai để che cho cô. Bàn tay to rất giống bố anh.

“Maho à,” anh nói.

“Gì cơ?”

“Mình chuẩn bị về thôi em?”

“Vâng.” Maho gật đầu. “Phải rồi, về thôi anh.”

Hai người vừa đi vừa dựa vào vai nhau.

Trước khi rời quảng trường, Maho lại ngẩng mặt lên trời.

Quỹ đạo trong suốt vẫn còn đó. Cô cảm thấy trong lòng phấn chấn, hạnh phúc, và can đảm hơn.

Cô thở một hơi thật mạnh, và nghĩ.

Phải rồi, mình sẽ trồng cây.

Dạ yến thảo, hay là sen cạn. Sẽ có những luống hoa của mình trong khu vườn xanh mướt ấy. Một chiếc ghế dài, trên đó mình cùng con trai ngồi sưởi nắng.

Tuyệt vời làm sao! Mau đến đi, xuân ơi!

KHƯƠNG QUỲNH ANH *dịch*

Thung lũng hoàng hôn

“Sắp đến rồi.” Cậu thanh niên nói. “Sắp đến đến nơi rồi.”

“Lúc này hình như cháu cũng nói như thế thì phải?”

Nghe Kanichi phàn nàn, cậu thanh niên cười.

“Chẳng phải ngày xưa bác khỏe lắm hay sao?”

“Rồi cháu sẽ sớm hiểu thôi.” Ông nói. “Rằng khi có tuổi mọi thứ trở nên phiền phức thế nào.”

“Cũng có người không có tuổi mà.”

“Ừ đúng vậy. Thật kỳ lạ, nhưng đúng là cũng có trường hợp như thế nhỉ.”

“Sắp gặp họ rồi bác ơi. Sắp rồi!”

“Mong rằng đây sẽ là cái ‘sắp rồi’ cuối cùng của cháu.”

Kanichi thấy ám ức với cơ thể đã sớm đòi đầu hàng khi chỉ mới leo một chặng núi thế này. Đúng là ông đã có tuổi. Còn một tháng nữa thôi Kanichi sẽ sang tuổi sáu mươi, cái tuổi mà ngày xưa người ta đã gọi là “ông lão”. Nhưng tình trạng tệ hại này còn do một nguyên nhân khác nữa. Kanichi đánh tiếng sang người sống cùng nhà đang leo ngay phía sau.

“Bà nó ổn chứ?”

Người phụ nữ đáp lời sau hai nhịp im lặng.

“Ừm, cũng chưa đến mức chết ngất.”

“Tôi kéo tay bà nhé?”

“Kan-chan cũng mệt hết hơi rồi còn gì?”

“Nhờ những món ăn tràn đầy tình yêu của bà đấy!”

“Á à, xem chừng ông nó có vẻ bất mãn đấy nhỉ!”

“Sao lại bất mãn? Nhờ thế mà tôi tăng lên tận tám cân. Người ta gọi thế này là sưng quá béo trắng ra đấy.”

“Ừm.” Bà đáp. “Ông thấy hạnh phúc là tôi mừng rồi.”

“Ừm.”

“Đúng là lẽ ra ta phải suy tính cho kỹ nhỉ. Tôi cũng sắp chịu hết nổi rồi.”

Kanichi nở một nụ cười méo mó rồi chìa đầu cành cây ông đang dùng thay cho gậy về phía bà.

“Bà nắm lấy đi. Nếu ngã thì ta cùng ngã.”

“Ôi chao, câu ấy nghe mới ấm lòng làm sao!”

Kanichi cười phá lên thành tiếng. Sau đó ông ho nhẹ vài cái.

Đường núi tối mờ. Bầu trời vẫn còn ở xa. Trước mắt chỉ có những hàng cây liễu sam và vách đá được rêu phủ kín. Họ đã đi bộ liên tục suốt hai tiếng đồng hồ trên con đường này. Nếu chỉ có một mình chắc hẳn sẽ bất an nhiều lắm. Kanichi quay đầu lại nhìn xuống con đường núi mình đã đi qua. Ở đó có bóng dáng các đồng đội mang cùng tâm niệm. Mọi người cứ lặng lẽ vừa bước vừa nhìn xuống chân mình. Ở mãi tận phía dưới con đường núi gấp khúc, Kanichi thấy bóng Michiko nhỏ tựa một hạt đậu. Liệu nó có ổn không đây, Kanichi bất giác lo lắng. Con bé cũng có tuổi rồi. Nó ăn vận thì trẻ trung đấy nhưng bên trong chắc chắn đã rệu rã tương xứng với tuổi. Vì cái tội đi giày cao gót nên mới khổ sở thế đấy. Con

bé vẫn chẳng thay đổi, chẳng để tâm tính toán trước sau gì cả.

“Đường mở ra rồi.”

Cậu thanh niên nói với giọng đầy phấn khởi.

“Đúng như trong bản đồ. Chỉ cần cố chút nữa thôi là ta sẽ lên đến đỉnh núi.”

Kanichi gật đầu mạnh.

Sắp rồi...

Ông lẩm bẩm một mình bằng giọng đã khàn đi.

Sắp gặp được rồi. Sắp gặp được tụi nó rồi!

...

Hôm nay là ngày được tắm bồn.

Kanichi vẫn chưa đi làm về. Takayuki nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc. Sắp bảy giờ rồi. Cậu bé đứng lên đi vào gian bếp nối thông với phòng khách. Cậu với lấy hộp diêm để bên cạnh bếp ga và áp vào tai lắc lắc. Tiếng lọc xọc khô khốc vang lên. Có cả mùi thơm thơm nữa. Takayuki thích mùi hương ấy.

Cậu bé nắm lấy bao diêm rồi cứ thế đi ra cửa. Cậu xỏ chân vào đôi dép nhựa, mở cửa gỗ ván màu vang chát.

Gió mùa đông thổi bay tóc trên trán Takayuki. Cậu nheo mắt nhìn lên bầu trời xanh thẫm. Takayuki lần theo dải Ngân Hà để tìm chòm sao Lạp Hộ. Bầu trời phía Nam, phía bên kia hai dãy nhà nơi bác cháu Takayuki sống hiện lên hình dáng đồng hồ cát quen thuộc. Kanichi đã dạy cho cậu bé rằng Lạp Hộ có nghĩa là người thợ săn

khổng lồ. Phải mất một nghìn năm trăm năm ánh sáng từ chỗ ta mới đến được những vì sao tinh tú đang tỏa sáng lấp lóa kia. “Vì thế, ánh sáng mà chúng ta đang nhìn đây là ánh sáng của một nghìn năm trăm năm về trước đây!” Kanichi nói. Takayuki thấy kỳ lạ. Sao ta có thể nhìn được ánh sáng từ thời xưa thật là xưa ấy.

Takayuki chu môi rồi hướng lên trời thổi một hơi thật nhẹ. Làn hơi mỏng như sợi tơ sáng trắng vừa cuộn tròn vừa bay lên không trung, lan rộng ra và tan đi mất. Cực kỳ thú vị. Takayuki rất thích trò chơi một mình này.

Vừa thổi phù phù từng làn hơi trắng, Takayuki vừa bước đi trên con đường đất nối đến nhà tắm. Con đường nội bộ nhỏ bé kẹp giữa hàng cây tùng và hai dãy nhà tập thể được rọi sáng lờ mờ bởi ánh sáng hắt ra từ những ô cửa sổ phía sau.

Nhà tắm được xây ở góc ruộng nhỏ nằm cuối con đường. Có lẽ ai không biết sẽ tưởng nó là nhà kho để cất nông cụ. Tắm cửa tôn được khóa bằng khóa bấm. Takayuki lấy chiếc chìa khóa nhỏ ra khỏi hộp diêm rồi mở khóa. Cửa mở ra một khoảng đất nện rộng khoảng một mét vuông, tiếp sau đó là nơi trút bỏ quần áo được trải ván. Mở thêm một lần cửa nữa là thấy ngay bồn tắm. Takayuki ngồi xổm xuống gần bếp gang rồi quẹt diêm. Khoảnh khắc này luôn khiến cậu bé căng thẳng. Cậu bị cấm nhóm lửa đun nước bồn tắm một mình cho đến tận khi đón sinh nhật lần thứ mười. Trước đó Kanichi luôn ở bên mỗi khi Takayuki nhóm lửa.

Takayuki vặn van bình ga, cậu bé còn mở van nhỏ để môi lửa. Một tiếng “xòe” vang lên rồi ga phụt lên. Cậu nắm đuôi que diêm nhẹ nhàng đưa lại gần phía ga. “Xoẹt”, một chùm lửa màu trắng

xanh bùng lên. Đến đây là yên tâm được rồi. Takayuki dập lửa que diêm rồi vứt cái que vào lon rỗng vốn là lon cà chua đóng hộp đặt bên cạnh. Tiếng lèo xèo cùng làn khói trắng khẽ bay lên. Cuối cùng cậu mở van chính để cho lửa vào lò. Sau khi cẩn thận kiểm tra một lần nữa nước đã đổ đầy bồn, Takayuki rời khỏi nhà tắm.

Nhà tắm này được sử dụng luân phiên bởi bốn hộ trong khu nhà tập thể. Vì quy định mỗi hộ dùng một tối nên về nguyên tắc phải bốn ngày mới đến lượt. Những ngày còn lại hai bác cháu đi nhà tắm công cộng ở gần ga (mùa đông cả hai thường hay trốn việc đi tắm ở đó, mùa hè cũng có khi hai bác cháu gội ào vài gáo ngay sân nhà cho xong).

Sau khi về lại phòng, Takayuki chui vào chiếc bàn sưởi, rúc sâu đến tận vai. Cơ thể cậu bé lạnh buốt. Khoảng ba mươi phút sau nước bồn tắm sẽ sôi. Đến lúc đó chắc Kanichi cũng đã về rồi. Dù bụng đói nhưng những ngày đến lượt đi tắm hai bác cháu đều tắm xong mới ăn tối. Thế nên giờ chỉ còn cách chịu đói thôi.

Takayuki hơ tay vào cục tỏa nhiệt điện của bàn sưởi. Cậu thấy rõ máu đã chạy qua những ngón tay buốt giá. Vừa lơ đãng ngắm trần nhà cậu bé vừa di các ngón chân day day dây điện của bàn sưởi. Chạm vào cuộn dây bị cuốn hình xoắn ốc rất là thích. Trên trần có một vài con cuốn chiếu. Chúng thân quen tựa những thành viên trong nhà. Khi đếm được chừng bảy con, Takayuki nhận thấy mí mắt bắt đầu sụp xuống. Cậu cố chống cự lại cơn buồn ngủ nhưng cũng chỉ được chốc lát.

Takayuki trở thành một giọt dầu trượt xuống con dốc thoải. Vừa kéo theo cái đuôi của sự tỉnh táo, cậu vừa nhẹ nhàng chìm dần vào

giấc ngủ.

...

Takayuki là một cậu bé khá hạnh phúc.

Bác Kanichi rất hiền, mẹ Michiko một năm luôn đến thăm cậu vài lần. Tuy không biết mặt cha nhưng cậu cũng không tha thiết muốn biết lắm. Từ trước đến nay cậu chưa một lần cảm thấy thiếu thốn gì. Bác Kanichi đã thay người cha đó làm tất cả mọi việc cần thiết cho cậu bé.

Nghe kể rằng không phải cậu không có cha từ lúc chào đời. Bác Kan đã kể cho cậu rất rõ về mối quan hệ giữa cha và mẹ. Tuy Takayuki bé nhỏ chưa thể lý giải được hết mọi chuyện nhưng riêng việc mình chào đời trong sự mong mỏi của cha mẹ thì cậu hiểu rất rõ. Bác Kanichi đã bao lần nhắc đi nhắc lại chuyện đó với cậu.

“Cha cháu đã vui lắm đấy!” Kanichi nói.

“Còn khóc cơ đấy!”

“Cha cháu ấy ạ?”

“Ừ, cha cháu ấy. Khi bác nói rằng Michiko đã mang thai, cha cháu ban đầu giật mình sửng sốt lắm. Sau đó đột nhiên bác thấy cha cháu nhăn mặt, cứ tưởng làm sao ai ngờ òa lên khóc.”

“Òa khóc ạ?”

“Đúng thế đấy!”

“Bởi vì vui mừng ạ?”

“Tất nhiên rồi. Khóc vì sung sướng ấy.”

Người biết tin Michiko mang thai trước tiên là anh trai Kanichi của cô.

Kanichi sau khi tốt nghiệp trường trung học công nghiệp ở quê đã lập tức ra thị trấn đi làm ở một nhà máy sơn nhỏ. Tuy nhà máy quy mô chỉ vền vẹn chưa tới mười nhân công nhưng cũng bởi thời điểm đó kinh tế toàn nước Nhật đang phát triển nên nguồn vốn nhiều hơn so với mọi người hình dung.

Michiko đến thị trấn sau anh trai năm năm. Mùa xuân năm ấy cô mười tám tuổi. Cô sống cùng anh trai và làm nhân viên văn phòng tại công ty vận tải.

Kanichi vốn nghiêm túc và có trách nhiệm cao nên luôn để mắt đến em gái thay bố mẹ mình. Thế nhưng quản lý toàn diện cô gái tuổi đôi mươi là điều rất khó. Khó đến mức có thể nói trắng ra là “không thể” thì đúng hơn. Chỉ trong một thoáng Kanichi đánh mắt sang bên phải, việc ấy đã diễn ra ở góc bên trái. Đứa em gái vừa mới đây còn trinh nguyên (tuy không chắc chắn nhưng có lẽ là như vậy) thoát cái đã trở thành sản phụ. Kanichi thất vọng ghê gớm. Anh vừa thấy có lỗi với phụ huynh vừa khổ tâm cho em gái. Anh như trong tâm trạng của một bảo mẫu không thể bảo vệ đứa trẻ còn khờ dại trước tai nạn.

Em gái anh rất bất loạn. Có vẻ nằm mơ nó cũng không nghĩ rằng mình sẽ có thai. Trong cái vẻ hoang mang ấy lại còn có gì đó như hơi xúc động. Phải chăng sự chủ quan khinh suất như vậy là nguyên nhân chính khiến con người có mặt đầy rẫy trên hành tinh này?

Tuy vẫn còn hoang mang nhưng em gái anh đã quyết tâm sẽ

sinh đứa bé. Song việc người đàn ông kia hoàn toàn không có tiềm lực kinh tế làm cô thấy bất an. Không những thế, có thể áp lực nặng nề trước việc trở thành bố sẽ khiến anh ta rời bỏ cô. Chính vì vậy, cô đã trao đổi với anh trai mình trước.

Kanichi sau một hồi nói chuyện với em gái (vì anh hoàn toàn không phải là người có uy quyền hay độc đoán nên ngay từ đầu đã dự tính sẽ tôn trọng tuyệt đối ý kiến của em), đã đưa ra kết luận rằng trước tiên phải cho người đàn ông kia biết về cái thai. Tùy vào kết quả rồi mới tính tiếp. Để gã không thoái thác Kanichi sẽ đi cùng và làm chứng về phát ngôn của gã. Em gái Kanichi cũng mong như vậy.

Cuối tuần, đến dãy nhà tập thể là một gã thanh niên cao nhểng gầy guộc có khuôn mặt còn non tơ hơn cả em gái Kanichi (Kanichi đã được nghe em gái nói từ trước rằng gã trai thực ra đã hai mươi tuổi). Gã để tóc mái dài đến tận cằm, nhìn cuộc đời từ một khoảng hở hẹp. Gã mặc áo phông với chiếc quần bò đã cũ sờn. Trên ngực áo là dòng chữ "LOVE & PEACE". Chân gá đi đôi dép nhựa.

Vừa nhìn thấy dáng điệu ấy, Kanichi thoáng nản chí. Nó cho anh cảm giác gã trai không phải là người hiểu chuyện. Gã trông như thể đang sợ hãi một cái gì đó nhưng cũng khiến ta cảm thấy thực ra đó chỉ là dáng vẻ thường nhật của gã.

Sự tồn tại của chính gã có cái gì đó bạc nhược, không thể nhìn ra chút năng lực sinh sôi. Gã mang đến ấn tượng về một động vật ăn cỏ thánh thiện mới chào đời chưa được bao lâu.

Gã trai vẫn chưa biết lý do thật sự của việc bị gọi đến nhà (gã chỉ nghĩ đơn giản là đến ra mắt anh trai của người yêu). Kanichi gạt bỏ

ngay ý định kết thân kiểu nông ấm tình người. Làm sao có thể nảy sinh tình cảm cũng như thiện chí với một con người rõ ràng khác hẳn về bản chất so với mình cho được?

Anh nhanh chóng đến mức đường đột báo cho gã trai em gái mình đang mang thai, và chuẩn bị sẵn tâm lý đối phó với một sự kích động nào đó. Phản ứng dễ hình dung nhất có lẽ là không có phản ứng gì. Nếu không phải vậy chắc sẽ là câu trả lời mang tính nghĩa vụ khô khốc không cảm xúc, “Tôi hiểu rồi. Giờ anh muốn tôi phải làm gì?”

Vì thế Kanichi đã rất ngạc nhiên khi gã trai đột nhiên òa khóc. Anh không thể lý giải ngay tại sao gã lại khóc như vậy. Anh nhìn sang em gái nhưng chính nó cũng đang rất ngạc nhiên. Hai đứa mới chỉ hẹn hò yêu đương độ ba tháng. Có lẽ em gái anh cũng không hiểu rõ gã trai là người như thế nào. Quan hệ xác thịt chắc chỉ như một kiểu chào hỏi. Ấy vậy mà một đứa trẻ lại sắp thành hình.

“Em vui quá.” Gã trai nói. Giọng nói mạnh nghe như giọng mũi. “Em sắp có con.”

Kanichi ngỡ ngàng bởi những gì nghe thấy. Anh chỉ có thể thấy rằng gã trai thiếu trầm trọng đầu óc thực tế. Đây là lời của những con người mắt đang mở mà vẫn như ở trong mơ. Thông thường một thằng con trai vừa sang tuổi hai mươi, nếu biết chuyện mình chỉ mới quan hệ theo kiểu chào hỏi mà đã làm con nhà người ta có thai thì sẽ phải tính cách trốn bằng được cái trách nhiệm ấy mới phải.

“Cậu định thế nào?” Kanichi thử hỏi. Gã trai lập tức trả lời, “Em sẽ cưới Michiko. Hai đứa em sẽ nuôi nấng đứa trẻ.” Có thể nói đó là

những lời của một con người cực kỳ tử tế. Thế nhưng, Kanichi thấy bất an. Chú mày có thật sự hiểu vấn đề không? Chú mày vừa mới hứa hẹn sẽ cùng một người con gái, vốn dĩ chưa hiểu rõ nhau lắm, dành trọn cuộc đời này chăm sóc đứa trẻ sắp ra đời cho đến khi nó trưởng thành đấy?

Kanichi ở đây để làm chứng cho những lời gã trai nói, nhưng một khi gã còn không hiểu hết ý nghĩa những lời mình nói ra thì sự làm chứng ấy phỏng có ích gì?

Gã trai nhìn chăm chăm xuống bụng dưới của người yêu bằng đôi mắt ướt.

Cuối cùng người đưa ra kết luận là em gái Kanichi. Chắc chắn con bé cũng có cùng nghi vấn giống anh, nhưng hình như nó đã thành công trong việc tự huyễn hoặc mình. Con bé ôm lấy người chồng tương lai và hôn gã ta một cái thật cảm động.

“Cảm ơn anh.” Nó nói. “Em sẽ sinh cho anh một em bé thật tuyệt vời.”

Lời nói đó đã trở thành sự thật. Chỉ riêng lời nói đó thôi.

Hai vợ chồng thuê một căn phòng trọ tối mờ tối tàn và sống ở đó chờ ngày đứa bé ra đời. Quê của gã trai ở hòn đảo hay bán đảo gì đó tận phía Bắc xa xôi, gã hầu như không còn liên lạc gì với cha mẹ. Cha mẹ Kanichi tuy cố tỏ ra thông cảm với sự đã rồi nhưng cũng không nhiệt tình can thiệp. Đối phó với một cô con gái mang thai quá sớm là việc vượt ngoài khả năng của những người suốt đời làm nông như họ. Họ chọn phương án phó mặc toàn bộ quyền hành cho Kanichi và im lìm quan sát từ xa.

Gã trai đang xin bảo lưu tại trường đại học. Theo như gã nói thì

do “bất đồng ý kiến không thể hàn gắn được” với người cha nên bị ngừng chu cấp tiền ăn học. Kanichi tự nhiên có cảm giác thông cảm với cha của gã.

Gã trai làm nghề hướng dẫn viên chui cho khách du lịch ngoại quốc bằng vốn tiếng Anh được học tại trường đại học. Vì thu nhập không ổn định nên đương nhiên cuộc sống rất khó khăn. Em gái Kanichi phải làm việc ở công ty vận tải đến tận tháng lâm bồn.

Đứa bé ra đời muộn hơn ba tuần so với dự kiến. Một bé trai mạnh khỏe nặng tới bốn cân. Đứa bé hiếu thảo hầu như không sốt, nó cũng chẳng đòi hỏi nguồn dinh dưỡng nào khác ngoài sữa mẹ. Có thể nói là một đứa trẻ dễ nuôi.

Kể từ khi em gái bận trông con không đi làm được, Kanichi lén lút dúm tiền cho nó.

“Tiền này để dùng cho thằng bé đấy nhé.”

Cô em gái gật đầu cười như thể đang chiêm bao trước lời Kanichi nói, nhưng thực tế số tiền ấy được dùng để chi cho những sở thích của gã trai là chính. Những cuốn sách triết học mà Kanichi hoàn toàn không hiểu hay những đĩa nhạc của các ban nhạc rock vừa giật đùng đùng vừa xướng lên những âm thanh chói tai.

Cuộc sống với gã trai kết thúc chỉ sau chín tháng. Gã để lại bức thư rồi biến mất.

Bức thư viết bằng bút chì HB trên mặt sau tờ giấy tuyến người có nội dung như sau:

“Anh đi đây một chút nhé. Anh nghe một ông khách người Anh nói về vụ này hay lắm. Nghe đâu có một loài đông trùng hạ

thảo quý hiếm ở vùng núi châu Á xa kia. Ông ta nói loài ấy sẽ bán được giá lắm! Ông ta (tự giới thiệu là giáo sư đại học tại nước của mình) muốn đi tìm nó, đang cần phiên dịch nên anh đã xin ông ta đưa anh đi cùng. Tuy anh không nói được tiếng Trung Quốc hay tiếng Tây Tạng nhưng chắc sẽ ổn cả thôi. Đằng nào thì khi đến đấy ông ta cũng cần người phụ giúp. Khi anh trở về chúng ta sẽ giàu có lắm. Sẽ có thể mua lụa là để may quần áo cho Taka nhà mình nữa. Em cứ vui vẻ chờ anh về nhé!”

Em gái Kanichi đã thật sự khắp khởi chờ đợi, nhưng chỉ chưa đầy một tuần, nỗi bất an trào lên nghẹn lòng ngực. Nghĩ cho kỹ câu chuyện của gã trai có vẻ dễ dàng đến đáng ngờ. Châu Á xa xôi thực chất là nơi nào? Gã ta nói là tiếng Trung Quốc hay tiếng Tây Tạng gì đó, nhưng mà điểm đến cuối cùng có thể là một nơi rừng thiêng nước độc nào đó không biết chừng. Cái con người yếu ớt và luôn lơ đãng ấy không thể nào nguyên vẹn lành lặn tại nơi đáng sợ như vậy. Quan trọng nhất là anh ta viết rằng “đi đây một chút” nhưng “một chút” đó thực chất là bao lâu?

Cô cùng anh trai trước mắt thử chờ một tháng. Thế nhưng người chồng không trở về, cũng chẳng có điện thoại hay thư từ gì. Kanichi thử liên lạc về nhà cha mẹ đẻ của gã nhưng người cha hoàn toàn không quan tâm gì, chỉ nói hất ra là chúng tôi không biết cái thằng con trai thứ ba vô dụng ấy ở đâu.

Họ cũng đã trình báo cảnh sát, nhưng cảnh sát có vẻ cũng không hứng thú gì với hành tung của gã.

Mọi người, ngoài hai anh em, đã bắt đầu quên sự tồn tại của gã trai. Kanichi cố gắng sử dụng mọi quen biết ít ỏi để thu thập thông tin nhưng rất nhiều lần anh phải đầu hàng, anh thấy như mình đang đi tìm một con thú chỉ tồn tại trong thần thoại.

Nửa năm trôi qua, cô em gái trả lại căn phòng trọ và quay về khu nhà tập thể với Kanichi.

“Kan-chan.” Takayuki gọi. Vì mẹ nó gọi anh trai như thế nên thằng bé học theo. “Bé cháu đi!”

Kanichi bế đứa cháu nhỏ bé lên. Ký ức bé bỏng đứa em gái ngày còn nhỏ dội về. Takayuki có mùi hương như Michiko vậy.

“Đi *toi*.” Takayuki nói.

Kanichi bế nguyên cháu trên tay, mở cửa sổ bước ra ngoài hiên. Ở đó có một khu vườn nhỏ, bụi trúc lan rộng sau hàng rào tre. Từ trong bụi trúc vươn ra một cây sồi, nó cao gần gấp đôi cái cột để phơi quần áo.

Takayuki hắt xì nhẹ. Vì nắng chói quá chắng? Kanichi rút khăn tay từ túi quần ra lau mũi cho cháu.

“Chúng ta cứ bình tĩnh chờ thôi.”

Kanichi nói với em gái đang dỡ đồ ở trong phòng.

“Hai mẹ con cứ ở đây chừng nào cũng được.”

Mới đó mà thoáng chốc đã một năm trôi qua. Rồi cũng nhanh như vậy ba năm qua đi, cô em gái thôi chờ đợi và bắt đầu hẹn hò trở lại. Cô đã trở nên thận trọng hơn qua ngần ấy năm, giờ đã biết yêu cầu bạn trai có biện pháp tránh thai tử tế. Dần dà nhẹ gánh hơn nên cô

đi chơi với trai đến tận khuya muộn, thỉnh thoảng còn ngủ hẳn ở ngoài nữa. Takayuki là một đứa trẻ rất dễ nuôi, vì ban ngày cậu bé đi nhà trẻ nên mẹ nó có vắng nhà cũng không gây vất vả cho Kanichi lắm.

Kanichi yêu đứa cháu bằng cả trái tim. Việc chăm nom nó khiến anh thấy vui hơn cả rượu chè hay cờ bạc. Sau khi vai trò người giám hộ của Takayuki được chính thức chuyển từ Michiko sang Kanichi, anh hầu như không còn uống rượu nữa. Anh cũng hẹn hò với vài phụ nữ nhưng đều không sâu sắc, hầu hết anh luôn để tâm sao cho thời gian ở nhà thật nhiều.

Sau khi Takayuki lên bốn được ít lâu, Michiko, vốn đôi khi vẫn bỏ nhà đi ngủ lang, đã có người yêu mới. Những người tình trước đây của cô toàn là các gã trai trông yếu ớt, tựa như một phiên bản của cha Takayuki, tuy nhiên lần này là một anh chàng điều hành công ty xây dựng. Công ty chỉ có ba người. Nhưng nó là một công ty trách nhiệm hữu hạn tử tế với số vốn năm trăm nghìn yên.

Michiko say mê anh chàng. Sự dày lên của những lần vắng nhà tỷ lệ thuận với sự nghiêm túc trong mối quan hệ này của cô.

“Con không thích mẹ đánh son.”

Gần đây, cứ mỗi lần mẹ trang điểm là Takayuki lại thốt lên câu ấy. Những ngày mẹ đánh son đỏ sẫm thường là ngày mẹ ngủ bên ngoài. Cô ôm con trai rồi nói với giọng nựng nịu.

“Con chịu khó một tẹo nhé! Mẹ làm thế này để tìm cha mới cho con mà. Con cũng muốn có cha đúng không?”

Hầu như chưa bao giờ Takayuki mong có cha. Chỉ cần có Kanichi là đủ. Nếu tự dưng có thêm một người đàn ông nữa chăm

sóc cho mình có khi thằng bé lại thấy khổ sở. Takayuki nhìn mẹ, không rõ nó nghĩ gì nhưng mẹ nó coi đấy là câu trả lời khẳng định cho câu hỏi của mình.

Chẳng biết may hay không may, người tình mới của mẹ nó ghét trẻ con. Anh ta là một thanh niên trẻ tràn trề năng lượng chưa đến ba mươi tuổi, lần nào ở bên Michiko cũng đều đòi hỏi rất nồng nhiệt. Những lúc như thế trẻ con thật phiền phức. Anh ta không thích Michiko dẫn con theo.

Lần yêu đương này có vẻ nghiêm túc. Dường như họ hợp với nhau ở nhiều điểm. Michiko có cảm giác như con thuyền nhỏ được neo vào một cái cọc lớn. Đây là lần đầu tiên trong đời. Cô bị hút từ phía sau. Và một khi đã bị chạm vào thì không rời ra được.

Càng ngày số lần ngủ bên ngoài của cô càng tăng lên. Cô vắng nhà vào cuối tuần kéo dài đến thứ Hai tuần sau, sau đó kéo sang thứ Ba rồi sang thứ Tư. Đến tầm đó thì mọi việc tiếp sau diễn ra rất nhanh chóng. Dần dà cô sống hẳn ở phòng của người yêu. Khu nhà tập thể trở thành nơi cô thỉnh thoảng ghé về thăm.

Lại một lần nữa Kanichi ở vào thế bị động. Tuy anh ủng hộ em gái có người yêu mới nhưng nếu em mình quên mất nó là mẹ của Takayuki thì thật gay go. Trước hết phải làm rõ với nó điều đó. Cái tính thiếu uy quyền buộc Kanichi lựa chọn thái độ mềm mỏng, nhưng khi anh nhận ra thì mọi sự đã quá muộn.

“Thằng Taka buồn đấy!”

Vì không giỏi chỉ đạo người khác nên Kanichi chọn cách đánh vào tình thương hay cảm giác tội lỗi, nhưng em gái anh phản ứng nhẹ bẫng.

“Không sao đâu.” Cô em nói.

“Có anh Kan là đủ với thằng bé rồi. Nó chẳng bám anh hơn hẳn em đâu thôi?”

Vì quả đúng là như vậy nên anh không có gì để nói lại.

Vậy là Kanichi không chỉ thay thế người cha mà còn gánh vác cả vai trò của người mẹ. Một con người liệu có thể cho đi tình thương của tận hai người hay không? Có thể không bằng những cặp cha mẹ dốc toàn tâm toàn lực để nuôi con, nhưng có lẽ anh cũng không hề thua kém khi phải so với những bậc phụ huynh nuôi con một cách chệnh mảng. Cái tương lai đó cũng không đến nỗi tệ lắm. Từ nhỏ anh đã quen chăm em gái, thậm chí cả nuôi gà anh cũng làm rất tốt. Tuy anh biết rằng mình có xu hướng bao bọc quá mức và hay nuông chiều (Kanichi không giỏi chuyện trách cứ hay ép buộc ai đó, chính vì vậy cô em gái đã lớn lên với tính cách khá ích kỷ), nhưng ngay cả điều đó cũng không hoàn toàn là điều xấu. Chỉ cần tin vào năng lực vốn có của đứa trẻ là được. Vì Takayuki không giống Michiko (nghĩ đến đây Kanichi lại hình dung ra khuôn mặt của người cha Takayuki rồi thấy lòng đột nhiên hơi chùng xuống).

Thật khéo là nhà trẻ lại nằm giữa nhà máy và khu tập thể. Sau khi xong việc anh vội vã rửa tay (rửa sạch dầu mỡ bằng loại xà phòng dùng cho công nghiệp tựa như giấy nhám), thay quần áo thường phục rồi đạp xe đi. Anh dừng ở phố mua sắm trên trục đường về để mua đồ nấu bữa tối, chất hết lên giỏ xe phía trước rồi lại tắt tả phóng đi. Sau khi đón Takayuki đang chờ ở trước cửa nhà trẻ, anh vươn người đạp từng nhịp để vượt qua con dốc thật dài cho đến khi nhìn thấy dãy nhà tập thể ở phía sau hàng cây tùng.

Trong khi Takayuki xem hoạt hình trên ti vi thì Kanichi nấu nướng, hai bác cháu ngồi bên chiếc bàn thấp chân rồi cùng ăn bữa tối. Kanichi thích ngắm Takayuki khi ăn. Takayuki là một đứa trẻ gầy gò nhưng ăn không thua gì người lớn. Cũng có lúc Kanichi cảm thấy ngạc nhiên, không hiểu thức ăn sẽ được chứa vào đâu trong cái cơ thể nhỏ bé ấy.

“Ngon bác nhỉ!”

Takayuki luôn nói như vậy. Thằng bé cho thấy với nó ăn uống là một việc vô cùng thích thú. Lòng ngực của Kanichi như có thứ gì đó ấm nóng dâng lên tràn ngập.

Chim mẹ khi bảo vệ chim con cũng có cảm xúc thế này chẳng?

Hạnh phúc lan rộng khắp không gian nhỏ chưa đầy chục mét vuông.

“Cháu ăn cả phần của bác nhé?”

Mỗi khi quá xúc động Kanichi lại thốt ra câu ấy. Nhưng lần nào Takayuki cũng rất dứt khoát.

“Kan-chan, bác ghét món cá này à?”

“Không.”

“Thế thì bác tự ăn đi. Vì nó ngon lắm ấy!”

“Ừ nhỉ!”

Sau màn ăn vào là đến việc cho ra. Sau khi ăn khoảng ba mươi phút, Takayuki ngọ nguậy, nó bắt đầu không ngồi yên được.

“Cháu muốn ị à?”

“Vâng.” Takayuki gật đầu có chút ngập ngừng.

Takayuki sợ cái nhà vệ sinh của khu tập thể. Nó là dạng cầu tồm,

gió lạnh từ phía dưới thổi hất lên. Kể từ đợt mới đến ở đây và bị rơi dệp xuống bể phốt, thằng bé không dùng cái nhà vệ sinh ấy nữa.

Từ đó cái xô thiếc trở thành cái xô cho thằng bé.

Bình thường cái xô được đặt ở góc nhà vệ sinh, sau khi mang vào phòng và lót kín giấy báo cũ xuống đáy là đã thành nhà vệ sinh tiện dụng. Takayuki vặn vẹo cời cùng lúc cả quần dài và quần lót, sau khi cời truồng nó giạng chân sang hai bên cái xô và hạ lưng xuống. Rồi nó đặt tay lên vai Kanichi đang khom người phía trước, mặt nó nhăn lại ra sức rặn. Cái dáng điệu nghiêm túc dồn lực xuống bụng dưới của thằng cháu rất ngộ nghĩnh, lúc nào cũng khiến Kanichi phì cười.

“Nào, cố lên, một phát nữa thôi!”

Thường thì thao tác này nhanh chóng chấm dứt. Takayuki vốn ăn nhiều nên cũng xây được một núi tương xứng trên lớp báo cũ. Lúc nào Kanichi cũng quan sát thật kỹ sản phẩm. Thông thường Takayuki khỏe mạnh, nhưng không được phép chủ quan. Thể trạng của lũ trẻ thường thay đổi đột ngột. Có thể độ cứng, màu sắc và mùi sẽ cho biết sớm những biến đổi đó.

“Được không bác?”

Takayuki hỏi người bác đang nhìn chăm chăm vào đáy cái xô.

“OK. Không vấn đề gì.”

Takayuki thở phào, nụ cười nở trên mặt. Kanichi dùng giấy đã vò kỹ chùi đít cho thằng cháu, phát một cái “tét” vào bờ mông nhỏ còn nguyên cái bột xanh.

“OK, xong xuôi rồi. Cháu mặc quần vào đi.”

Cũng có khi việc này kéo dài rất lâu. Đi táo có thể dẫn đến phát sốt nên hai bác cháu đều rất cố gắng.

Trước mắt Kanichi là khuôn mặt rặn đến đỏ lựng của Takayuki. Trên trán thằng bé lấm tẩm cả mồ hôi.

“Thế nào rồi?”

“Ừ... ừ...” Takayuki rên rỉ và lắc đầu. Kanichi lật vạt áo thằng cháu lên xoa vào cái bụng phình tướng của thằng bé. Xoa thật chậm như vẽ những hình tròn.

“Đây là phép màu đấy! Bây giờ, cục ị trong bụng Taka đang dần dần đi xuống. Nó sắp đến lỗ đít rồi.”

Takayuki nhăn đến rúm ró khuôn mặt, dồn hết lực vào bụng dưới. Lỗ mũi nó nở ra, có thể nhìn thấy mảng da mỏng màu hồng trong hốc mũi. Kanichi yêu thương đến cả phần da mỏng manh ấy.

“lililil”, một tiếng rít không thành lời vọng ra từ cổ họng, người Takayuki cứng đờ.

“Cạch”, tiếng động vang lên, Kanichi nhìn vào và thấy một cục tủa như cục than đá ở dưới đáy.

“Phù.” Takayuki thở ra một hơi dài.

“Ừ, ra được rồi này.”

Kanichi nói với thằng cháu đang đờ người ra sau khi vừa hoàn thành xong một công việc lớn.

“Không thu hoạch được mẻ lớn, nhưng không đến mức trắng tay là tốt rồi!”

Từ đầu hè đến mùa thu, hai bác cháu thường tắm ở ngoài vườn.

Thời khắc chiều tà khi những con dơi bay rập rờn, Takayuki vừa nhìn lên bầu trời bắt đầu thẫm lại, vừa ngâm người trong thau nhôm để tắm sạch bụi bẩn của một ngày. Quanh chiếc thau đặt rất nhiều hương muỗi vì lũ muỗi thường ghé thăm. Da của Takayuki rất nhạy cảm, chỗ bị đốt có thể sưng tấy lên bằng cái màn thầu. Trong làn khói hương mù mịt, Kanichi xoa xà phòng vào khăn rồi kì cọ khắp người cho Takayuki. Da trẻ con láng mịn đến kinh ngạc. Kanichi nhớ lại những lúc tắm cho em gái ngày xưa. Cơ địa da của hai mẹ con rất giống nhau. Láng bóng như sứ, trơn tuột trong nước như thể lá khoai. Takayuki đứng giữa cái thau với chiếc mũ gội chụp trên đầu trông tựa thần tình yêu Cupid sinh ra từ đám bọt xà phòng.

Cũng có khi mặt trời lặn hẳn tối sầm. Những lúc ấy Kanichi vừa kì cọ cho Takayuki vừa chỉ cho cháu tên các vì sao. Ngôi làng ở quê nhà có nhiều sao gấp mấy lần thế này. Bầu trời đêm mùa đông có nhiều sao đến mức rùng mình. Vì thế mà anh muốn biết tên các vì sao. Anh nghĩ nếu là vì sao đã biết tên thì anh sẽ không sợ nữa.

“Vì cháu thuộc chòm sao Xử Nữ nên ở đằng kia kìa.”

Vừa nói Kanichi vừa chỉ vào bầu trời phía Tây Nam.

“Cứ nhìn kỹ là sẽ tìm ra thôi. Bác là chòm sao Thiên Bình ở bên cạnh.”

Takayuki vừa dụi mắt vừa nhìn lên bầu trời.

“Cháu xem, ở đằng kia có thể thấy sao Mộc. Đó là một hành tinh lớn lắm đấy!”

“Lớn đến thế nào cơ?”

“Đường kính của nó lớn gấp mười mấy lần so với hành tinh mà

Taka và bác đang sống đây.”

“Thế là lớn lắm ạ?”

“Ừ, lớn lắm! Cho dù Taka có đi bộ cả ngày thì cũng phải mất mười, hai mươi năm mới đi hết một vòng của nó đấy.”

“Thế thì tốn nhiều giày lắm nhỉ?”

“Đúng rồi. Phải tốn đến mấy chục đôi giày ấy.”

Cũng có khi khu vườn nhỏ trở thành tiệm cắt tóc.

Kanichi trải giấy báo xuống nền đất, đặt chiếc ghế xếp lên trên rồi để Takayuki ngồi vào đó. Anh mặc ngược chiếc áo sơ mi trắng cũ của mình vào người thằng bé, quấn quanh cổ nó chiếc khăn mặt. Thế là đã chuẩn bị xong. Vì không có kéo cắt tóc chuyên dụng nên anh dùng cái kéo cắt vải thô cắt xoèn xoẹt một lượt. Sản phẩm chỉ tương xứng với mức độ nghiệp dư đó. Chỗ cần phủ tóc lên lại lộ ra trông hoác, chỗ cần cắt đi cho thoáng lại còn quá nhiều tóc. Thế nhưng chẳng còn cách nào khác. Tay Kanichi đã quen với việc sắp xếp các thùng phụ tùng ô tô hay xe máy lên bàn sơn mài rồi. Với bàn tay ấy những lọn tóc của Takayuki là cái gì đó quá mỏng manh.

Hơn nữa, chưa lần nào Takayuki phàn nàn về mái tóc mới được cắt. Thằng bé vẫn nhất quán thái độ không quan tâm đến những thứ mình không tự nhìn thấy được. Nó là một thằng bé rất ung dung tự tại.

Trong vườn có rất nhiều hoa cỏ. Hầu hết đều do Takayuki gieo hạt và chăm sóc.

Takayuki thích thực vật. Michiko có vẻ được nuôi dưỡng trong

môi trường thiên nhiên quá đậm đặc nên ngược lại chẳng mấy hứng thú với mấy thứ ấy. Có thể trái tim yêu thương cây cỏ của Takayuki được thừa hưởng từ người cha. Gã trai ấy xem chừng có vẻ yêu hoa lắm.

Vào mùa xuân, một nửa khu vườn được bao phủ bởi hoa chi anh. Takayuki nằm bò xuống, ghé mắt sát mặt đất và ngắm nghía không biết chán.

“Cháu nhìn thấy cái gì vậy?”

Kanichi hỏi, Takayuki ngoảnh lại với vẻ rất ôn hòa. “Cháu thấy rừng. Một khu rừng rất rộng. Khu rừng tối tăm đáng sợ. Trong đó có chú kiến đang đi bộ. Nó đi mua sắm ạ. Có cả châu chấu nữa, nó nhảy tanh tách.”

“Cháu thích ngắm thế này lắm à?”

“Vâng thích lắm ạ. Nên cháu cứ ngắm mãi thôi.”

“Ừ được thôi. Khi nào có cơm bác sẽ gọi nhé. Khi ấy cháu phải vào nhà đấy!”

“Vâng.”

Việc nuôi nấng thằng bé diễn ra khá thuận lợi.

Takayuki có khuôn mặt rất giống mẹ Michiko. Hàng lông mày dài, đôi mắt sẫm có lòng đen như muốn chồm lên cả viền mắt, gò má trắng mềm mại, đôi môi màu hồng đào tuy nhỏ nhưng bờ môi đầy đặn.

Thằng bé lớn lên thành một đứa trẻ rất hiền hòa. Nó thật thà, hiểu chuyện. Lúc nào nó cũng có vẻ lơ đãng, nhưng điều ấy thì

cũng không trách được. Vì bố hay mẹ nó cũng đều có đặc điểm như thế mà. Một dạng thú ăn cỏ. Nó cho cảm giác lúc nào cũng đang nhẩn nha nhai lại bó cỏ đã gặm trong mồm. Michiko có cách nói chuyện chậm rãi đến đáng sợ (có vẻ như trong mắt lũ đàn ông thì đó là một nét cuốn hút), gã trai cha của thằng bé thì cho ta cảm giác gã có thể ngắm mưa liên tục suốt mấy giờ đồng hồ.

Takayuki cũng nói năng chậm rãi. Nó nói kiểu nhẩn nha, cuối câu như kéo theo một sợi chỉ. Kiểu nói đó của thằng bé rất đáng yêu, nhưng cũng mang lại cảm giác hơi ngông ngốc. Kanichi cũng không biết sự thực là thế nào.

Lúc nào nó cũng thò lò mũi dãi, như thế là sao nhỉ? Có cái gì đó trông nhếch nhác ở thằng bé. Có thể chỉ là viêm mũi thông thường thôi nhưng sao thằng bé không tự nhận ra rằng nước mũi đang thòong lòng nhỉ? Nó còn đi giày trái, thế là thế nào? Nó thích vẽ nhưng lúc nào cũng vẽ người bắt đầu từ mũi chân. Cũng có khi nó viết chữ ngược. Thư nó viết ở nhà trẻ thường ghi là “Gửi Kan-chan”.

Kanichi cảm thấy bất an nên có lần đã thử hỏi cô giáo ở nhà trẻ.

“Thằng Taka có chơi được với các bạn khác không cô? Vì nó lảnh quá nên tôi hơi lo không biết nó có chậm phát triển không.”

“Không sao đâu ạ.” Cô giáo tầm tuổi Kanichi trả lời. Người phụ nữ nhỏ bé mang đến cảm giác sạch sẽ. Kanichi thấy hơi vững tâm hơn.

“Cũng có không ít những em như vậy. Không phải em ấy chậm phát triển đâu. Mà cho dù bây giờ có là chậm thì một lúc nào đó em ấy sẽ đuổi kịp các bạn. Em ấy chơi với các bạn vui lắm đấy.”

“Thế ạ.” Kanichi nói. “Nếu vậy thì tốt quá!”

Đúng là Takayuki có chơi trong nhóm bọn trẻ. Những người bạn giống nó. Những động vật ăn cỏ thiếu cảnh giác. Ừ, nếu ở trong nhóm đó thì quả đúng là nó sẽ chơi được tốt.

...

Mùa xuân năm Takayuki lên tám tuổi, người cha được coi là đã qua đời về mặt pháp lý.

Người ta đã cấp chứng nhận gã trai mất tích. Đến giờ vẫn không ai biết hành tung của gã. Cũng có thể gã đã trở thành vật chủ để giống đồng trùng hạ thảo mới ký sinh rồi cũng nên.

Michiko sau khi được pháp luật công nhận là góa phụ không bao lâu liền tái hôn với giám đốc công ty xây dựng nói trên. Và lập tức họ có em bé. Có thể cô yêu cầu pháp luật công nhận chồng mình mất tích cũng vì nguyên nhân đó. Chồng mới của mẹ đề nghị nhận Takayuki làm con nuôi, nhưng Kanichi lẫn Takayuki đều không mấy hào hứng, cuối cùng chuyện này bị bỏ lãng đi mất. Đã có một người cha về mặt sinh học và theo pháp luật hiện đang sống trên thiên đàng, một người bác thay cha nuôi dưỡng, nay lại có thêm một ông bố nuôi nữa thì phức tạp quá. Cuộc sống càng đơn giản càng tốt. Họ cũng đã từ lâu không cần đến sự hỗ trợ về tiền bạc. Thu nhập của Kanichi quá đủ cho sinh hoạt phí của hai người. Kanichi cũng đã bắt đầu tiết kiệm dần để tính đến khi nào đó Takayuki sẽ học lên cao.

“Mà cũng không cần quyết vội làm gì đâu.” Kanichi nói với

Takayuki.

“Khi nào thích cháu có thể có thêm một ông bố, cuộc đời thế cũng không đến nỗi nào đấy chứ? Đó không phải là việc ai cũng có thể đâu. Cứ cẩn thận giữ phòng đấy.”

Cháu không cần bố nữa đâu. Thật ra Takayuki muốn nói như thế nhưng cuối cùng nó chỉ im lặng gật đầu. Rồi nó bám chặt lấy cánh tay của Kanichi. Chỉ cần có Kan-chan thôi. Cái bám chặt thay cho lời nói đó.

Nhưng Takayuki hơi hơi hứng thú với đứa em mới.

Sau khi sinh được khoảng nửa năm, Michiko bế theo đứa trẻ về khu tập thể. Đó là một thằng bé có mái tóc nhiều không tưởng. Vì nó quá giống khi nên Takayuki tâm niệm không được phép nói ra điều này. Nói ra thật tội cho em bé.

“Giống bố nó nhỉ.”

Kanichi nói.

“Vâng. Chắc chắn nó sẽ thành một người đàn ông tốt.”

“Người đàn ông tốt?”

“Đúng thế. Mạnh mẽ, hoang dã.”

“À, đúng là có hoang dã. Có gì đó giống thú hoang.” Khi thấy mẹ cho em bé bú tí, Takayuki cảm thấy lồng ngực hơi cò cào. Đây là chỗ của anh đấy! Nó muốn nói với thằng em trai có khuôn mặt giống khi đang mài miết bú sữa kia. Nhưng cuối cùng ngay cả câu ấy Takayuki cũng không nói gì. Không phải nó chịu đựng, chỉ là vì áp lực nội tại không đủ để vọt ra những lời ấy thôi. Cảm xúc lặng lẽ

lan xuống đáy bụng, không chùng chát lên mà biến dần đi đâu mất.

Một năm sau đó, lại một bé trai nữa chào đời. Michiko đã hoàn toàn trở thành “người nhà bên kia”. Không biết từ khi nào thịt đã tích vào vòng bụng của cô, ngực cũng phồng lên hơn hẳn so với trước. Vẫn còn chút nữa mới sang tuổi ba mươi nhưng dáng vẻ cô đã có cái gì đó mang nét của phụ nữ trung tuổi.

Mỗi khi ghé khu tập thể, Michiko lại để lại một khoản tiền không hề nhỏ.

“Bọn anh không cần đâu. Hai bác cháu cũng không thiếu thốn.”

“Không được. Anh đừng bận tâm. Thế này cũng chỉ là một phần nhỏ trong tiền tiêu vặt của em thôi. Việc kinh doanh của chồng em phát đạt lắm, đây anh xem này!”

“Da thú đúng không?”

“Đúng thế. Cáo bạc đấy, em may mắn lắm.”

“Thằng ấy có tốt với em không?”

“Tốt lắm! Anh ấy rất thích làm nũng. Đáng yêu lắm!”

“Nếu thế thì tốt. Máy thằng khoe khoang chả có gì hay ho đâu.”

“Vội lại anh ấy cũng rất đáng làm chỗ dựa.”

“Ừ, không giống như cái thằng thanh niên hoi đã trở thành phân bón cho nấm kia.”

“Em đã yêu anh ấy đấy! Bây giờ vẫn yêu. Dù có thể nói thế thì anh sẽ không tin.”

“Không, anh tin chứ. Vì em có cái tính thương người mà.”

“Chẳng liên quan gì đến tính thương người cả. Chỉ là em yêu thôi. Em yêu tất cả những người đàn ông em đã hẹn hò.”

“À, có thể đúng là thế.”

“Kan-chan thì sao?”

“Anh, anh làm sao cơ?”

“Có để ý người nào không?”

“Không, bây giờ thì chẳng có ai đặc biệt cả.”

“Đến giờ thì em có thể nhận nuôi Takayuki đấy. Chỉ cần em đề nghị thì chắc chắn chồng em sẽ đồng ý.”

“Không, không đến mức phải thế đâu.”

“Thế nhưng Kan-chan cũng phải lấy vợ chứ?”

“Có thể anh sẽ. Nhưng dù có lấy vợ cũng sẽ phải kèm theo thằng Taka.”

“Em hiểu. Hai bác cháu gắn kết bền chặt lắm!”

“Em hiểu là được rồi. Không cần tự nhiên phải dậy sóng lên đâu. Ở đây Taka có thể sống êm đềm hơn. Michiko cũng không phải giữ ý.”

“Cảm ơn anh!”

“Không, đây là việc tự anh muốn làm mà.”

Như vậy mỗi người đã bảo đảm được cuộc sống ổn định của mình. Michiko quay lại cuộc sống của Michiko, khu nhà tập thể lại hứa hẹn tiếp nối những ngày tháng như trước đó. Tuy nhiên, tất nhiên cũng có thay đổi. Điều khoản kèm thêm được viết thêm vào. Thay đổi góc độ chỉ một vài phân. Điều đó lái cuộc đời họ sang một đường khác hẳn.

...

Takayuki mở mắt vì có tiếng cửa mở. Theo phản xạ, cậu nhìn lên đồng hồ. Có vẻ cậu đã ngủ thiếp đi chừng năm phút. Suýt nữa thì nguy to. Nếu để lộ chuyện vừa đun nước tắm vừa ngủ cậu sẽ bị Kanichi khiển trách. Takayuki dụi mắt và nhanh chóng đứng lên.

“Đây, cháu cởi giày ở đó.”

Có tiếng Kanichi vọng lại từ cửa vào. Hình như bác đi cùng một ai đó nữa. Bước thêm một bước và nhòm ra, Takayuki thấy đứa con gái bé nhỏ đang đứng cạnh bác. Kanichi là người nhận ra Takayuki trước.

“Bác về rồi đây!”

Kanichi nói với giọng điệu vẫn như mọi ngày.

“Chào bác đã về.”

Đến đây, lần đầu tiên cô bé ngẩng mặt lên. Ánh mắt thật mạnh mẽ. Lông mày với đường nét rõ ràng, dáng hình núi thật đẹp, trải ra tựa đôi cánh chim biển. Chắc tầm bằng tuổi mình. Takayuki nghĩ.

“Đây là Hatsue.” Kanichi nói. “Từ hôm nay sẽ sống cùng mình ở đây.”

Takayuki im lặng, Kanichi kéo tay Hatsue dẫn ra trước mặt cậu.

“Hatsue sẽ là em gái Taka đấy. Hãy đối xử tốt với em nhé!”

Cô bé (có vẻ như) sợ sệt. Cứ cúi gằm xuống nhìn mãi hai đầu gối. Một bên tất trắng bị kéo xuống. Phía đầu mũi chân còn hơi vấy bẩn. Takayuki ngẩng đầu lên nhìn Kanichi.

“À,” Kanichi nói. “Đúng rồi, em nhỏ hơn Taka một tuổi. Mẹ của

Hatsue và bác là chỗ quen biết, vì thế em ấy được gửi nhờ ở đây một thời gian.”

“Thế ạ...”

Nói đoạn cậu lại nhìn sang Hatsue. Cô bé đeo chiếc bờm đỏ sẫm trên mái tóc maika. Má bị nẻ. Cô bé khẽ liếc trộm Takayuki. Mắt chạm mắt, cô lúng túng nhìn tránh đi chỗ khác. Thấy Takayuki mỉm cười, cô lại một lần nữa liếc sang. Cậu bé gật đầu, khuôn mặt cô bé giãn ra nhẹ nhõm. Có cái gì đó tựa như một nụ cười trong vẻ mặt đó.

“Em lại đây,” Takayuki nói rồi nắm lấy tay Hatsue. Cô bé ngược nhìn Kanichi. Thấy ánh mắt khích lệ của anh, cô bé liền nhẹ nhàng rời tay Kanichi. Hai đứa đi vào góc phòng, ngồi bên cạnh nhau và cùng đọc sách.

Cũng không tồi, Kanichi nghĩ.

Nhà đã thêm người. Cuộc đời ta lại thêm một ý nghĩa nữa.

Ừ, quả đúng như vậy, anh nghĩ. Không tồi. Không tồi chút nào.

...

Rõ là cô ta nói dối.

Rằng con gái cô ta là con của Kanichi. Đúng là đã có thời anh hẹn hò qua lại với người đàn bà này. Thời điểm có vẻ trùng khớp. Thế nhưng, anh nghĩ, đứa bé này rõ ràng chẳng hề giống ai trong hai người cả.

Ba người họ ngồi quanh chiếc bàn ở quán cà phê. Kanichi kín

đáo quan sát khuôn mặt cô con gái. Nó có một khuôn mặt rất thanh tú. Ánh mắt gây ấn tượng bởi nội lực mạnh mẽ. Cặp lông mày đầy khí thế như thể được vẽ liền một mạch bởi một nhà thư pháp tài hoa. Sống mũi thanh mảnh và cái cằm nhọn như mũi nôm. Rõ ràng nó chẳng giống cả hai một chút nào.

Người đàn bà kia có khuôn mặt đẹp. Mặt cô ta như thể do người thợ xây dùng phay tạo nên một bề mặt phẳng rồi sau đó một đứa trẻ cẩn thận dè dặt vẽ lên đôi mắt với cái mũi thật nhỏ. Chính Kanichi cũng không đủ tư cách để chê bôi người khác. Anh có khuôn mặt hình ngũ giác bành bạnh hết như miếng chặn trong môn bóng chày. Mắt mũi tựa như vết ố bám trên miếng chặn ngũ giác trắng xóa ấy. Hai con người như vậy thì làm sao có thể sinh ra đứa con gái đẹp thế này?

Đàn ông đẹp mã là đàn ông để cho những người đàn ông khác nuôi nắng mammals của mình như thế này sao? Anh thấy điều ấy thật không công bằng.

“Em chỉ nhờ anh một thời gian thôi.”

Người đàn bà nói.

“Em vừa bị đuổi việc ở quán đang làm. Vì thế em phiền anh cho đến khi tìm được công việc tiếp theo.”

“Nhưng mà,” nói đoạn Kanichi ghé sát người đàn bà thấp giọng xuống như thì thào. Anh không muốn để con bé nghe thấy. “Thật sự nó là con tôi?”

“Đúng vậy,” người đàn bà cũng thì thào đáp lời.

Đứa con gái có vẻ hiểu chuyện, nó tập trung vào cốc kem hoa quả đặt trước mặt mình. Tập trung vào hiện tại thay vì tương lai.

“Tại vì thời điểm đó ngoài anh ra em đâu có cặp kè ai khác?”

“Thế nhưng cô đã không nói gì.”

“Vì em không muốn trở thành gánh nặng của anh.”

Nếu thế thì bây giờ cũng đừng làm gánh nặng nữa. Kanichi muốn thốt lên như vậy. Lúc nào anh cũng lưu ý tránh thai. Không thể đi đổ vỏ cho gã trai lang chạ nào đó được. Kanichi định làm cho rõ. Qua rồi cái thời nhẹ dạ cả tin. Tôi đây là một người phàm trần chứ không phải cái thùng rác.

Kanichi với tay ra lấy hóa đơn đặt trên bàn. Đưa bé gái ngẩng lên nhìn anh. Hai ánh mắt chạm vào nhau. Con bé lập tức tránh mắt anh nhưng chỉ cần thế thôi là quá đủ.

Kanichi thở dài, từ từ đứng lên.

“Tôi hiểu rồi.” Anh nói. “Tôi sẽ chăm sóc nó một thời gian. Cô hãy nhanh chóng tìm công việc tiếp theo và đến đón nó đi nhé.”

Chẳng bao lâu sau người đàn bà biến mất. Một thời gian sau đó có một bức thư được gửi đến. Trong thư kèm vài tờ tiền nhàu nhĩ.

“Em vẫn chưa tìm được việc. Em sẽ sang thị trấn khác tìm thử xem. Xin lỗi anh nhưng anh hãy chăm sóc Hatsue giúp em thêm một thời gian nữa. Em gửi kèm tiền ăn cho con bé. Anh thật tốt quá. Em biết ơn anh nhiều.”

Vì cũng đoán trước được nên Kanichi không thấy giận dữ gì mấy. Có lẽ mình bị phân vai thế này từ đầu rồi. Đàn bà họ nhìn thấy rõ từ lâu. Như thể ánh đèn hướng dẫn ở sân bay buổi tối. Họ men theo nó và bay tới.

Kanichi chuyển Hatsue về cùng trường với Takayuki. Anh mua cho con bé giày và cả quần áo mới.

Từ thời điểm ấy Kanichi bắt đầu làm thêm giờ. Anh phải kiếm thêm tiền để nuôi thêm thành viên trong gia đình. Việc kinh doanh của nhà máy vẫn phát đạt, công việc làm không xuể. Nhà máy còn thuê ba người làm thêm ngoài những công nhân chính. Băng chuyền sơn vẫn rít lên và quay đều mỗi ngày.

“Có hai người nên cháu sẽ không buồn nhỉ?”

Nghe Kanichi hỏi, Takayuki gật đầu.

“Vâng ạ, không sao đâu. Cháu và Hatsue sẽ ăn cơm rồi đợi bác về.”

“Ừ cháu ngoan lắm! Bác sẽ cố gắng làm việc. Ngày nghỉ chúng ta sẽ đi bách hóa ăn cái gì ngon ngon nhé!”

“Yeah!”

...

Hatsue là một đứa trẻ rất ít nói. Con bé được bao phủ bởi sự ôn hòa kỳ lạ, điều ấy trái lại càng khiến Kanichi bất an. Anh không thấy ở nó những biểu hiện tình cảm thường gặp ở trẻ con. Anh cứ cảm giác rằng ở đâu đó trên cơ thể con bé (có thể là xương vai hay vùng xung quanh đó) có một cái lỗ và hầu hết tất cả nguồn năng lượng đã rò rỉ ra từ đó. Sự trống rỗng không phù hợp với một đứa trẻ.

Anh không có ý định hỏi nó xem đã xảy ra chuyện gì. Cũng có thể là chẳng có chuyện gì cả. Đó là khí chất bẩm sinh của con bé.

Dù là thế nào thì đó cũng không phải điều quen thuộc đối với Kanichi. Tuy em gái Michiko trông có vẻ nhẵn nhụi nhưng có thể thấy bên trong con người nó nhiệt huyết sống lúc nào cũng sôi sục. Michiko có những mong muốn, đề đạt đúng kiểu trẻ con, đôi khi cũng quấy khóc rất bướng bỉnh nữa. Nếu hai anh em sà sà tuổi nhau có lẽ đã cãi vã nhiều hơn.

Hatsue rất hiểu chuyện, nó cũng không đòi hỏi gì. Nó luôn ý tứ ngại ngùng, tựa như một loài côn trùng có cánh hút sương trên cỏ mà sống vậy. Như thế nó luôn cố gắng lấy về mình phần ít nhất, ngay cả không gian nó chiếm dụng trên thế giới này cũng làm sao để cho nhỏ nhất.

Con bé khuyết cái gì đó. Hoặc có thể nó khiếm khuyết mọi thứ. Tóm lại, đây chính là điều làm lung lay quyết định của Kanichi. Anh muốn bù đắp cho nó. Một cách vô thức. Đó chính là con người Kanichi.

Hatsue hay bị sốt, khác hẳn với Takayuki. Con bé rất gầy, ăn uống lại ít. Thường mỗi khi sốt nó sốt rất cao. Mỗi lần như vậy Kanichi lại cõng con bé đến khám ở phòng khám gần nhà. Anh chạy nhanh chân trên con đường ruộng không ánh đèn. Con đường đất mảnh kẹp giữa trại nuôi gà và cánh đồng bắp cải. Lưng anh nóng ran. Như thể đang cõng khối dung nham vậy. Khối dung nham mềm mại nặng chỉ vèn vèn hai mươi lăm cân.

Takayuki chạy đằng sau hai bác cháu. Thằng bé lo lắng cho Hatsue nên không muốn đợi ở nhà.

“Sắp đến rồi, cháu cố lên. Để bác sĩ tiêm cho cháu nhé! Tiêm vào

là sẽ khỏe ngay thôi.”

Đúng là như vậy. Sau khi được tiêm vào cái mông nhỏ, con bé lập tức hạ sốt. Sau đó là sốt nhẹ kéo dài khoảng ba ngày. Để nó ở nhà một mình thật không yên tâm nhưng hàng xóm đã giúp anh chăm sóc nó.

Nhà hàng xóm là đôi vợ chồng tuổi quá ba mươi lăm. Họ không có con cái. Người chồng làm ở phòng xây dựng trên ủy ban nhân dân. Người vợ không ra ngoài làm mà nhận việc làm ở nhà. Những chiếc hộp nhạc chú hề, khi vặn cốt sẽ quay cổ và phát bản *Thư gửi Elise*. Việc của chị là mặc quần áo cho những chú hề trên trường ấy. Phải vặn cốt để kiểm tra thành phẩm. Âm thanh đó lúc nào cũng vang vọng qua bức tường giữa hai nhà.

“Xin lỗi chị, phiền chị quá.”

Kanichi nói, người phụ nữ mỉm cười nhẹ nhàng. Khuôn mặt rất bình dị nhưng có nét duyên cuốn hút người khác. Một dạng khiêm khuyết. Từ trường xấu phát ra ở những người thông minh khôn khéo, ở người phụ nữ này không có thứ như vậy.

“Anh đừng bận tâm. Tôi tự tiện mang dụng cụ sang phòng anh làm mà.

“Hơn nữa,” người phụ nữ nói rồi nhìn vào bức tường trong phòng, “chỗ ngồi của tôi chỉ dịch chuyển có ba mét thôi. Chẳng khác gì mọi khi cả.”

Như thế mỗi lần Hatsue sốt, căn phòng của nhà Kanichi lại bị chiếm lĩnh bởi những hộp nhạc hình chú hề. Đó là một quang cảnh khá hùng tráng. Hatsue nằm ngủ giữa biết bao chú hề xoay cổ xung quanh. Đặc biệt là Hatsue có vẻ rất khoan khoái. Có vẻ bản *Thư gửi*

Elise đã mang đến giấc mơ đẹp cho con bé.

Một căn nhà tập thể nữa nằm phía bên kia con đường nhỏ. Ở bên ấy cũng có hai hộ sinh sống. Hộ ở gần dãy nhà Kanichi là một đôi vợ chồng trẻ với đứa con nhỏ. Giá phơi quần áo ngoài vườn của họ lúc nào cũng có những chiếc tã trắng tinh. Mùa hè cũng có khi anh nhường họ lướt tắm ở bồn. Mấy bác cháu gội vài gáo trong sân là đủ. Em bé và mẹ nên được ngâm mình thư thái trong nước nóng.

Người chồng trẻ thường hay cho lũ trẻ truyện tranh để cảm ơn. Anh làm việc tại xưởng in nên có những cuốn tạp chí từ trước khi được bày trên sạp báo. Bản thân anh cũng rất mê truyện tranh. Anh có vẻ ngoài như nhân vật phản diện Rasputin nhưng bản chất lại cực kỳ lương thiện. Anh thường hay buộc tóc bằng chun, ngồi ở hiên nhà đọc truyện tranh. Có đôi khi anh ngồi khoanh chân với đứa bé ở trong lòng. Vì anh có thói quen rung đùi nên có khi lại thành nhịp đung đưa thú vị với đứa trẻ.

Đôi vợ chồng đến giờ vẫn đang trong thời kỳ mật ngọt. Dù đã kết hôn ba năm và có con, nhưng họ vẫn yêu thương nhau như thuở ban đầu.

“Giống hoa hướng dương đấy!”

Một lần nọ, Kanichi nói.

“Hoa hướng dương là sao ạ?” Người thợ in hỏi.

Hai người đang ngồi uống bia ở hiên nhà.

“Đó là một bộ phim của Ý.”

“Thế ạ...”

“Bộ phim có Sophia Loren, cô diễn viên rất nóng bỏng đúng ấy.”

“À, Sophia Loren thì em có biết.”

“Vợ của chú có vẻ giống cô ấy nhỉ?”

Người thợ in khẽ liếc nhìn vợ đang đứng trong vườn. Cô đang vừa dỗ đứa bé bẻ trước ngực vừa chuyện trò gì đó với Hatsue. Mái tóc vuốt cao dày óng ả. Gò má cao. Dáng người đầy đặn bọc trong chiếc váy liền mỏng manh. Bờ mông thật đẹp, người thợ nghĩ.

“Giống thật không nhỉ?” Anh hỏi lại.

“Giống đấy. Không nói rõ được là giống chỗ nào. Nhưng có cái gì đó trong dáng đứng, trong điệu bộ cử chỉ.”

“Vui quá. Giống diễn viên nổi tiếng như thế.”

Kanichi đột nhiên phá lên cười. Người thợ in tỏ vẻ rất thắc mắc.

“Sao bác lại cười ạ?”

“À không có gì, chỉ vì hai vợ chồng chú lúc nào cũng thăm thiết quá.”

“Thì, vì bọn em là vợ chồng mà.”

“Dù thế nhưng đã kết hôn ba năm rồi còn gì. Mà hai đứa vẫn cứ như Antonio và Giovanna đang đi hưởng tuần trăng mật ấy.”

“Hai người trong phim *Hoa hướng dương* ạ?”

“Đúng đấy. Tôi thích nhất cảnh ấy trong phim. Trông họ thật vui. Hai người ở bên nhau là vui không gì tả nổi.”

“Em cũng hay nghĩ như vậy đấy.”

Thấy ánh mắt khích lệ của Kanichi, người thợ in nói tiếp.

“Sáng nào mở mắt ra em cũng nghĩ, ôi chao buổi sáng thật tuyệt

vời.”

“Thế à?”

“Bởi vì, khi nhìn sang bên cạnh, có người phụ nữ cực kỳ xinh xắn đang nằm bên đấy bác! Hơn thế nữa người phụ nữ ấy lại là vợ mình. Ngạc nhiên cực kỳ ấy.”

Kanichi cười làm người thợ in càng hào hứng tiếp tục câu chuyện.

“Thế, nên em nghĩ rằng. Thật tuyệt! Mình có thể hôn cô ấy. Mình có thể ôm cô ấy.”

“Ha ha, tuyệt thật nhỉ.”

“Tuyệt đúng không? Ai nghĩ thế cũng thấy vui đúng không?”

Nghe tiếng cười của Kanichi, vợ người thợ in ngoảnh lại.

“Có chuyện gì thế ạ?” Cô hỏi.

“Đang nói về em đấy!”

Người thợ in tươi tỉnh trả lời.

“Thế ạ? Nói gì cơ?”

“Bác Kanichi nói là, em như diễn viên điện ảnh ấy.”

“Thế ạ, ôi vui quá!”

“Chồng cô thì nói rằng yêu cô say đắm lắm!”

Người vợ gật đầu thật mạnh trước lời Kanichi nói. Trông cô quý phái, như thể diễn viên thật vậy.

“Anh ấy cứ phải chạm vào người em hai tư giờ ấy. Nào là đùi nào là lưng. Anh ấy bảo chỉ cần thế thôi là thấy vui lắm rồi!”

“Hai cô chú thật hạnh phúc quá!”

“Ở bên cô ấy vui hơn nhiều so với việc đi nhậu với đồng nghiệp. Đi uống với mấy gã đó chẳng có gì thú vị cả.”

“Bác Kanichi thì sao ạ?” Người vợ hỏi.

“Bác không định lấy vợ sao?”

Kanichi xoa xoa mái đầu đã cạo ngắn ngắn.

“Thấy cảnh vợ chồng nhà cô chú thế này tôi cũng muốn lấy vợ rồi đấy!”

“Đúng không? Lấy vợ vui lắm đấy!”

Người thợ in hào hứng tiếp lời.

“Nhưng chắc trong một thời gian dài nữa, giờ thì Giovanna của tôi vẫn chỉ là Hatsue thôi.”

Nghe Kanichi nói vậy, Hatsue bước lại gần và ngồi xuống cạnh anh. Tay con bé cầm hộp nhạc hình chú hề. Theo như lời Hatsue thì đó là “em bé” của nó. Kanichi đặt tay lên đầu con bé và nhìn ra bụi trúc phía bên kia hàng rào.

“Và còn một đứa nữa...” Anh vừa lẩm bẩm một mình vừa nheo mắt tìm. Chính giữa khóm trúc có làn hơi mảnh bốc lên.

“Taka!”

“Òa!” Takayuki thò mặt ra.

“Có chuyện gì ạ?”

“Bác uống xong rồi. Chuẩn bị nấu bữa tối đây.”

“Vâng, cháu hiểu rồi.”

“Đừng quên hương muối đấy!”

“Vâng ạ.”

Ngôi nhà nhỏ được lũ trẻ trải bìa và dựng lên ở bụi trúc. Đó là vương quốc trẻ con mà chỉ Takayuki và Hatsue mới được vào. Kanichi cũng không biết chúng làm gì ở trong ấy. Ngôi bên hiên nhà đôi khi anh nghe thấy tiếng cười khúc khích của hai đứa vụng lại. Chúng chơi đồ hàng chẳng? Món cơm với viên đất nặn tròn đặt trên chiếc đĩa bằng lá trúc. Hai vợ chồng nhỏ và hộp nhạc chú hề “em bé” của chúng.

Không tồi chút nào, Kanichi nghĩ. Con của hai đứa à? Nếu được bế nó trong tay chắc mình sẽ khóc vì sung sướng mất. Thế nhưng không được tham lam quá. Như thế này đã đủ hạnh phúc lắm rồi. Nếu còn đòi hỏi hơn sẽ bị trừng phạt đấy!

Căn phòng trong góc có một người phụ nữ độc thân. Tuổi của cô tầm tầm Kanichi. Cô nhỏ nhưng đậm người, đeo kính. Mái tóc thẳng được buộc cao, dáng đi vội vàng. Lúc nào cũng khỏe khoắn và tươi vui. Nghe nói có làm nhân viên hành chính cho một văn phòng luật ở đâu đó. Sao cô ấy vẫn còn độc thân nhỉ? Quan tâm có khi thừa, nhưng không hiểu sao Kanichi cứ thắc mắc hoài đến mức muốn đi tìm nguyên nhân. Có vẻ nhu cầu tình dục của cô ấy rất ít (Kanichi bị cuốn hút bởi những người phụ nữ có nhu cầu cao). Vòng eo cũng không có, từ cách cử động cũng không cho thấy tín hiệu gợi tình gì từ cô. Tín hiệu hầu như đóng sập hoàn toàn. Mặc dầu có vẻ không phải cô bẩm sinh đã ghét đàn ông. Không biết có phải trong quá khứ có gì đau khổ hay chẳng?

Người phụ nữ ấy thích trẻ con. Kanichi thường thấy cô trêu đùa thằng bé nhà bên và cũng thường hay bắt chuyện với Hatsue và

Takayuki. Cô hay mang theo kẹo bên mình và hào phóng phát cho bọn trẻ. Bản thân cô lúc nào cũng ngậm kẹo. Lưỡi cô luôn nhuộm màu cam, Takayuki thường hay liếm bột pha nước quả, màu lưỡi của người phụ nữ y hệt lưỡi thẳng bé lúc ấy.

Mỗi khi đi siêu thị trước ga sau giờ tan tầm, Kanichi thường gặp cô nhân viên văn phòng nhỏ bé ấy. Dù cô có lẫn vào giữa đám đông anh vẫn nhận ra. Nói chung cô hoạt động liên tục. Dù không hẳn là hiệu quả. Dường như có nhiều hoạt động vô ích khiến cô mệt mỏi không đáng. Vận động đến thế mà không gầy đi chứng tỏ cô thường tắm bồ rất nhiều.

Nhận ra Kanichi, người phụ nữ tiến lại gần với bước đi gấp gáp.

“Anh đi làm về à?” Cô nói bằng giọng cao vút như thiếu nữ.

“Chị đi làm về à. Hôm nay chị thế nào?”

“Cũng ổn anh ạ.”

Hầu như không có ngày nào của cô không ổn. Phải chăng người phụ nữ này đã đạt đến cảnh giới chỉ nhìn vào mặt tốt của sự vật sự việc?

“Kan-chan thì sao?” Cô hỏi. Trong hai ngôi nhà, ngoài lũ trẻ chỉ có cô gọi anh là “Kan-chan” mà thôi.

“Cũng ổn như chị.”

“Thế thì tuyệt.”

Nói đoạn người phụ nữ lôi kẹo từ trong túi ra đưa cho Kanichi.

“Kẹo sô cô la?”

“À, đúng rồi.”

Những trao đổi đến đoạn này hầu như đã thành rập khuôn sẵn.

“Phần thưởng cho một ngày lao động chăm chỉ đấy.”

“Cảm ơn chị.”

Khi Kanichi cho ngay viên kẹo vào miệng, người phụ nữ gật đầu thật mạnh với vẻ mặt rất nghiêm túc. Kanichi có cảm giác như mình là đứa trẻ được mẹ cho uống dầu gan cá.

“Hôm nay tôi định làm món sủi cỏ rán.”

Nói đoạn người phụ nữ khẽ nâng túi đựng đồ đi chợ đeo ở khuỷu tay lên.

“Ngon nhỉ. Nhà tôi chưa biết làm món gì đây.”

“Nếu anh thích tôi sẽ chia bớt cho nhé? Món sủi cỏ ấy. Một mình tôi thì nhiều quá. Vỏ lại thừa ra.”

“Nếu thế thì tốt quá. Lũ trẻ chắc sẽ thích lắm.”

“Hẳn là thế nhỉ? Trẻ con thường rất thích sủi cỏ.”

“Cảm ơn chị, vậy để tôi trả một nửa tiền nguyên liệu nhé.”

“Ừm, thế thì phiền anh vậy.”

Trong khi đang chờ tính tiền, Kanichi hỏi người phụ nữ.

“Chị không định kết hôn sao? Lúc nào đồ ăn cũng thừa có phải lãng phí quá không?”

Người phụ nữ cười khúc khích như tiếng gà mái.

“Kan-chan, đây là lần thứ năm rồi đấy! Anh định hỏi câu này bao nhiêu lần đây?”

“Ồi, thật thế à?”

Kanichi xoa xoa phía sau đầu.

“Không nặng gánh như tôi, chị vừa đọc thân lại thông minh

nữa...”

“Chắc một lúc nào đó.” Cô trả lời. “Tôi định một lúc nào đó sẽ tìm một người đàn ông tử tế và rời khỏi khu tập thể. Không phải là tôi từ bỏ ý định kết hôn đâu.”

“À, ra vậy, đúng phải như thế!”

Rồi nét mặt cô như có gì thoáng buồn. Kanichi định đọc thấu ý nghĩa của biểu cảm đó, nhưng trước khi anh kịp tóm được cái gì đó thì cô đã nở nụ cười.

“Trẻ con đáng yêu nhỉ.” Cô nói.

“Chị thấy thế ư?”

“Đôi khi tôi nghĩ giá mà mình có thể đến được thế giới chỉ có trẻ con thì hay biết mấy.”

“Tôi có thể hiểu được. Nếu ta được làm tạp vụ cho vương quốc trẻ con chắc là vui lắm!”

Hức hức, cô cười.

“Ý này hay đấy. Thế thì tôi sẽ xin chân tư vấn pháp luật cho ông vua của vương quốc trẻ con.”

Khu nhà tập thể này là môi trường tốt để nuôi nấng trẻ nhỏ. Những người hàng xóm ai cũng tử tế, dù chật nhưng vẫn có vườn. Có cả bồn tắm (dù bốn ngày mới được dùng một lần), lại gần cả chỗ làm lẫn trường học.

Kanichi rất hạnh phúc. Anh có gia đình yêu thương, có công việc tử tế. Mùi sơn rất hắc nhưng một khi đã quen thì có thể chịu được. Đôi khi anh nhậu tại nhà, cuối tuần dẫn bọn trẻ đi xem phim. Cũng

có khi trên đường xem phim về anh cho bọn trẻ chơi trò lái ô tô trên sân thượng cửa hàng bách hóa. Nếu là sau ngày lĩnh lương anh có thể đãi bọn trẻ suất ăn trưa đặc biệt cho trẻ em tại nhà hàng. Anh còn cần gì hơn nữa?

Hiện anh không hẹn hò ai cả, nhưng khi bọn trẻ lớn hơn thời gian tự do của anh sẽ tăng lên. Lúc ấy anh có thể nhờ mối lái để hẹn hò. Một người phụ nữ yêu trẻ. Người có thể chấp nhận lấy chồng sẽ được kèm thêm hai đứa con nữa. Còn phải tính cả hộ khẩu nữa. Liệu hai bà mẹ có đồng ý cho anh làm thế không?

Kanichi chuẩn bị bước sang nửa sau tuổi ba mươi nhưng anh cảm thấy mình không thay đổi gì so với hồi mới tốt nghiệp cấp ba. Anh thích trẻ con vì bản thân anh vẫn còn như trẻ nhỏ. Chơi với lũ trẻ vui hơn nhiều so với giao lưu với những người lớn khó tính.

Vào những ngày được sử dụng bồn tắm, ba người cùng ngâm mình trong bồn. Bồn tắm kiểu cũ đã bị bong tróc chỗ nọ chỗ kia nhưng riêng độ rộng thì rất đủ. Ba người vừa ngâm mình vừa hát. Ban đầu hầu như Hatsue không cất lời. Cô bé chỉ nở nụ cười dè dặt và im lặng nghe hai bác cháu hát. Mất khá nhiều thời gian cho đến khi Hatsue cất lên tiếng hát đầu tiên. Không thúc ép. Hai bác cháu chỉ cố gắng hát hò thật vui vẻ. Họ thường hát những bài dân ca cổ điển theo sở thích của Kanichi. Sau đó khi quen dần, Hatsue bắt đầu thêm những giai điệu tươi đẹp vào bên cạnh giọng nam cao của Takayuki. Cô bé có giọng hát mạnh trong vắt. Khi có hứng, buổi đồng ca dân gian của ba bác cháu kéo dài đến tận một giờ đồng hồ. Ở nhà tắm công cộng họ không làm thế, đây là niềm vui chỉ có thể

thực hiện khi tắm ở nhà tắm của riêng mình. Từng chút từng chút một, Hatsue bắt đầu biểu hiện cảm xúc. Cô bé cười nhiều hơn, đã có thể nói rõ những mong muốn của mình, về cơ bản cô bé khá khiêm nhường nhưng điểm này cũng khá giống với Takayuki và Kanichi. Những con người giống nhau đã trở thành một gia đình như thế.

Mùa hè họ thường ngồi trước hiên nhà hóng mát và ăn dưa hấu. Hương muối vẫn được đốt nồng nặc như mọi năm (da của Hatsue cũng thuộc dạng nhạy cảm), máy bác cháu vừa phun hạt dưa trong miệng vừa ngắm trời sao. Kanichi không hề học cao nhưng rất rành về vũ trụ cũng như các vì sao. Ban đầu anh hứng thú với các vì sao, rồi dần dà bị cuốn hút bởi sự kỳ bí của vũ trụ. Tại sao chúng ta lại tồn tại? Vũ trụ có điểm tận cùng không? Thời gian có là vô tận? Những câu hỏi sâu xa đến mức khiến con người ta chóng mặt. Ấy thế nhưng những thắc mắc ấy chưa bao giờ mất đi trong anh. Anh cố tìm đọc những cuốn sách dễ hiểu viết cho dân nghiệp dư (nghĩa là những cuốn sách hầu như không có các thể loại công thức) để đến gần hơn dù chỉ một chút lời giải đáp cho những câu hỏi đó.

“Vũ trụ đã mở rộng đấy!”

Kanichi vừa chỉ vào một điểm trên bầu trời đêm vừa nói với bọn trẻ.

“Ban đầu, vũ trụ chỉ là một chấm nhỏ thôi.”

“Không thể nào!”

Takayuki nói. Đó không phải là câu phủ định, mà chỉ là biểu cảm cho thấy thằng bé rất ngạc nhiên. Hatsue hơi nghiêng đầu chờ những lời tiếp theo của Kanichi.

“Thật mà.”

Kanichi nói rồi phun “phì” một hạt ra phía bên kia hàng rào.

“Vũ trụ đã từng nhỏ hơn rất rất nhiều so với cái hạt này.”

“Chúng ta cũng đã từng ở trong đó sao?”

“Không, đây là chuyện từ lâu rất lâu trước khi Taka ra đời cơ. Hồi ấy bác cũng chưa chào đời.”

Khuôn mặt Takayuki hiện rõ vẻ nhẹ nhõm.

“Ngay cả bây giờ vũ trụ cũng đang lớn lên. Nhìn kính thiên văn ta có thể thấy rõ ngay.”

“Có thể nhìn thấy ạ? Giống như trái bóng đang bay ạ?”

“Không phải. Những ngôi sao ở xa sẽ trông đỏ hơn màu thật của chúng.”

“Tại sao lại thế ạ?”

“Đó là một câu chuyện rất khó. Bác cũng không hiểu lắm!”

“Ráng chiều cũng thế ạ?”

“Cái đó khác.”

“Nhưng nó cũng đỏ đấy ạ. Không phải là vì mặt trời đang lùi xa sao ạ? Mặt trời trốn bên kia ngọn núi mà.”

“Đấy là vì mặt trời lặn. Vì góc độ của ánh sáng thay đổi nên mới như vậy.”

“Thế ạ?”

“Ừ thế đấy.”

Hatsue ngồi giữa hai người khúc khích cười.

“Sao em lại cười?”

Nghe Takayuki hỏi, cô bé lắc đầu miệng vẫn còn tủm tỉm.

“Không không, không có gì cả.”

Kanichi dùng tiền lương để mua kính viễn vọng, anh chỉ cho bọn trẻ thấy bề mặt của Mặt trăng, vòng ngoài của sao Thổ, vệ tinh sao Mộc. Khi có nguyệt thực, những người sống trong khu nhà thay phiên nhau nhìn qua ống kính. Con anh thợ in cũng được mẹ bế trong tay để nhìn hình ảnh Mặt trăng bị che dần đi trong ống kính.

“A! A! Aaaa...” em bé reo lên.

“Đúng rồi đấy con,” mẹ nó nói. “Mặt trăng đấy!”

Anh viên chức làm ở phòng xây dựng rất nhiệt tình. Thứ anh ta quan tâm không phải Mặt trăng mà là cấu tạo của kính viễn vọng.

“Ra là vậy,” anh ta nói. “Kính viễn vọng khúc xạ phóng đại ngôi sao lên bằng hai lớp kính. Nếu vậy thì chỉ cần có kính ta cũng có thể tự làm được.”

Thực tế sau đó anh ta đã tự làm mấy chiếc kính viễn vọng. Nhưng hầu hết sản phẩm làm ra không phải kính viễn vọng khúc xạ, mà là kính viễn vọng Dobsoni sử dụng gương phản xạ của dân không chuyên.

Nhân viên văn phòng luật đi khắp nơi phát kẹo cho mọi người.

“Tôi thích chiêm tinh học.” Cô nói. “Thế nhưng ngôi sao thật xa vời với tôi quá. Kể cả có đeo kính thì ngôi sao nào trông cũng bị nhòe đi.”

...

Khi Takayuki lên cấp hai, Kanichi thi lấy bằng lái ô tô. Vì công việc rất cần phải có bằng này. Tất nhiên là họ không dư dả tiền để mua ô tô nhưng có thể mượn xe tải nhẹ của nhà máy. Cuối tuần Kanichi lại chở bọn trẻ và kính viễn vọng trên xe đi về vùng đồi núi phía Bắc để quan sát thiên thể.

“Ngôi làng bác và Michiko sinh ra không như thế này.”

Kanichi nói với bọn trẻ.

“Các cháu có biết từ ‘mưa sao băng’ không? Quang cảnh cũng như vậy đấy. Sao băng bay rào rạt trên đầu.”

“Như mưa rào ấy ạ?”

“Đúng thế, như mưa sao vậy.”

Ba người lên trên đỉnh đồi, cuộn tròn trong chăn và chờ sao lên.

Thời điểm này Takayuki bắt đầu ý thức Hatsue là người khác giới. Thời thơ ấu kết thúc. Đợt hoóc môn xối xả thứ hai đang dần tô điểm thêm cho cơ thể chưa hề nảy nở.

Dưới chăn, đùi của hai đứa khẽ cọ vào nhau. Hơi ấm truyền xuyên qua lớp vải. Takayuki cảm thấy tim đập nhanh kỳ lạ. Không hề khó chịu. Ngược lại có gì đó tinh thích nữa. Vậy nhưng cũng có chút gì áy náy. Thật là một cảm xúc chưa từng nếm trải bao giờ.

Takayuki cảm thấy khó thở, cậu đứng lên một mình.

“Có chuyện gì thế?”

Kanichi hỏi.

“Không ạ.” Takayuki trả lời. “Không có gì đâu ạ. Chỉ là vì cháu không thể ngồi yên.”

Hatsue ngược lên nhìn cậu, vẫn lặng yên như mọi khi. Chỉ nhìn

vào đôi mắt đó Takayuki đã cảm thấy như một vết cứa xước ngang qua lồng ngực.

Tại sao lại thế nhỉ?

Takayuki vừa muốn cười, lại vừa muốn khóc.

“Taka-chan.” Hatsue gọi.

“Gì cơ?”

Hatsue làm điệu bộ rụt cổ rồi nói “Em lạnh!”

“A, à... ừ.”

Takayuki lại quay về bên Hatsue. Chui vào trong chăn, xích lại gần cô bé.

“Thế này có đỡ hơn không?”

“Có, cảm ơn anh!”

Takayuki khẽ rùng mình.

“Anh lạnh à?”

Hatsue hỏi.

“Ừ, hơi lạnh!”

Takayuki nói.

“Chắc lúc đứng lên anh bị lạnh.”

Khi Hatsue lên cấp hai, Kanichi dành một gian khoảng năm mét vuông ở góc trong cho cô bé. Hai người đàn ông ngủ ở ngoài phòng khách rộng hơn bảy mét vuông. Hai đứa trẻ học ở chiếc bàn thấp chân vẫn dùng làm bàn ăn. Trước đây gian phòng năm mét này được dùng làm nhà kho. Ở đó chứa rất nhiều đồ đạc linh tinh, khi dọn lại họ đã bỏ đi một nửa. Kanichi ngắm những bộ quần áo lấy ra

từ đó và xuýt xoa tiếc nhớ.

“Ôi, đây là cái váy Hatsue đã mặc khi về nhà ta lần đầu tiên. Nó nhỏ thế này cơ à! Còn cái này là quần đùi của Taka. Cháu mặc năm mấy tuổi ấy nhỉ?”

Lần giở túi quần, nắp bình sữa hiện ra. Kanichi đưa mũi vào ngửi rồi lập tức né ra.

“Hồi quá! Bác nhớ rồi, lúc gần vào lớp 1 Taka có thú vui sưu tập mấy cái nắp này.”

“Cái ấy hôi thật. Phải đến nghìn cái ấy. Nhẽ ra phải rửa sạch rồi mới cất đi mới phải.”

“Hồi ấy mùi hôi nồng khắp phòng. Chẳng hiểu cháu thấy vui thú gì ở cái trò sưu tầm ấy.”

Được Kanichi đưa cho cái nắp bình sữa, Takayuki cẩn trọng ghé mũi vào ngửi.

“Đúng rồi, đúng cái mùi này.”

“Thế những cái nắp anh thu thập được đi đâu hết rồi?”

Hatsue hỏi.

“Anh vứt rồi. Chẳng còn cách nào khác. Hồi ấy anh buồn lắm.”

“Giữ bộ quần áo này lại nhé!” Kanichi nói. “Chúng đều là những kỷ vật. Không thể vứt được đâu. Chúng không giống mấy cái nắp bình sữa mà.”

...

Từ trước đó một thời gian, ba người đã thay phiên nhau dùng riêng

bồn tắm. Đầu tiên là Hatsue. Sau đó đến Takayuki. Kanichi hay làm thêm giờ về muộn nên tắm cuối cùng. Việc nhóm lửa đun nước tắm vẫn là việc của Takayuki. Việc canh gác ở nơi thay đồ khi Hatsue đang tắm cũng là nhiệm vụ của cậu. Phòng tắm nằm giữa cánh đồng quá nguy hiểm cho một cô bé mười mấy tuổi tắm một mình.

Takayuki thường ngắm sao chờ ở bên ngoài cho đến khi Hatsue cởi xong quần áo ở phòng thay đồ. Cậu tự nói các ngôi sao với nhau để tạo nên các chòm sao. Chòm sao Bút Chì Màu, chòm sao Râu Mèo, chòm sao Cái Búa.

Khi nghe Hatsue nói “Xong rồi”, cậu sẽ bước vào. Nơi thay quần áo với bồn tắm được ngăn cách bởi cửa kính dạng kéo ngang. Cơ thể Hatsue hiện lên mờ ảo sau lớp kính. Làn da hơi xanh xao. Tóc đen dài. Cô bé luôn quay lưng về phía cửa. Hai đường song song mềm mại.

Takayuki quay mặt đi, nhìn chằm chằm xuống đầu ngón chân.

“Nước nóng đã vừa chưa?”

Im lặng mãi thật khó chịu nên cậu thử hỏi cô bé.

“Hơi nóng. Giờ em đang thêm nước.”

“Ừ, nhưng đừng để lạnh quá nhé.”

Hai đứa trẻ thường nói chuyện qua lớp kính. Thường là về những chuyện xảy ra ở trường ngày hôm đó. Cả hai đều là những học sinh không hề nổi bật tại trường. Chúng nín thở, cố gắng hòa tan vào bối cảnh. Không được ít lời quá, phải thật sự tự nhiên. Chúng khoác lên người lớp nguy trang cho trái tim của mình.

Ngoài giáo viên không ai biết chúng sống cùng nhà. Gặp nhau

khi đi lại ở hành lang trường chúng thậm chí còn không nhìn vào mắt nhau. Đó là bản năng của những con người sinh ra đã yếu ớt. Cố gắng không bị để mắt tới. Trở thành một vật thể trong suốt. Hạn chế tối đa việc cung cấp thông tin. Những người xấu tính có ở khắp nơi. Những người muốn can thiệp vào cuộc đời người khác nhiều đến phát ngán.

Cả hai không có bạn thân. Chúng có những người bạn cùng khối để chuyện trò nhưng học xong là chào tạm biệt và thậm chí còn quên cả sự tồn tại của nhau cho đến ngày đi học tiếp theo.

Takayuki chỉ cần có Hatsue là đủ. Cậu không thuộc tí nhiều lời. Cậu cũng muốn chia sẻ nhưng chỉ cần một người tiếp nhận là đủ. Thế là quá mãn nguyện rồi.

Cuộc chuyện trò qua lớp kính là sự giao thoa của biết bao nhiêu cảm xúc.

Ngày sinh nhật năm mười lăm tuổi, Takayuki được cô bạn cùng lớp đưa cho một cuốn sách.

Cậu kể lại chuyện đó cho Hatsue.

“Tên sách là gì?”

Cô bé hỏi.

“Thấy ghi là *Đời gió hú*.”

“Em đã nghe ở đâu đó rồi. Sách nước ngoài đúng không?”

“Ừ, đúng rồi! Sách có vẻ khó đọc lắm.”

Có tiếng đập nước lách cháp. Takayuki ôm đầu gối, nhìn đăm đăm xuống móng chân.

“Tại sao,” cô bé nói, “tại sao người ấy lại tặng sách cho anh Taka?”

“Vì hôm nay sinh nhật anh, chắc thế.”

“Thì biết là thế nhưng...”

Im lặng. Có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt từ trần nhà xuống sàn gạch. Ở bên ngoài nhà tắm, có tiếng sâu đất kêu.

“Chắc hẳn,” Hatsue một lần nữa lên tiếng. “Chắc hẳn chị ấy thích anh đúng không?”

Takayuki ngước lên. Khuôn mặt phía bên kia lớp kính cũng đang nhìn về phía bên này. Ánh nhìn nhòe ra và lan rộng.

“Cuốn sách thay cho lời tỏ tình đúng không?”

“Anh cũng không biết.” Takayuki nói.

“Đúng thế đấy. Chắc chắn thế!”

“...”

“Anh định thế nào?” Hatsue hỏi.

“Anh nên làm thế nào?” Takayuki hỏi lại.

Cô bé vẫy nước thật mạnh. “Có con dĩa,” tiếng cô thì thầm.

“Em không biết!”

“Ừ.”

“Em, không phải là anh!”

“Đúng vậy nhỉ.”

“Chị ấy có xinh không?” Cô hỏi.

“Mấy thằng bạn anh cũng khen rằng cô ấy xinh.”

“À, thế cơ à.”

“Ừ.”

“Nhưng mà...”

“Gì cơ?”

“Ờ? À, không, không có gì.”

Hatsue thở dài rồi nhanh chóng đứng lên. Cô bé xoay người về phía Takayuki lâu hơn một chút so với mọi khi. Cậu bé cũng không né ánh nhìn đi chỗ khác. Cô bé đứng ở tư thế vắt vẻo một chân trong bồn tắm, một chân đặt trên nền gạch. Sau đó cô từ từ nhấc chân lên, quay lưng lại với Takayuki rồi ngồi xuống ghế. Cơ thể mờ ảo không thấy rõ đường nét cũng như chi tiết. Thế nhưng cũng đủ khiến cậu khó thở. Cảm giác nóng bừng không mấy đạo đức. Có cái gì đó giống với nóng ruột. Như bị thúc giục bởi một điều gì đó. Cậu cảm thấy mình phải làm điều gì đó. Thế nhưng cậu không hiểu đó là điều gì.

Cô bé dùng gáo gội nước từ bồn tắm lên đầu. Takayuki ngấm dáng điệu lúc ẩn lúc hiện đó.

“Anh phải có quà đáp lại người ta chứ nhỉ?”

Hatsue nói.

“Không đâu, anh thấy không cần!”

Takayuki trả lời ngượng nghịu. Hatsue không nói gì. Sự im lặng lạnh lẽo. Cô bé với tay lấy chiếc khăn, cọ xát xà phòng thật mạnh. Cái lưng cuộn tròn đung đưa từng nhịp nhỏ.

Rồi đột ngột cô bé dừng tay và cất lời.

“Hay anh hẹn hò với chị ấy đi!”

Giọng nói thật tươi sáng.

“Chắc sẽ vui lắm đấy!”

“Cái gì vui cơ?”

“Cái gì á?”

“Ừ.”

“Thì sẽ học cùng nhau.”

“Ừ.”

“Đi xem phim cùng nhau.”

“Mấy thứ ấy...” Takayuki nói. “Anh lúc nào chẳng làm cùng với Hatsue.”

“Em thì...” Giọng Hatsue khi nói những lời này lớn một cách bất thường. Cô bé lặp lại “Em thì...” một lần nữa giọng nhỏ hơn và tiếp tục, “... khác nhau mà.”

“Em đang nói là hẹn hò kiểu bạn trai bạn gái cơ mà.”

“Hẹn hò kiểu bạn trai bạn gái á?”

“Vâng, hẹn hò với nhau còn có bao nhiêu việc để làm khác nữa ấy.”

“Bao nhiêu việc gì?”

Cô bé im lặng. Bắt đầu cọ cánh tay bằng chiếc khăn đã đánh bọt. Takayuki lại cụp mắt nhìn xuống móng chân. Không được nhìn khi cô ấy kì cọ cơ thể. Đó là luật lệ ở phòng tắm mà cậu đã tự quy định.

Sự im lặng kéo dài đến tận khi Hatsue bước ra khỏi buồng tắm.

“Em xong rồi.” Cô bé nói, Takayuki bước ra khỏi phòng tắm. Cậu nhìn lên trời. Trăng mười ba. Mây bay thấp là là như những lớp mica trắng. Takayuki nghĩ. Không khí ẩm. Có lẽ sắp mưa rào. Có tiếng ti vi vọng lại khe khe từ một nhà nào đó.

Hatsue sau khi mặc xong quần áo và bước ra từ phòng tắm, ngược lên nhìn Takayuki với ánh mắt khá lạnh lẽo. Mái tóc ướt phản chiếu ánh trăng giội xuống.

“Đến lượt anh Taka đây.” Cô bé nói.

“Ừ.”

Takayuki bước vào phòng thế chỗ cô bé, nhanh chóng cởi quần áo và bước vào gian buồng tắm.

“Xong rồi.” Cậu nói với Hatsue.

Hatsue mở cửa phòng tắm và bước vào. Những ngày Kanichi đi làm về muộn chúng thường làm gì cũng có nhau như vậy. Cô bé chưa bao giờ phải ở một mình. Hatsue khóa cửa từ phía trong căn phòng.

Mưa bắt đầu rơi. Tiếng hạt mưa giội vào mái tôn dồn dập.

“Mưa rồi.” Hatsue nói. “Gay nhỉ. Mình không mang ô rồi.”

“Hay em về trước đi? Anh cũng sắp ra rồi. Giờ mà chạy nhanh về vẫn kịp đấy.”

“Không sao đâu, em sẽ chờ.”

“Thế à. Thế thì tẹo nữa mình sẽ đội khăn tắm là được.”

“Ừ nhỉ.”

Từ đó cả hai không trao đổi thêm gì với nhau.

Takayuki ngâm mình trong bồn lâu hơn thường ngày. Gió nổi lên. Mưa rào đập vào căn phòng nhỏ rồi không gian lại trở nên yên tĩnh.

“Anh Taka.” Hatsue gọi.

“Ừ.”

“Chủ nhật.”

“Ừ.”

“Anh đưa em đi xem phim đi.”

“Được thôi,” cậu đáp ngay.

“Thật không?”

Hatsue hỏi có vẻ bất an.

“Được chứ. Ta đi thôi. Em thích xem phim gì?”

“Em vẫn chưa quyết.”

“À, thế à!”

“Giờ em sẽ nghĩ.”

“Anh hiểu rồi. Thế thì bọn mình cùng tra trên báo xem nhé!”

“Vâng...”

Khi Takayuki bước ra khỏi phòng tắm mưa đã trở nên xối xả. Hai đứa nép vào nhau, đội chiếc khăn tắm trên đầu rồi bước ra khỏi căn phòng. Takayuki khom người để đầu bằng với Hatsue và cùng bước.

“Anh Taka.” Hatsue nói nhỏ vào tai Takayuki.

“Ừ.”

“Chúc mừng sinh nhật. Anh mười lăm tuổi rồi nhỉ!”

“A, đúng rồi. Anh mười lăm tuổi rồi.”

Hatsue khoác tay vào tay Takayuki. Cậu không nói gì.

Hàng nghìn giọt mưa trút xuống đầu hai đứa. Dưới chân chúng bùn lầy lóa. Thế nhưng chúng vẫn hạnh phúc.

Một buổi tối đặc biệt. Buổi tối mà ta thường đột nhiên nhớ lại vào

những ngày cuối của cuộc đời.

...

Lần đầu tiên hai người hôn nhau là vào thứ Bảy, chẳng bao lâu sau khi Hatsue bước sang tuổi mười sáu. Ngày hôm ấy nhà máy làm việc có nửa buổi nhưng Kanichi nói làm xong sẽ đi xem đua ngựa với đồng nghiệp.

Takayuki đã học lớp 11 trường cấp ba công nghiệp trong vùng, Hatsue học lớp 10 trường cấp ba thương mại ở thị xã bên cạnh.

Ngày hôm ấy, người về nhà trước là Takayuki. Trường của cậu cách nhà chỉ mười lăm phút đạp xe. Về đến phòng Takayuki nấu mì ăn liền, thả quả trứng vào húp sạch. Nhưng vẫn chưa đủ no nên cậu gặm nguyên quả táo trong tủ lạnh. Cuối cùng khi cơn đói đã dịu đi cậu nằm luôn ra chiếu.

Từ phòng bên cạnh có tiếng nhạc phát ra từ hộp nhạc. Các âm hưởng như thì thầm, lặp đi lặp lại. Cứ mấy tháng khúc nhạc lại được thay đổi một lần. Lần này là *Khúc chia ly* của Chopin.

Đột nhiên tiếng nhạc lùi xa, Takayuki nhận ra mình đang dần chìm vào giấc ngủ. Cơn buồn ngủ và sự tỉnh táo đan thành những đường sóng hình sin mềm mại. Thế nhưng cũng chẳng được bao lâu. Ý thức dần mờ mịt, thay vào đó giấc ngủ đặc sệt kéo đến. Một đợt lặn sâu không thấy đáy.

Chẳng bao lâu, cậu bắt đầu cảm thấy ngáy đều đều êm đềm.

Tất cả chìm trong bóng tối.

Takayuki thức giấc, chợt nhận ra chiếc chăn mỏng đã được phủ ngang qua người. Cảm thấy có ai đó, cậu nhìn sang bên cạnh. Hatsue ở đó. Cô bé đang ngủ, mặt quay về phía Takayuki. Vẫn mặc nguyên đồng phục. Mép chiếc chăn phủ ngang phần bụng của Hatsue.

Takayuki nhẹ nhàng quay người đối mặt với cô bé. Mặt cả hai đang ở rất gần nhau. Cậu có thể cảm nhận được hơi thở của cô bé từ hai bên má. Mùi hương. Mùi tóc. Và từ góc chiếc chăn mỏng, giữa khoảng trống nhỏ nơi giữa hai người, những hạt ngọt ngào dâng lên. Mỗi lần cô bé trở mình chúng lại ập đến như làn sóng.

Đôi khi lông mi cô khẽ động đậy. Hàng mi thật dài. Da ở mí mắt rất mỏng. Thấp thoáng những đường mạch xanh. Takayuki khẽ trượt ánh nhìn. Gò má lấp lánh lông tơ. Chóp mũi nhỏ hơi sáng lên vì ánh nắng của mặt trời chiều. Và bờ môi. Bờ môi mỏng nhỏ có màu của hoa đào. Chiếc răng trắng thấp thoáng lộ ra dưới khe hở nhỏ. Môi càng vào sâu phía trong càng căng mọng. Phần da mỏng của bờ môi ẩm ướt. Takayuki lần đầu nhận ra Hatsue có nốt ruồi màu nhạt ở khóe môi. Một khuôn mặt xinh đẹp. Thật kỳ lạ, cậu nghĩ, không ngờ rằng một cô gái xinh đẹp thế này đang nằm ngủ ngay gần mình.

Môi Hatsue cử động. Nhìn lên, cậu thấy cô đã mở mắt. Cô đang đăm đăm nhìn Takayuki.

Cậu định nói gì đó nhưng không phát ra được thành lời. Có lẽ cậu muốn tìm một lời nào đó để giải thích hợp lý cái nhìn bất lịch sự của mình khi nãy. Thế nhưng cậu có cảm giác bất cứ lời nào cũng

khác quá xa so với sự thật.

Hatsue khẽ nheo mắt. Cô nắm lấy góc chần rồi nhẹ nhàng kéo lên. Cho đến khi chần phủ kín đầu hai đứa.

Bán kính của thế giới co lại chỉ còn năm mươi xen ti mét. Ánh nắng màu vàng kem, hơi ấm, và bờ môi cô. Hatsue cười khúc khích. Takayuki cũng cười. Đầu móng chân của Hatsue chạm vào ống chân của Takayuki. Cô lại kéo chần lên cao hơn. Phần eo trở xuống thò hẳn ra ngoài chần.

Mũi cả hai chạm vào nhau. Lạnh quá, Takayuki nghĩ. Nụ cười tắt trên khuôn mặt cô bé. Cô nhắm mắt, nuốt nước bọt, rồi lại nhìn cậu.

Takayuki vẫn còn băn khoăn. Cậu muốn tiến lên nhưng chưa tìm được đà. Cậu muốn thể hiện thật tự nhiên. Giá mà có thể đến được nơi quy định một cách tự nhiên như thể đang trượt trong cầu trượt nước.

Họ có rất nhiều thời gian. Ánh nắng có lẽ sẽ tiếp tục chiếu soi cho cả hai hàng chục nghìn giờ nữa. Những phân tử ánh sáng xuyên qua lớp chần vải. Không khí được sưởi ấm nhờ hơi thở của hai đứa. Dòng chảy thời gian trở nên yên ả. Lướt lự, quay trở lại, rồi lại tiến lên.

Không có gì làm cái cớ. Thời khắc được định trước. Đó là con số bí mật. Không ai được biết. Thế nhưng khi đến khoảnh khắc đó cơ thể ta sẽ khởi động. Takayuki khẽ ghé sát mặt, áp môi lên làn môi của Hatsue. Cô hơi nghiêng đầu, dồn lực vào giữa hai lông mày. Mắt nhắm lại, ý thức dồn hết lên làn da mỏng.

Từng chút một, cả hai tìm kiếm môi nhau, như kéo theo tất cả

những cảm xúc tích tụ cho đến giờ. Câu trả lời mà họ mong muốn lại là một lời giải đáp mềm mại. Takayuki vòng tay ra sau lưng Hatsue. Sự tiếp xúc của lớp vải poly và sự đầy đặn được hứa hẹn sau lớp vải. Cậu kéo cô lại gần, áp người vào sát người cô. Cảm nhận được nhịp tim đập. Nhưng không chắc đó là nhịp tim của Hatsue hay của chính mình. Takayuki cảm thấy kỳ lạ vì điều đó.

Cả hai tạm rời môi nhau, mắt nhìn vào mắt. Cô không cười. Cô nhìn Takayuki với ánh mắt rất nghiêm túc. Tròng mắt đen của cô phủ đầy nước mắt. Nước dâng lên ngập nửa nhãn cầu. Cậu biết đó là biểu hiện của niềm vui. Vì thế cậu hôn cô một lần nữa. Bờ môi trên dưới kẹp lấy làn môi mềm mọng của cô. Lặp đi lặp lại. Và rồi cô cũng làm theo như vậy. Mặt trời vẫn ở chỗ cũ. Không có kết thúc, chỉ có sự khởi đầu được lặp đi lặp lại. Hai người ở trong vòng tuần hoàn hạnh phúc. Có tiếng nhạc của hộp nhạc khẽ vọng sang. Thế nhưng, cả hai không nhận thấy. Họ đang mãi miết quay vòng quanh trục tưởng tượng và cảm nhận sự tồn tại của đối phương.

...

Học xong cấp ba, Takayuki vào làm tại nhà máy sản xuất linh kiện xe ô tô của địa phương. Nhân viên khoảng bốn chục người. Tình hình kinh doanh ổn định. Đi bộ ra ga là có xe buýt riêng của công ty đến đón.

Bác Kanichi muốn Takayuki học lên đại học. Bác muốn cậu học tiếp dù là tại chức cũng được. Thế nhưng Takayuki muốn mau chóng thành người lớn. Cậu sẽ tự kiếm sống, giảm gánh nặng cho

Kanichi. Bác đã qua tuổi bốn mươi lâu rồi. Ấy thế mà vẫn độc thân. Nếu hai đứa trẻ độc lập thì bác có thể bắt đầu suy nghĩ cho cuộc đời của riêng mình. Lúc ấy bác sẽ có thể nghĩ đến việc kết hôn và có những đứa con thực sự của mình.

Bác vẫn còn trẻ. Nói rằng mới ba mươi tuổi chắc người ta vẫn tin. Tóc húi cao còn đen nhánh, dáng dấp cũng gọn gàng. Không đến mức như tài tử nhưng ở bác có cái gì đó cuốn hút người khác. Gần đây bác bắt đầu đeo kính lão nhưng những lúc ấy bác lại có vẻ rất trí thức. Bác thích đọc sách, lại rành về vũ trụ và các vì sao hơn ai hết. Bác cũng không sa đà rượu chè. Cờ bạc thì chỉ có môn cá ngựa, mà ngay cả khi chơi bác cũng tự giới hạn chỉ được thua đến năm nghìn yên. Bác tự kiểm soát mình rất tốt. Chưa bao giờ bác lớn tiếng. Lúc nào cũng cười thật hiền hòa. Những người muốn sống nghiêm túc chắc chắn sẽ thấy tí người như bác là lý tưởng. Bác vẫn còn độc thân chắc chắn nguyên nhân chỉ là vì chúng ta. Hatsue năm sau cũng tốt nghiệp cấp ba. Cô học rất giỏi. Hằng năm những học sinh có thành tích học tập xuất sắc của trường ấy sẽ được nhận vào làm ở ngân hàng nổi tiếng. Chắc chắn Hatsue cũng sẽ được như vậy. Thế là bác sẽ trở nên tự do. Cuộc đời của chính mình. Cuộc đời của riêng mình. Không cần phải chăm sóc cho ai đó khác, dành thời gian cho chính mình mà thôi. Takayuki mong Kanichi được hạnh phúc. Cậu biết bây giờ bác vẫn hạnh phúc. Nhưng cậu mong bác được nếm mùi hạnh phúc giống mọi người hơn. Nếu bác có con thì lần này mình sẽ trở thành người chú tốt của đứa bé (đúng ra phải là anh họ mới phải). Mình muốn làm thật nhiều điều cho đứa bé giống như bác Kan đã làm cho mình. Mình sẽ dạy nó

tên các vì sao. Mình cũng sẽ giải thích cho nó vì sao vũ trụ lại có hình dạng như bây giờ, tại sao chúng ta lại ở đây.

Bên gia đình mẹ vài bận rơi vào suy thoái. Không còn tăng trưởng tốt như trước nữa. Nhân viên cũng giảm dần đi. Hai đứa em học tiểu học tư thục. Cả hai đứa đều giống bố khủng khiếp. Có nghĩa là, gần như thú hoang. Mấy anh em hầu như không gặp nhau, có gặp cũng hiếm khi trò chuyện. Cũng có lúc chúng bị mẹ dắt đến chơi ở khu nhà tập thể nhưng hai đứa lần nào cũng chạy loạn lên. Chúng chạy vòng quanh khu tập thể, thỉnh thoảng sau vài vòng lại chạy vào phòng túm một nắm kẹo rồi chạy đi như thể những chiếc xe đua tạt vào làn để tiếp thêm dầu mỡ. Như thú hoang vậy, Takayuki nghĩ bụng. Chúng như những sinh vật biển nếu bắt dừng lại thì chết ngay.

Dáng dấp của Michiko không còn mỡ màng như xưa nữa. Takayuki lại thấy như hiện nay phù hợp hơn. Ở mẹ có sự bồi đắp không phải của tiền mà là sự sang trọng. Sau hai lần sinh nở liên tiếp mẹ đang dần lấy lại vóc dáng.

“Xin lỗi con nhé.” Michiko nói với Takayuki. “Mẹ chỉ mang đến cho con được ngàn này.”

Trong chiếc phong bì được trao tay có vài tờ tiền giấy. Cậu im lặng nhận số tiền. Vì cậu hiểu đây là biểu hiện tình yêu hết mực của mẹ nên không bao giờ từ chối. Số tiền nhận được luôn được trao lại nguyên vẹn cho Kanichi.

“Nếu công ty làm ăn khấm khá hơn mẹ sẽ có thể mang đến cho con nhiều hơn.”

“Mẹ đừng cố quá.” Takayuki nói với mẹ. “Vì con cũng bắt đầu đi

làm rồi mà. Sang năm cả Hatsue cũng tốt nghiệp rồi.”

Trong thoáng chốc, ánh mắt Michiko trở nên xa xăm.

“Các con đã lớn đến thế rồi nhỉ.”

Trông mẹ đột ngột già hẳn đi.

“Thời gian trôi nhanh thật. Mẹ tưởng như mới hôm trước mẹ học hết cấp ba và đến ở tại khu nhà tập thể này cơ chứ.”

Mẹ Hatsue vài năm một lần lại gửi thư đến như sực nhớ ra mình còn có con gái. Trong thư luôn gửi kèm vài tờ tiền nhàu nhĩ. Dòng chữ “Em gửi kèm tiền ăn” vẫn không thay đổi. Dấu bưu điện mỗi lần lại khác nhau. Thời gian đầu ở tít phía Bắc. Sau đó xuôi dần về phía Nam. Sau đó lại vòng lên phía Bắc. Bà ta không bao giờ cho biết địa chỉ của mình. Kanichi vài lần trao đổi với bà ta qua điện thoại. Lúc nào bà ta cũng than thở rằng mình bất hạnh ra sao, rằng lũ đàn ông đã bòn rút của bà thế nào. “Vì thế,” bà ta nói. “Anh hãy chờ em thêm chút nữa. Chắc chắn mọi sự sẽ khá khẩm hơn. Lúc ấy em sẽ đến đón con bé.”

...

Mặc kệ sự tình của bậc làm cha mẹ, lũ trẻ tự dựng xây nên cuộc đời của mình. Takayuki thông báo việc Hatsue có thai với Kanichi vào khoảng ba tháng trước khi Hatsue tốt nghiệp. Cậu nói ra chuyện này trong khi Hatsue đi ra ngoài mua sắm. Để hai người đàn ông có thể nói chuyện thẳng thắn với nhau.

“Đã được ba tháng rồi.” Takayuki nói.

Kanichi vô cùng sửng sốt. Ông biết hai đứa đang yêu nhau nhưng cứ nghĩ chúng vẫn còn trẻ con. Hatsue còn chưa bằng tuổi Michiko lúc sinh Takayuki. Tại sao lần này mình vẫn, Kanichi thầm nghĩ, sao lần nào mình cũng không thể nhận ra sớm hơn.

“Hai đứa không dùng biện pháp tránh thai à?”

Lời đầu tiên Kanichi nói là như vậy. Takayuki gật đầu yếu ớt.

Cậu nói “Vâng”, rồi sau đó là “không phải”.

“Bởi vì Hatsue nói ngày đó an toàn mà.”

Kanichi bất giác đưa tay lên vỗ trán.

“Chính vì thế,” Kanichi nói. “Khi phụ nữ nói an toàn là không hề an toàn đâu. Nếu những lời đó là thật thì số người trên trái đất này chắc chưa bằng một nửa so với bây giờ.”

“Vâng.”

“Thế giờ thế nào?” Kanichi hỏi. “Hai đứa muốn thế nào?”

Takayuki lập tức ngẩng mặt lên.

“Tất nhiên,” cậu nói, “chúng cháu sẽ sinh con ra. Hai đứa sẽ nuôi nấng nó.”

“Bác cũng nghĩ cháu sẽ nói vậy.” Kanichi nói. “Bố của Taka cũng nói hết như vậy đấy!”

“Nhưng cháu sẽ không đi đâu đâu. Cháu sẽ không bao giờ rời xa Hatsue.”

“Ừm, thế thì tốt.” Kanichi nói và vuốt vuốt phía sau đỉnh đầu. “Nhà ta lại thêm thành viên mới. Đây là việc đáng mừng mà.”

Hatsue từ chối quyết định tuyển dụng của tổ chức tín dụng đã nhắm

sẵn từ trước để chuyên tâm vào việc sinh nở. Takayuki nói muốn thuê phòng riêng để hai đứa chuẩn bị đón em bé nhưng Kanichi đã lập tức gạt đi. Nếu làm thế sẽ lại đi vào vết xe đổ. Ngay cả bố của Takayuki từ đầu cũng không có ý định biến mất. Nếu cứ bước theo lộ trình định sẵn thì một ngày kia cánh cửa sẽ mở ra và mình sẽ bị cuốn vào đó. Chi bằng khôn ngoan nhất là tránh con đường đó ra.

“Không cần phải nóng vội.” Kanichi nói. “Cứ sống thong thả, rồi sẽ ổn cả thôi.”

Thời điểm Hatsue tốt nghiệp, cái thai đã sang tuần thứ hai mươi nhưng bụng vẫn chưa lộ rõ. Cô mặc bộ đồng phục chỉnh sửa lại chút ít và đi nhận bằng mà không xảy ra sự cố gì.

Từ ngày đó cô trở thành nội trợ. Cô bắt đầu nấu những món ăn cầu kỳ, dành nhiều thời gian cho việc nhà thậm chí còn hơn hẳn trước đây.

Việc có một người cứ thế chờ ta về nhà trong khi ta đi vắng là một cảm giác rất mới mẻ đối với hai người đàn ông trong nhà.

Những người dân sống ở khu nhà rất vui mừng về việc Hatsue có thai. Mọi người biết cô từ thuở cô còn bé. Nơi đây tựa như một chốn bị dòng thời gian bỏ quên. Không có phòng nào thay người trợ. Chẳng có ai bỏ đi, chẳng có người nào mới đến. Nhưng ở đây sắp có thêm một sinh linh.

Người vợ ở nhà bên thường xuyên quan tâm đến cơ thể của Hatsue.

“Không được lười vận động quá đâu nhé.”

Bà nói.

“Cháu hãy cố gắng làm việc nhà. Có như vậy thì ngay cả ốm nghén cũng dịu đi đấy.”

Vì bà không có con nên Hatsue cảm thấy hơi kỳ lạ. Không hiểu lời khuyên đó của bà có được từ đâu?

Thỉnh thoảng Hatsue phụ việc giúp bà. Mặc quần áo cho những chú hề trần truồng. Dán một lớp keo mỏng lên cơ thể bằng xốp rồi trùm bộ quần áo họa tiết chấm bi từ đầu xuống. Nhìn các chú hề chất đống, Hatsue lại nhớ thời thơ ấu. Một núi các chú hề mà cô thường hay nằm trong chăn ngược nhìn lên với đôi mắt ngán lệ vì sốt. Thuở ấy cô cảm thấy người phụ nữ đang ngồi trước mặt giống như mẹ mình vậy. Có lẽ bây giờ vẫn thế. Hatsue đang quên dần khuôn mặt của người mẹ ruột.

“Hãy sinh ra một đứa trẻ mạnh khỏe nhé!” Bà nói. “Chắc chắn sẽ có nhiều điều tuyệt vời lắm. Vì em bé nắm trong bàn tay bé nhỏ của mình rất nhiều món quà cho bố mẹ mà.”

...

Takayuki mở mắt và thấy khuôn mặt Hatsue đang nhìn mình ở ngay bên cạnh.

Cậu nhìn chiếc đồng hồ đặt bên gối. Hai giờ mười phút. Đang là nửa đêm.

“Em vừa gọi anh à?”

“Vâng.”

Khuôn mặt trắng trẻo của cô nổi lên trên nền ánh sáng đục của

ngọn đèn ngủ.

“Em thấy trong người là lạ.” Cô nói. Giọng thì thào thật thấp. “Em muốn đi bệnh viện.”

“Em khó chịu trong người à?”

“Hình như em vỡ ối rồi.”

“Ôi...”

Takayuki bật dậy khỏi chăn. Hatsue đã thay sẵn quần áo.

“Em ổn chứ?”

Takayuki hỏi, cô khẽ gật đầu.

“Em không sao đâu.”

Takayuki đi đến gian năm mét vuông, nơi Kanichi đang ngủ.

“Kan-chan.”

Kanichi đang ngáy rất to.

“Kan-chan.”

Vừa gọi cậu vừa lay lay vai bác. Một lúc sau Kanichi mở mắt.

“Hatsue thấy khó chịu.”

“Hatsue á?”

“Vâng, cô ấy bảo đã vỡ ối.”

Kanichi nhồm dậy và nhìn sang Hatsue ở phòng bên cạnh.

“Cháu không sao chứ?” Ông hỏi.

“Không sao ạ.” Hatsue gật đầu.

“Để bác gọi xe cấp cứu nhé?”

Hatsue lắc đầu dứt khoát.

“Cháu không muốn làm lớn chuyện.”

“Thế à,” Kanichi nói. “Nếu thế ta đi bằng ô tô thôi.”

Kanichi dùng chiếc xe tải nhỏ của nhà máy làm phương tiện đi làm. Bây giờ chiếc xe đang đỗ ở cạnh buồng tắm. Hai người đàn ông nhanh chóng thay xong quần áo.

“Sổ khám của em đâu?”

Nghe Takayuki hỏi, Hatsue trả lời, “Em đã cầm theo rồi!”

Hai người đàn ông dìu hai bên đỡ Hatsue ra ngoài. Cả ba lặng lẽ đi về phía xe tải. Gió thổi nóng ẩm. Trời không một vì sao. Ra đến xe, Kanichi leo lên ghế lái. Takayuki và Hatsue cùng ngồi ở dãy ghế sau.

“Đến bệnh viện mọi khi là được nhỉ?”

Vừa khởi động máy Kanichi vừa hỏi.

“Vâng ạ.” Takayuki trả lời. “Họ nói là có tiếp nhận khám cấp cứu.”

Kanichi gạt đầu và cho xe chạy. Bánh xe bắn văng các hòn sỏi. Kiểu lái xe khá ẩu không giống với Kanichi mọi ngày.

“Kan-chan, bác đi cẩn thận nhé.”

Nghe Takayuki nói, Kanichi gạt đầu, “Bác biết rồi.”

Ấy thế nhưng ông vẫn phóng nhanh hơn nhiều so với mọi khi. Lần đầu tiên ông lái xe như vậy. Đã vượt quá tốc độ giới hạn khá nhiều rồi.

Hatsue nhắm mắt. Và đôi khi mặt cô nhăn nhúm lại.

“Em đau à?” Mỗi khi Takayuki hỏi cô lại trả lời, “Không đau lắm đâu.”

Takayuki tỏ ra bình thản nhưng thực ra cậu rất lo sợ. Hồi xưa, khi Hatsue bị sốt cậu cũng có cái cảm giác này. Cậu cứ lo sợ cô sẽ chết

nên nổi bất an khiến trái tim cậu co thắt. Takayuki xoa lưng cho Hatsue. Khi vận động cơ thể thể này nổi bất an được xoa dịu đi một chút.

Con đường tĩnh lộ tối tăm. Cũng ít có xe qua lại.

“Còn một chút nữa thôi.” Kanichi nói. “Sắp đến rồi. Cháu cố gắng nhé!”

Hầu hết tất cả các ngã tư đều ở chế độ đèn vàng nhấp nháy. Kanichi không giảm tốc mà cứ thế lao thẳng qua ngã tư. Takayuki sợ kiểu lái xe của Kanichi. Mỗi lần xe phóng qua ngã tư, bàn tay đang vỗ vai Hatsue của cậu co lại. Cô không nhận ra điều ấy. Trái tim cô không hướng ra ngoài mà hướng vào phía trong cơ thể.

Ngã tư lớn đang hiện ra phía trước. Đèn đỏ. Lần đầu tiên Kanichi giảm tốc. Đèn bên phía đường giao chuyển sang màu vàng. Ông lại cho xe tăng tốc. Khi chiếc xe của ba người đang chuẩn bị đi vào ngã tư thì đèn chuyển sang xanh. Ngay sau đó, Kanichi đột ngột bẻ lái sang bên phải. Ngay trước mắt họ, một chiếc xe màu đen chạy xuyên qua, chắc cách chỉ vài xen ti mét là đến mũi xe tải. Xe tải vừa quay vòng vừa trượt ngang ở ngã tư. Takayuki ôm chặt Hatsue. Cậu nhìn thấy đèn xanh, sau đó là đèn đỏ. Có tiếng động dữ dội vang lên, Takayuki bị đập vai thật mạnh vào ghế phụ. Trong thoáng chốc cậu ngừng thở. Mùi khét loang khắp khoang mũi. Cậu vừa ho vừa nhìn xuống Hatsue đang nằm trong vòng tay. Cô cũng đang nhìn cậu.

“Em không sao chứ?”

Hatsue im lặng gật đầu. Takayuki nhìn qua ghế lên ghế lái. Kanichi nghiêng cả người lên vô lăng, tay trái buông thõng. Kính

trước xe có vết nứt.

“Kan-chan?”

Không có tiếng trả lời.

“Kan-chan?”

Kanichi không cử động. Takayuki cảm thấy bủn rủn.

“Em đợi ở đây nhé!”

Cậu run rẩy nói với Hatsue.

“Anh lên xem Kan-chan ra sao.”

Cậu gập tám chắn của ghế phụ xuống, mở cửa và bước ra ngoài.

Cột đèn giao thông ăn sâu vào nắp máy phía trước xe, hơi nước phun ra từ bộ tản nhiệt. Takayuki vòng qua phía sau xe đến gần ghế lái. Cậu mở cửa, đưa tay lên vai Kanichi.

“Kan-chan.”

Kanichi cất lên tiếng rên trầm đục. Takayuki thở một hơi mạnh. Không sao rồi. Kan-chan không chết.

Cảm thấy có bóng người phía sau, Takayuki quay lại. Một thanh niên không quen biết đang đứng đó. Tuổi tầm Takayuki, trông có vẻ là sinh viên. Đèn đường trắng xanh chiếu sáng gò má nhô ra rất cao của gã.

“Đèn xanh.” Gã nói. Takayuki ngay lập tức nhận ra và hướng ánh nhìn về phía sau gã. Bên vệ đường chiếc xe màu đen khi nãy đang đỗ lại. Từ cửa kính ghế phụ một người phụ nữ trẻ đang nhìn về phía này.

“Đáng đời!” Gã thanh niên nói. “Chúng mày đi sai mà.”

Chỉ nói vậy, gã thanh niên quay người trở lại xe.

“Này...”

Takayuki nói và định đuổi theo, nhưng chân cậu không cử động được. Phần đầu gối phải quần đẫm máu.

“Khoan đã, đợi một chút!”

Thế nhưng gã trai không quay lại lần nào. Gã cứ thế lên xe, ngay lập tức khởi động máy và phóng đi mất.

Đèn xanh, gã đã nói vậy. Cũng có thể như vậy, Takayuki nghĩ. Cậu có cảm giác đã nhìn thấy đèn bên phía mình chuyển sang xanh nhưng có thể đó chỉ là ảo giác.

Takayuki quay trở lại đặt ngón tay lên cổ Kanichi. Mạch vẫn đập rõ. Có cảm giác đập hơi nhanh nhưng bác chắc chắn vẫn còn sống.

“Bác đợi cháu nhé.” Takayuki nói với Kanichi. Rồi cậu nhìn sang Hatsue đang ở ghế sau.

“Anh sẽ đi gọi người đến giúp.”

Hatsue vẫn nhắm nghiền mắt, khế gật đầu.

“Em có đau không?”

Cỏ lại khế gật đầu một lần nữa.

Takayuki rời xe đi bộ đến giữa ngã tư. Cậu tiến lên từng bước chậm chạp, kéo lê theo bên chân phải hầu như không cử động được.

Còn lâu nữa trời mới sáng. Thế nhưng chắc phải có ai đó đi ngang qua. Chắc chắn thế, chắc sẽ có người đi đến.

Takayuki đứng giữa điểm giao hai con đường, hai tay giơ cao.

Nhanh lên, cậu thầm nghĩ. Đến nhanh đi, có ai đó không?

Nhanh lên!

...

Gia đình không có thêm thành viên mới. Đứa trẻ đáng lẽ sẽ được sinh ra đã trút hơi thở cuối cùng trong tử cung người mẹ.

Thị lực của Kanichi giảm sút trầm trọng. Bác sĩ nói nguyên nhân là do đầu của ông đập quá mạnh vào cửa kính phía trước. Ông có đeo kính để hỗ trợ thị giác nhưng dù vậy số ngôi sao có thể nhìn được đã giảm xuống quá nửa.

“Bác nhìn một hóa hai.” Ông nói. “Vì thế số sao nhìn thấy vẫn nguyên như cũ.”

Vì không thể lái xe được nữa nên Kanichi quay trở lại công việc chắt các bộ phận cần sơn lên băng chuyền. Ông yếu hẳn so với trước, cứ chiều đến là lại bị những cơn đau đầu tấn công. Cân nặng sụt xuống còn có năm mươi cân, tóc bạc đến nửa đầu. Ông có vẻ ngoài đúng với tuổi tác, rồi dần dần trông già hơn tuổi thật.

Đầu gối phải của Takayuki lành lại sau ba tháng. Còn có chút tật trong dáng đi nhưng không gặp khó khăn gì trong sinh hoạt. Sau khi quay trở lại công việc, cậu làm chăm chỉ hơn hẳn trước kia. Cậu làm thêm giờ nhiều hơn, ngày nghỉ chỉ cần có việc là lại đi làm. Tiền chữa trị cho ba người rất tốn kém, vì Kanichi phải nghỉ việc lâu nên thu chi của cả nhà bị âm một thời gian dài.

Hatsue bề ngoài có vẻ rất bình tĩnh. Người đầu tiên gượng dậy sau tai nạn chính là cô. Vừa chăm sóc hai người đàn ông vẫn chưa thể rời khỏi giường bệnh, cô vừa tập trung vào làm chú hề tại nhà.

Cô nhờ người phụ nữ nhà bên giới thiệu cho, nhận việc trực tiếp chứ không còn là phụ việc nữa. Xung quanh Takayuki đang nằm bó bột trên đệm là la liệt các chú hề được mặc quần áo chấm bi. Kanichi thì nằm ngáy tại gian năm mét vuông. Khúc nhạc chú hề tấu lên không biết từ lúc nào đã chuyển thành *Cầu nguyện một vì sao*.

“Không biết có bao nhiêu chú hề đã được bán ra nhỉ?”

Một ngày kia, Takayuki thốt ra câu hỏi.

“Có khi các chú hề tràn ngập khắp thế giới ấy nhỉ.”

“Nếu như vậy,” Hatsue nói. “Thì có nghĩa là rất nhiều đôi tình nhân đã trao nhau nụ hôn đầu khi lắng nghe giai điệu của hộp nhạc này. Công việc này có ý nghĩa đấy chứ?”

...

Sau tai nạn khoảng nửa năm, Hatsue thỉnh thoảng nói cô cảm thấy khó thở. Cô cũng nói rằng bị tức ngực. Takayuki ngay lập tức nghi ngờ rằng đó là di chứng của tai nạn. Kết quả xét nghiệm trực tiếp cho thấy cổ và ngực không có gì bất thường nhưng cũng không loại trừ khả năng xét nghiệm bị sót. Dù Hatsue không mấy hào hứng nhưng Takayuki cũng thuyết phục được cô đến bệnh viện để kiểm tra lần nữa.

Kết quả vẫn âm tính, bác sĩ nói làm việc quá sức cũng có thể trở thành nguyên nhân gây khó thở hay đau tức. Đúng là cô đã khá lao碌 để gánh vác kinh tế của cả nhà. Sau khi hai người đàn ông xong việc về đến nhà, cô vẫn liên tục làm không nghỉ tay.

“Việc ấy chỉ làm ban ngày thôi. Cuộc sống cũng tạm ổn rồi, em

không cần phải cố nữa đâu.”

Hatsue ngoan ngoãn gật đầu trước lời đề nghị của Takayuki.

“Em hiểu rồi. Em sẽ nghe anh!”

Dần dà, Hatsue không kêu bị khó thở nữa.

“Đúng là không nên quá sức.”

“Đúng vậy nhỉ!”

Hatsue vẫn còn có gì đó bất an, nhưng Takayuki đã không nhận ra điều đó.

Cuộc sống quay lại nhịp điệu như trước. Nó là một dạng ổn định ở mức độ thấp, nhưng những con người không vọt cao như họ chấp nhận hiện trạng như vốn có.

...

Vợ người thợ in ở dãy nhà bên sinh bé thứ hai. Một bé trai mạnh khỏe nặng ba cân bảy. Đứa đầu đã học lớp 5. Hai anh em cách nhau tận mười tuổi.

Mọi người phụ nữ trong khu nhà tập thể đều yêu quý đứa bé. Có lẽ đứa bé rất bần khổ. Ai mới là mẹ đẻ của mình? Người cho cậu dòng sữa từ lồng ngực chính là mẹ của cậu. Dòng sữa ấm chứ không phải kẹo, không phải hộp nhạc hình chú hề.

Hatsue cũng bế cậu bé hàng xóm trong vòng tay gầy guộc. Ban đầu cô còn lo sợ. Nhưng rồi lập tức quen ngay. Cũng giống như đạp xe đạp hay bơi lội vậy. Một khi đã thành thục rồi thì sẽ không quên được. Ký ức đã được lưu giữ trong đầu cô cẩn thận từ trước khi

được sinh ra.

Hatsue gọi Takayuki, “Anh nhìn này.”

“Mềm mại thế này này.”

Tuy không biết Hatsue chỉ vào đâu khi nói những lời đó nhưng Takayuki cũng gật gù. Em bé thì hầu như chỗ nào cũng mềm. Ngay cả trên đỉnh đầu hay đầu móng tay.

“Nhìn này, bố đây này,” cô nói với thằng bé.

Takayuki cảm thấy hơi bất an. Tại sao thì cậu cũng không hiểu được.

“U ma,” thằng bé nói.

“Thế à?” Cô hỏi.

“Thằng bé nói rằng yêu bố lắm đấy.”

“Ừ.” Takayuki nói. Cậu cố gắng mỉm cười nhưng gò má không thể nhếch lên.

“Thế cơ à,” cậu nói.

Hatsue áp mũi vào tóc thằng bé.

“Thơm quá. Tóc cũng mềm mềm thích quá!”

“Em có vẻ vui nhỉ?”

Nghe Takayuki hỏi, cô nhìn cậu, má vẫn áp vào đầu đứa bé.

“Em thấy kỳ lạ lắm.” Cô nói. “Cảm xúc mãnh liệt lắm!”

“Thế à?”

Hatsue gật đầu, thơm vào vùng gân cổ của thằng bé. Thằng bé thoáng rụt cổ rồi sau đó cười vang khanh khách.

“Lòng ngực em run rẩy, đến mức muốn khóc ấy.”

“Ừ.” Cậu nói, cố gắng tìm từ để tiếp nhưng không nghĩ ra được từ nào.

“Dù chắc chắn là không có sữa nhưng em cứ muốn cho nó bú.

“Điên quá đúng không.” Cô cười thật buồn.

Takayuki lắc đầu qua lại thật chậm. Cậu ghé môi vào mặt đứa bé, khẽ thổi phù. Cách giao tiếp nhẹ nhàng hơn chạm vào nó. Không biết có phải dễ chịu hay không mà thằng bé nhắm mắt, khuôn mặt như chờ đợi lại được thổi lần hai. Cậu đột nhiên thấy nóng trong lồng ngực. Cảm giác hào hứng chưa từng có. Cậu lại thổi phù một lần nữa vào mặt thằng bé. Lông mi dài mảnh của nó khẽ đung đưa.

Hatsue cười.

“Gì cơ?”

“Không có gì.” Cô lắc đầu.

“Khuôn mặt của Taka.” Sau khi dừng lại một hơi, cô nói.

“Mặt anh á?”

“Ừ.”

Cô mở thật to mắt, khẽ lắc lắc đầu. Lâu lắm rồi cậu mới thấy lại cái vẻ láu lỉnh này của cô.

“Ý em là sao?” Takayuki vừa cười vừa hỏi.

“Không có gì.” Cô nói, rồi cười thật to.

Không biết có phải vì bất chước theo tiếng cười của cả hai không mà em bé cũng cất lên những tiếng khanh khách thật vui tai.

...

Họ không tránh thai, vậy mà Hatsue vẫn không hề có thai thêm lần nữa. Cả hai thường khẽ khàng làm tình sau khi Kanichi đã ngủ say. Kể từ sau tai nạn, Kanichi còn ngáy to hơn lúc trước. Vì thế, họ chờ đợi. Cho đến khi Kanichi cất lên những tiếng ngáy như run rẩy.

Một khoảng thời gian rất lâu sau tai nạn, họ phải cố gắng lắm mới có thể ôm lấy nhau. Cô như sợ hãi điều gì đó, cậu lo sợ thứ mà cô sợ hãi. Cậu sợ cô có nỗi đau nào mà mình không lý giải nổi. Những thứ mà đàn ông không thể hiểu. Chỗ ấy của cô rất mềm mại. Còn mềm hơn cả bờ môi cô. Chắc hẳn nó dễ bị tổn thương lắm. Chỉ cần trút bỏ hết quần áo và ôm nhau cậu đã đủ thấy mãn nguyện rồi.

Phải rất rất lâu sau tai nạn Takayuki mới vào trong Hatsue.

“Được mà.” Cô nói, Takayuki ở trên mình cô.

“Em không đau chứ?” Cậu hỏi.

“Không sao mà.” Cô nói.

“Không sao.”

Takayuki đã phóng tinh rất nhiều và rất lâu trong Hatsue. Khoảnh khắc ấy, vì họ đã ôm nhau quá chặt nên xương sườn của cô gằn như uốn cong. Sau này cậu hỏi:

“Thật sự lúc ấy em không đau ư?”

“Chỉ một chút thôi.” Cô nói. “Nhưng em không sao đâu. Anh đừng bị lừa bởi vẻ bề ngoài. Trông vậy thôi nhưng em khỏe lắm đấy!”

...

Cô không mấy khi kêu mệt mỏi. Cô bền bỉ, kiên định, không cúi gắt

khó chịu. Không bất bình, không trách cứ ai, không làm người khác mệt mỏi bởi những tiếng thở dài.

Thế nhưng Takayuki nhận ra. Cô không ngủ.

Một tối nọ, Takayuki đột nhiên tỉnh giấc, cậu nhẹ nhàng nhìn sang bóng dáng Hatsue đang ngủ bên cạnh. Mắt cô lặng lẽ phản xạ ánh sáng của ngọn đèn ngủ. Như thể có cái gì đó ngăn cậu cất giọng gọi cô. Cô cứ nhìn trần trần lên trần nhà. Không hề chớp mắt, cứ trần trần như vậy. Takayuki biết chắc rằng cô đang nghĩ về đứa con bị mất. Họ đã nghĩ tên cho đứa bé. Cô viết cái tên đó vào một tấm gỗ nhỏ và ngày nào cũng dâng nước cúng. Đứa trẻ không được chào đời là một bé gái.

Kể từ sau đó, vài lần Takayuki nhìn thấy Hatsue trong tình trạng đó.

Cũng có lúc cậu gọi cô.

“Em không ngủ được à?”

“Đâu có.” Cô nói.

“Em vừa tỉnh thôi. Vì lạnh quá.”

“Em sang đây.” Takayuki nói. “Ấm lắm đấy!”

“Vâng.” Cô gạt đầu rồi chui vào chăn của Takayuki.

“Ấm thật đấy!” Cô nói. “Anh Taka ấm thật đấy!”

Takayuki ôm Hatsue vào lòng. Tóc cô gạt vào cằm cậu nhón nhọn. Cậu hôn vào đường rẽ tóc màu trắng xanh trên đầu Hatsue. Hatsue chạm môi vào hàu cậu. Môi cô lạnh toát.

“Em đưa chân đây.” Cậu nói. Hatsue co gối, luồn chân vào giữa hai chân Takayuki.

“Lạnh nhỉ.”

“Vâng, em bị lạnh.”

Takayuki dùng ngón trỏ vỗ vào phần xương vai của Hatsue. Mỗi giây hai lần. Từng nhịp đều đặn được gõ xuống.

“Từ giờ đến sáng còn dài lắm.”

Takayuki nói.

“Em ngủ một chút đi. Anh sẽ làm thế này cho em.”

“Cảm ơn anh.” Cô nói.

“Anh Taka lúc nào cũng dịu dàng.”

“Thế á?”

“Vâng.”

“Nhưng mà,” cô tiếp lời. “Anh không cần phải dịu dàng với em đến thế đâu. Anh sẽ mệt mỗi đấy.”

“Không hề, anh không mệt chút nào đâu.”

Takayuki bỗng nhiên muốn khóc. Dù có dịu dàng với cô đến đâu cậu vẫn cảm thấy chưa đủ. Thời gian cứ vùn vụt trôi như vậy mà những gì cậu có thể làm cho cô chỉ có chút ít. Cậu muốn xóa đi hết những muộn phiền trong cô. Mong từng ngày của cô chỉ toàn những niềm vui. Cậu biết đó chỉ là một giấc mơ không tưởng. Vì sống trên đời có nghĩa là phải chấp nhận tất cả từ niềm vui đến nỗi buồn. Mặc dù vậy Takayuki không thể không mong mỏi. Cậu có mặt ở đây là để làm cho cô hạnh phúc. Cậu sinh ra, gặp cô trong đời để làm điều ấy. Mười năm họ sống cùng nhau đã trôi qua trong thoáng chốc. Có lẽ sau này thời gian sẽ còn trôi nhanh hơn. Trong quỹ thời gian có hạn ấy liệu cậu có thể làm được những gì cho cô?

Dần dần hơi thở của Hatsue sâu hơn. Mặc dầu vậy ngón tay của Takayuki vẫn không ngừng vỗ nhịp. Để cô có được giấc ngủ êm đềm. Không được mất tập trung.

Vì cô xứng đáng được hạnh phúc cả trong lúc ngủ cũng như lúc thức.

...

Nữ nhân viên văn phòng luật. Cô là người đầu tiên chuyển đi. Vì cô là người ít vướng bận nhất, thu nhập có lẽ cũng cao nhất trong số mọi người sống ở khu nhà tập thể. Cô có thể rời khỏi khu này sớm hơn nữa cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng cô đã ở đến tận lúc này là vì “nơi đây sống rất thoải mái” - theo như lời cô nói.

“Không dễ tìm thấy nơi nào như nơi này đâu.” Cô tiếp lời.

“Thường những chỗ khác không thân thiện thế.”

“Có khi vì thế tôi lại gầy được.” Cô tự giễu mình.

‘Chị, sắp kết hôn ạ?’

Người thợ in hỏi. Ai cũng muốn biết điều đó nhưng không ai dám nói ra câu ấy. Cảm nhận được bầu không khí ấy anh quyết định nhận vai một gã trai vô duyên.

“Cậu nghĩ thế à?” Cô hỏi lại. Khuôn mặt có vẻ rất vui.

“Thế không phải ạ?”

“Tiếc quá, dải rút rồi.” Cô nói đoạn đưa cho anh thợ in cái kẹo bạc hà.

“Tôi đã qua tuổi lập gia đình rồi. Tuổi kết hôn thích hợp của tôi đã

trôi qua từ thế kỷ trước rồi.”

“Tôi đi chăm sóc mẹ.” Cô nói. “Vì bố tôi mất đi, mẹ tôi chỉ còn có một mình.”

“Chị lại về chơi nhé.” Kanichi nói, giờ đây thị lực càng kém hơn, phải đeo kính gọng đen dày cộp.

“Tất nhiên tôi sẽ lại đến rồi.” Cô nói, đoạn đưa cho Kanichi chiếc kẹo vị sô cô la. Đó là vị Kanichi thích nhất.

“Tôi muốn xem mấy cậu bé lớn thế nào. Tôi cũng mong gặp lại mọi người nữa. Và tôi cũng muốn lại được ngắm sao.”

Kanichi và người nhân viên phòng xây dựng đồng loạt gật đầu.

“Tôi sẽ chế những chiếc kính tính năng cao hơn cho đến khi chị quay lại.”

Người nhân viên phòng xây dựng nói. Anh đã làm đến bốn chiếc kính viễn vọng.

Cô gật đầu thật vui rồi nói, “Tôi đi nhé.” “Bai bai,” thằng bé con thứ hai nhà anh thợ in vẫy tay.

Cô quay phát người đầy kịch tính, vừa lúc lắc cái mũng dưới lớp váy liền màu hồng đào nhạt và chậm rãi bước đi.

Căn phòng trống một thời gian dài không có người trọ. Xung quanh có rất nhiều chung cư mới sạch đẹp được xây lên, bấy giờ cũng là thời đại mà nhà vệ sinh tự động, buồng tắm trong nhà đã trở nên đương nhiên phải có.

Cuối cùng Kanichi dọn sang phòng đó ở. Thay vì trả tiền quản lý, chủ nhà nhờ ông ở đó vì nhà để không thường xập xệ rất nhanh.

Tất nhiên tiền thuê rất rẻ. Bù lại bài trí nội thất phải được giữ nguyên. Không được thay chiếu tatami hay cửa kéo. Thế nhưng, căn phòng vốn rất sạch đẹp.

Cô ấy, Kanichi nhẩm tính, đã đến đây cùng đợt với Michiko.

Có nghĩa là cô đã sống ở đây khá lâu. Nửa đời cô ấy đã trải qua ở đây. Giống hệt với vẻ ngoài của cô ấy, Kanichi nghĩ. Căn phòng giản dị. Không có gì quyến rũ. Đúng chất của cô ấy. Cô đã sống rất thật thà, rất chăm chỉ. Ông đưa mũi hít thử. Cảm thấy có mùi ngọt nhẹ như mùi kẹo. Có thể đó chỉ là ảo giác.

...

Chứng đau đầu dần dần xâm hại cuộc sống của Kanichi. Ông không tập trung được, làm gì cũng không được lâu. Ông bắt đầu mắc lỗi trong công việc. Với bản tính trách nhiệm, Kanichi rất ưu phiền vì điều này.

“Cậu có thể vào ban quản trị.” Giám đốc hơn Kanichi bảy tuổi nói với ông như vậy. “Cậu có thể làm thành viên ban quản trị không thường trực và thỉnh thoảng đến công ty là được. Mặc dù không nhiều như trước đây nhưng công ty cũng có thể trả cho cậu được một khoản tương xứng. Dù sao thì cậu cũng là đồng nghiệp gắn bó lâu nhất của tớ mà.”

Thế nhưng Kanichi biết tình hình kinh doanh của công ty không khả quan. Năm năm nay công ty liên tục thua lỗ. Phải đầu tư nào là thiết bị sơn mới, xe tải, lãi vay ngân hàng đang tăng lên, thuế tài sản cố định...

“Cảm ơn anh, nhưng em vẫn còn làm việc được. Hãy giao cho em những việc em còn có thể làm được.” Kanichi tự đề nghị làm lao công cho nhà máy. Ông trông coi kho, nhỏ cỏ nhà để xe, dọn vệ sinh nhà máy. Thay vì nhận lương cứng ông nhận lương theo giờ, chỉ nhận số tiền tương xứng với phần việc mình làm. Ông thấy đó là cách đúng đắn nhất. Thật buồn khi nhận ra ta không còn làm được việc gì đó như trước kia nữa, nhưng ông chọn con đường vun vén với số tiền còn lại trong tay.

...

Cứ như vậy, lại một vài thời khắc giao mùa nữa trôi qua khu nhà tập thể.

Nhân dịp cậu con trai lớn lên cấp hai, gia đình người thợ in cũng chuyển đi. Sau nửa năm căn phòng bị bỏ trống có một bà lão bơ vơ dọn vào ở. Khu nhà không còn bóng dáng trẻ con trở nên yên tĩnh đến rợn người. Đôi khi có tiếng nhạc từ hộp nhạc phát ra, nhưng sau khi những thanh âm ấy bị gió thổi tắt thì chỉ còn sự u tịch đọng lại. Những người sống ở đó trao đổi với nhau bằng những lời thầm thì, đôi khi lọt ra tiếng cười thật e dè.

...

Hatsue dần trở nên u sầu. Cô cúi đầu đi bộ trên con ngõ cụt không thể quay đầu lại.

Những đêm mất ngủ ngày một tăng lên, ngược lại những lời cô

nói ra ngày càng ít. Những ngày cô nằm bệnh nhiều hơn, có nhiều khi Takayuki phải vào bếp nấu bữa tối.

Thời điểm đó Hatsue dùng nhận việc tại nhà, Takayuki hay bắt gặp cô ngồi nhìn lơ đãng ra bên ngoài. Trong mái đầu nhỏ bé ấy đang suy nghĩ điều gì, Takayuki muốn biết nhưng cậu chưa bao giờ hỏi cô.

“Anh muốn có con không?” Một lần nọ cô hỏi.

Hai người đang ở phòng tắm. Hatsue dùng gian buồng tắm, Takayuki canh ở nơi thay quần áo. Họ không bao giờ tắm chung. Hatsue không thích bị Takayuki nhìn thấy cơ thể của mình dưới ánh đèn.

“Không.” Cậu nói. “Anh chẳng mong muốn gì đâu. Có hai ta là đủ rồi.”

“Nhưng mà...”

“Sao cơ?”

“Anh không buồn sao?”

“Làm gì có chuyện ấy.” Cậu nói. “Anh chưa bao giờ thấy buồn cả. Mình còn có cả Kan-chan nữa mà.”

“Thật không?”

“Ừ.”

Sau đó là một khoảng yên lặng thật dài. Hatsue quay khoảng lưng mờ ảo về phía Takayuki, lặng lẽ lau rửa cơ thể.

Có lẽ, Takayuki nghĩ. Có lẽ Hatsue đang khóc. Không biết từ khi nào cô ấy đã rơi nước mắt theo cách như vậy.

Cô luôn giấu việc mình đang khóc. Nín bật và vừa khẽ run người

vừa rơi nước mắt. Takayuki nhận ra điều ấy nhưng cậu không nói gì. Cậu không biết nói gì.

Takayuki luôn làm như mình không nhận ra, cậu luôn giữ không để Hatsue tổn thương. Khi bất giác cô quay mặt đi. Khi cô quay lưng lại phía cậu lúc ngủ. Khi cô đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi phòng. Takayuki lắng tai để cố nghe thấy thanh âm đau buồn từ cô. Hơi thở khẽ loạn nhịp. Tiếng nuốt nước mắt khe khẽ.

Mình sẽ không để cô ấy đau buồn một mình. Đó là tâm tư thầm kín của Takayuki.

“Anh Taka.” Cô gọi.

“Ừ?”

“Em ra đây.”

“Anh hiểu rồi.”

Takayuki bước ra khỏi buồng tắm. Cậu nhìn lên bầu trời như mọi khi nhưng hôm ấy các vì sao ít khác thường. Mây trôi thật thấp.

Cậu khẽ hát. Bài hát thịnh hành thời thơ ấu mà cậu thường hát với Kanichi và Hatsue.

Những lời ca vô tư, giai điệu trầm bổng quen thuộc đã khơi dậy ký ức ngày nào.

Đột nhiên cậu ngừng hát. Có cái gì đó ấm nóng nghẹn lại ở cổ họng. Môi cậu run run. Cậu nuốt nước bọt rồi từ từ thở ra.

Chắc hẳn, cậu nghĩ. Một người quan sát thiên thể ở một hành tinh nào đó đã nhìn thấy ba người họ thuở ấy. Ba con người cười với nhau thật hồn nhiên. Ba con người tin rằng ngày mai chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn ngày hôm nay. Họ ngu ngốc, nhưng đồng thời rất

hạnh phúc. Cậu thấy ngạc nhiên rằng mình đã từng có niềm hạnh phúc vô tư đến mức độ ấy.

Bây giờ, họ đã biết quá nhiều. Không thể cười được như ngày xưa ấy.

Cậu gạt ngón tay lau khóe mắt ướt, cất giọng gọi Hatsue ở bên trong.

“Xong chưa em? Anh vào nhé!”

...

Hatsue bỏ đi sau khi tai nạn xảy ra được bốn năm.

Vào một ngày mưa lạnh tháng Sáu, cô rời khỏi khu nhà tập thể.

Đã có điềm báo trước. Cậu đã cố tránh điều ấy. Thế nhưng dòng đời vẫn không thay đổi.

“Em hạnh phúc lắm.” Cô nói.

Đêm hôm trước, hai người đã làm tình thật lâu. Sau đó cô trở nên hoạt ngôn hơn hẳn so với mọi ngày.

“Em hạnh phúc lắm ấy!”

Cô cứ lặp đi lặp lại như vậy.

“Gần đây em hay nghĩ.”

“Ừ.”

“Rằng có lẽ việc em đến đây là một món quà ngẫu nhiên của ai đó.”

“Món quà ư?”

“Đúng vậy, món quà!”

Cô rúc trán vào ngực Takayuki.

“Kan-chan đã dẫn em về đây.”

“Một nơi cực kỳ tử tế.” Hatsue nói.

“Chỉ riêng điều đó thôi cũng là quá nhiều đối với em rồi.”

Nói đến đó, Hatsue dừng lại. Takayuki biết cô đang lần theo những ký ức ở trong tim. Quang cảnh khi xưa. Những khoảnh khắc có ý nghĩa sâu sắc.

“Và anh,” cô nói.

“Anh đã ở đây. Em, em đã được gặp anh ở đây.”

“Ừ nhỉ!”

“Chắc chắn anh không hiểu được đâu.”

“Không hiểu cái gì cơ?”

“Không hiểu rằng việc gặp gỡ anh có ý nghĩa lớn đến thế nào với em.”

“Anh hiểu chứ. Chắc chắn anh hiểu mà.”

“Không,” cô lắc đầu cương quyết.

“Lúc ấy, em vẫn chưa tròn mười tuổi, nhưng mà em đã từ bỏ tất cả rồi.”

“Thế ư?”

“Vâng. Em nghĩ rằng không được phép mong ước cái gì. Em nghĩ rằng dù có cầu nguyện bất cứ điều gì thì em cũng không thể có được.”

“Vì thế,” cô nói tiếp. “Em đã hình dung ra một cuộc đời vô cùng buồn thảm. Dù không rõ cụ thể thế nào nhưng chỉ biết nó sẽ là một

cuộc đời trống rỗng buồn thảm thôi. Em nghĩ cuộc đời ấy đang chờ em ở trước mắt.”

“Nhưng rốt cuộc không phải đúng không?”

Takayuki nói.

“Cuộc đời em bây giờ, có trống rỗng không?”

Cô im lặng và khẽ lắc đầu rất dứt khoát. Bờ vai mảnh run rẩy. Takayuki khẽ xoa tấm lưng mềm mại của cô.

“Từ nay trở đi sẽ còn tốt đẹp hơn nữa đấy! Tất cả mọi thứ.”

“Không cần đâu,” cô nói. “Em đã nhận quá đủ rồi. Nếu còn đòi hỏi hơn nữa sẽ bị trời phạt đấy! Như thế này là đủ rồi.”

“Không được. Em sẽ trở nên hạnh phúc hơn. Em không cần phải ngần ngại. Hatsue cần phải được hạnh phúc hơn nữa.”

“Đủ rồi mà.” Cô lặp lại. Giọng nói không khác một hơi thở hắt ra.

“Em phải trả lại cuộc đời thật sự cho anh Taka.”

Giọng cô run rẩy như lạc đi.

“Em xin lỗi.” Cô nói.

“Vì anh đã quá tử tế với em suốt từ xưa đến giờ.”

Cô khịt khịt mũi, dụi dụi hai mắt.

“Ấy thế mà, em chẳng làm được gì cho anh cả. Em muốn làm cho anh hạnh phúc, ấy thế mà em chẳng làm được gì cả!”

“Hatsue!”

“Em đã nghĩ rất nhiều. Rằng nếu thời gian có thể quay trở lại. Nếu thế, em sẽ không đến đây!”

“Em nói gì thế?”

Takayuki lên giọng.

“Anh không thích đâu. Anh không thích cuộc đời không có Hatsue. Sống như vậy chẳng có gì vui thú cả. Phải có Hatsue bên cạnh. Hatsue không nghĩ thế sao? Không muốn ở bên anh sao?”

“Làm gì có chuyện đó.” Cô nói.

“Em muốn ở bên anh. Cho đến ngày tận thế, em vẫn muốn ở mãi bên anh. Nhưng mà...”

“Nhưng mà?”

“Chính vì thế nên em thấy đau khổ lắm! Em thấy như tim mình sắp vỡ ra mất!”

“Nếu thế thì ta cùng vỡ. Anh sẽ bên em đến bất cứ nơi đâu.”

Takayuki kéo đầu Hatsue vào lòng. Mái đầu rất nhỏ. Như em bé vậy.

“Chúng ta sẽ mãi bên nhau.”

“Anh Taka...” Hatsue nói.

“Ừ.”

“Cảm ơn anh từ trước đến nay đã luôn dịu dàng với em!”

“Ý em là sao thế?”

“Không có gì!”

“Không giống em mọi ngày!”

“Nhưng,” cô nói. “Vì em nghĩ thế. Nên em muốn nói với anh như vậy.”

...

Cô không để lại một dòng thư nào. Chỉ có vài bộ quần áo và mảnh gỗ ghi tên con gái biến mất. Takayuki đã tìm tất cả những chỗ cậu nghĩ ra. Thế nhưng chẳng thấy cô ở nơi nào cả.

Những người có thể biết nơi cô đi rất ít. Takayuki đã hỏi ngay cặp vợ chồng nhà bên nhưng cả hai đều lắc đầu đầy áy náy.

“Tôi không biết rằng con bé suy nghĩ nhiều đến thế. Anh có biết gì không?”

Người vợ nói rồi nhìn sang chồng.

“Anh vốn ít tiếp xúc với con bé nên không rõ lắm. Nhưng mà...”

“Nhưng mà... sao ạ?”

“À không.”

Nói đoạn người chồng lắc đầu.

“Không có gì quan trọng đâu. Cậu đừng để ý.”

Không liên lạc được với mẹ của Hatsue. Số điện thoại bà ta cho biết đã do người khác nhắc máy. Là người hoàn toàn không liên quan gì đến bà cả.

Tình trạng mắt của Kanichi ngày càng xấu đi, áy náy vì để bác ở nhà một mình quá lâu nên việc tìm kiếm của Takayuki không được như mong muốn. Cậu muốn về thử quê nhà Hatsue, cũng muốn thử đi tìm người mẹ. Thế nhưng đến khi làm được điều ấy thì tám tháng đã trôi qua.

Mẹ của Hatsue đã về lại quê nhà. Thị trấn biển có một trăm nghìn dân sinh sống. Bà làm nhân viên tiếp khách cho quán rượu ở đó. Khi đến gặp Takayuki ở quán cà phê, có một người đàn ông gầy rộc đi kèm bà ta. Người đàn ông ngồi ở bàn bên cạnh, mở tờ báo thể

thao ra đọc, tỏ vẻ không quan tâm đến hai người.

Vì bà đánh mắt ra hiệu không cần để ý đến ông ta nên Takayuki nhanh chóng đi thẳng vào câu chuyện. Hatsue mắt tích. Toàn bộ sự tình cho đến khi xảy ra việc ấy.

Sau khi nghe hết câu chuyện bà ta nở nụ cười mệt mỏi.

“Hatsue đã nghĩ như vậy thì cứ để nó làm thế có hơn không?”

Giọng nói rất giống con gái.

“Tình trạng của Kan-chan như vậy thì cậu cũng vất vả rồi. Không cần phải gánh vác cả hai người bệnh đâu.”

“Nhưng...”

“Tình yêu sẽ chóng phai thôi. Nhất là đàn bà. Cậu còn quyền luyến là còn thiệt đấy!”

Bà ta khẽ liếc người đàn ông bên cạnh.

“Dù là con gái tôi nhưng tôi cũng phải có lời khen nó. Nó thật giỏi khi quyết không làm gánh nặng cho người khác.”

“Thế có nghĩa là mẹ không biết cô ấy đi đâu?”

“Hoàn toàn không biết. Làm gì có chuyện nó đến nhờ vả người mẹ tồi tệ như tôi.”

Chẳng còn lý do gì để tiếp tục câu chuyện nữa. Takayuki khẽ nói lời chào rồi đứng lên.

“Cảm ơn cậu nhé!”

Ngược nhìn Takayuki đang chuẩn bị ra về, bà ta nói. “Cảm ơn cậu đã luôn ở bên con bé từ trước đến nay.”

“Dạ không có gì ạ...”

“Cho tôi gửi lời chào đến Kan-chan nhé. Và gửi lời chúc sức

khỏe nữa.”

“Vâng.”

“Một ngày nào đó gặp vận may tôi sẽ trả đủ cả gốc lẫn lãi. Hãy nhấn giúp tôi như vậy.”

“Vâng ạ.”

Khi Takayuki chuẩn bị bước ra khỏi quán, bà ta nói với theo.

“Hãy tìm người mới đi. Con người ta phải tiếp tục sống như thế đấy!”

Takayuki gạt đầu một cách mơ hồ, rồi cứ thế đi thẳng ra ngoài.

Khi cửa đóng phía sau lưng, có tiếng chuông nhỏ khẽ vang lên “keng” một nhịp.

...

Sau đó Takayuki vẫn tiếp tục tìm kiếm Hatsue.

Cậu cũng nhờ cả nơi tìm kiếm người mất tích. Nhưng hoàn toàn không có kết quả, chỉ tốn kém tiền nhiều hơn. Mấy tháng sau, vì quá thất vọng, Takayuki hủy hợp đồng. Cậu cũng nộp đơn trình báo cảnh sát nhưng vì có quá nhiều người mất tích nên họ có vẻ không nhiệt tình quan tâm giúp.

Takayuki buồn. Căn nhà không còn bóng dáng cô khiến cậu thấy đau khổ.

Cậu chỉ toàn nhớ lại những việc cón con thường ngày. Nghĩ cho kỹ, cuộc sống của hai người hầu như không có gì ngoài những việc cón con ấy. Họ chưa từng đi du lịch với nhau, cũng chưa bao giờ đi

ăn ở nhà hàng sang trọng vào những ngày kỷ niệm.

Cậu chỉ nhớ những chuyện vặt vãnh xảy ra hằng ngày.

Những buổi tối cả hai ngồi bên nhau ngắm sao. Cùng nhau đi mua thức ăn tại con phố mua sắm nối dài từ ga. Phụ giúp mặc quần áo cho những chú hề hộp nhạc. Bộ phim truyền hình Hatsue yêu thích. Đầu gối rất lạnh của cô chạm vào chân cậu khi cả hai ngồi ăn bên chiếc bàn thấp. Mái tóc ướt khi cô vừa tắm xong. Cùng nhau mua áo phông tại trung tâm mua sắm thị trấn bên cạnh. Cái dáng nhìn từ phía sau khi cô tưới nước cho hoa cỏ trong vườn. Cái ngáp khê trước khi chìm vào giấc ngủ. Bài hát thịnh hành cô hát khi tâm trạng đang vui. Những câu “chào buổi sáng” họ trao nhau khi thức dậy. Anh về rồi à, anh ngủ ngon nhé, cảm ơn, và, xin lỗi.

Ngày tháng trôi nhanh. Hai năm, ba năm, bốn năm đã trôi qua.

Dự án kéo dài tuyến đường sắt được phê duyệt, khu nhà tập thể nằm trên tuyến đường mở rộng thuộc diện giải tỏa. Dự kiến một năm nữa công trình sẽ được thi công.

“Sắp phải tạm biệt nơi này rồi.”

Kanichi nói. Mắt phải của ông hầu như không còn nhìn thấy gì. Ông sống leo lắt dựa vào thị lực yếu ớt bên mắt trái. Từ rất lâu rồi ông không còn đi làm ở nhà máy nữa, cũng hầu như không đi ra ngoài. Chỉ có Michiko thi thoảng đến thăm là chút tiếp xúc ít ỏi của ông với thế giới bên ngoài. Ông đã quay về sống với Takayuki tại căn phòng cũ.

“Ta sẽ đi đâu nhỉ?”

Takayuki nói. Kanichi vuốt vuốt mái tóc đã bạc trắng trả lời.

“Không thể về quê được. Cha mẹ bác đã không còn nữa. Những người còn lại chẳng khác người dưng.”

“Để cháu thử đăng ký xin vào chung cư công ích của thị trấn. Không xa đây cho lắm. Nghe nói họ sẽ ưu tiên cho mình vào.”

“Tùy cháu đấy! Bác thì sống ở đâu cũng được.”

“Cháu không muốn chuyển đi xa quá!”

“À, đúng rồi nhỉ!”

“Phải ở chỗ có thể nhận ra Hatsue quay về.”

“Tất nhiên rồi,” Kanichi nói. “Phải thế chứ!”

...

Hai vợ chồng nhà bên cạnh quyết định về lại quê nhà. Họ là bạn với nhau từ thuở bé.

“Nơi ấy được mỗi cái không khí trong lành. Ngắm sao là tuyệt nhất đấy!” Người chồng nói. “May mà vừa khéo còn một chỗ trống ở ủy ban nhân dân vùng ấy.”

“Nhờ có anh trai của anh ấy đang làm nhân viên ở đấy.” Người vợ nói.

“Ra là vậy.” Kanichi gật đầu.

Hai người đã bắt đầu thu dọn hành lý. Ở góc phòng, năm chiếc kính viễn vọng do người chồng làm được bó lại đặt ngay ngắn. Bên cạnh đó là một chồng tạp chí thiên văn buộc chặt. Bà lão vào ở nhà người thợ in sau một lần gãy chân phải nhập viện đã không còn quay lại khu nhà tập thể lần nào nữa.

“Chúng cháu sẽ buồn lắm!”

Takayuki nói, hai vợ chồng nhất loạt gật đầu. Họ trông giống như anh em tuổi sà sà nhau hơn một đôi vợ chồng.

“Cô chú vẫn luôn coi cháu như con của mình vậy.” Người vợ nói. “Vì cô chú biết cháu từ khi cháu còn trần nhiên bò khắp nơi này lộ cả móng xanh cơ mà.”

Takayuki cười, bà cũng cười theo thật buồn.

“Dù có sống xa nhau,” bà nói tiếp. “Cô chú vẫn cầu mong cho cháu được hạnh phúc. Cả Hatsue nữa. Vì thế, hãy viết thư cho cô chú nhé?”

“Vâng, cháu sẽ viết!”

“Nếu tìm được con bé hãy báo cho cô chú.”

“Vâng ạ.”

“Đó là điều cô vẫn còn áy náy mãi. Không biết bây giờ con bé đang làm gì ở đâu.”

Họ lặng lẽ rời đi vào ngày Chủ nhật u ám tháng Ba. Mặc dầu sống ở đây lâu như vậy nhưng hành lý của cả hai gọn nhẹ đến kinh ngạc. Trên đùi người vợ đang ngồi ở ghế phụ chiếc xe tải là một hộp nhạc hình chú hề.

“Bản nhạc gì vậy ạ?” Takayuki hỏi. Bà im lặng vặn dây cót. “*Khúc chia ly.*”

“Phù hợp với thời khắc ngày hôm nay đúng không?” Bà nói.

Đột nhiên có cái gì đó như được gọi dậy trong đầu Takayuki. Ký ức hạnh phúc. Thế nhưng trước khi cậu kịp tóm lấy, nó đã nhanh

chóng trượt đi đâu mất.

“Quả đúng ạ.” Takayuki nói. Rồi cậu lùi một bước, vẫy tay với người vợ.

“Cháu chào cô chú!”

“Chào cháu!” Bà nói và vẫy tay.

“Cô chú mạnh khỏe nhé!”

Chiếc xe tải xa dần và rồi mất hút. Takayuki nắm lấy tay Kanichi đang đứng bên.

“Ta vào phòng thôi. Lạnh không tốt cho cơ thể của bác đâu!”

“Ừ.”

Họ nắm tay nhau, chậm chậm quay trở lại căn phòng của mình.

...

Khu nhà tập thể trở nên im lìm.

Tỉnh giấc giữa đêm, Takayuki tìm kiếm hơi thở của Hatsue dù biết chắc không ở đó. Chỉ có tiếng cột đồng hồ đều đặn đánh từng nhịp và tiếng ngáy khàn đục của Kanichi ở gian bên cạnh. Thỉnh thoảng, khi hướng gió thay đổi, có thể nghe vọng bên tai tiếng tàu chở hàng đang chạy ở xa xa.

Âm thanh thật buồn, cậu nghĩ.

“Hatsue...” Cậu thì thầm.

Dù biết rằng không thể nào nhưng cậu vẫn thầm hy vọng có tiếng cô đáp lại. Và rồi càng hy vọng bao nhiêu thì nỗi thất vọng càng giày xéo tâm can cậu bấy nhiêu. Đêm thật dài, nỗi cô đơn càng xâm lấn.

Tấm ảnh của Hatsue được đặt dưới gối. Cô đang ngồi ăn dưa hấu ở ngoài hiên nhà. Takayuki nhắm mắt lại, cố nhớ lại thời khắc ấy. Thế nhưng cô chỉ nở nụ cười hơi sợ hãi như trong ảnh mà không hề cử động.

Tiếng cô gọi “Anh Taka”. Không hiểu sao chỉ riêng tiếng gọi ấy còn đọng lại rõ trong tai cậu. Cậu đã quên cả mùi tóc lẩn cảm giác khi chạm vào làn da cô. Chỉ còn lại tiếng cô gọi cậu và ký ức rằng cậu đã rất rất hạnh phúc khi ngồi bên cô ngày ấy.

Cảm xúc tươi tắn ngập tràn trong tim. Chỉ có trái tim lội ngược dòng. Quay trở về ngày hôm ấy. Nếu có thể cứ như vậy mà ở hẳn lại ngày đó thì cho dù có phải đánh đổi tất cả thời gian còn lại cậu cũng không hối tiếc.

... Nhiều hơn nữa, cậu nghĩ, mình muốn Hatsue được hạnh phúc nhiều hơn nữa. Mình muốn cô ấy được ăn những món ăn ngon. Muốn làm nhiều điều khiến cô ấy vui vẻ. Nếu cô ấy khó thở mình có thể xoa lưng cho cô ấy cả đêm. Nếu cô ấy không ngủ được mình có thể thức cùng cô ấy đến sáng. Cô ấy ngại ngần điều gì chứ? Hatsue lúc nào cũng ngại ngần. Nếu cô ấy nói hết những điều ở trong lòng, có lẽ chúng mình đã có thể đi con đường khác.

“Em ngốc lắm, Hatsue!”

Khẽ thì thầm, Takayuki nuốt dòng nước mắt trào dâng xuống cổ.

...

Bức thư ấy được gửi đến một tuần trước khi khu nhà tập thể bị giải tỏa. Thư từ đôi vợ chồng nhà bên đã dọn về quê. Trong gói đồ

được gửi hỏa tốc có một cuốn tạp chí thiên văn và một lá thư. Kanichi và Takayuki ngồi đọc thư của người hàng xóm cũ quanh đồng hành lý ngổn ngang chuẩn bị chuyển đi.

“Có thể...” Người chồng viết.

“Có thể tôi đã tìm được Hatsue. Có thể cô bé đang ở đó.

“Thung lũng hoang hôn.

Là một thung lũng rất kỳ quái. Lời đồn về nó đã lan rộng từ khoảng chục năm trước. Tôi đã nhượng lại cho người bạn một chiếc kính viễn vọng tự chế, anh ta cho tôi biết về thung lũng này.”

“Đó là nơi thế nào?”

Kanichi hỏi.

“Bác đợi một chút. Cháu sẽ đọc đầy đủ.”

“Ngôi làng giữa thung lũng trở thành một cộng đồng nhỏ của những con người từ khắp nơi trôi dạt tới. Nghe nói vốn đó là một ngôi làng bỏ hoang. Dần dà những con người bị tổn thương tụ tập về đó. Hầu hết họ là những con người sinh ra với trái tim mỏng manh, quá nhạy cảm nên không biết sống sao cho phù hợp với thế giới này. Hơn thế nữa... thật ra đây là điểm liên quan lớn đến bản chất của thung lũng này, có những người mang theo những căn bệnh nan y, và gia đình họ nữa.”

“Bệnh tật ư? Thế là thế nào?”

“Cháu cũng không hiểu.”

“Ở thung lũng này, thời gian trôi rất chậm. Theo đúng nghĩa đen của nó.”

Hai người nhìn nhau. Kanichi lộ rõ vẻ khó hiểu. Takayuki đọc

tiếp.

“Không ai rõ nguyên nhân. Mà cũng chưa có điều tra quan sát nào được thực hiện tử tế. Vì đây là đất tư nhân nên không phải ai cũng vào được. Cửa chỉ mở cho những người được phép. Những người ngoài cộng đồng ấy chỉ còn cách nhìn xuống thung lũng từ đỉnh núi cách đó khoảng một ki lô mét. Chiếc kính viễn vọng tôi mượn lại sẽ được dùng vào việc quan sát đó. Thực tế tôi cũng đã đến xem. Người ta nói rằng tác dụng của thời gian trôi nói trên mở rộng theo hình cầu bắt đầu từ rìa phía Bắc của ngôi làng, càng xa tâm hiệu quả càng giảm đi. Hãy hình dung nó giống như một quả cầu có đường kính khoảng hai ki lô mét vậy. Tác dụng khi đến đường viền hầu như bằng không. Thế nhưng ở trung tâm quả cầu, thời gian ở trong trạng thái được kéo dài đến kinh ngạc. Gần điểm trung tâm đó...”

Từ giữa các trang cuốn tạp chí thiên văn Kanichi đang cầm trong tay rơi ra một tấm ảnh.

Ảnh chụp một người con gái. Cô che tay lên ngang lông mày, ngược nhìn bầu trời. Phía sau lưng cô có lẽ là một hồ nước.

Hatsue.

Rất giống. Nước ảnh không nét lắm nên không thể nhìn rõ được nhưng người phụ nữ ấy có tất cả các đặc điểm của cô.

Takayuki thấy rõ trống ngực mình đang đập dồn dập. Tay cầm lá thư của cậu khẽ run rẩy.

“Trong một số cũ tạp chí thiên văn tôi mua có bài viết về thung lũng này. Tôi gửi kèm ở đây. Bài viết rất nhỏ nên tôi đã bỏ qua nhưng chắc chắn Hatsue đã đọc. Vì tôi nhớ có lần thấy con bé đọc

tạp chí với vẻ mặt rất suy tư. Dù cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng thậm chí ngay cả trong mơ tôi cũng không nghĩ lại dẫn đến kết cục này. Xin lỗi cháu nhiều!”

“Kan-chan.” Takayuki nói.

Ông nhìn đắm đắm vào mặt thằng cháu.

“Chắc chắn là...”

“Ừ, đúng vậy.” Kanichi nói. “Chắc chắn đó là Hatsue.”

...

“Sắp đến rồi.”

Cậu thanh niên nói.

“Nốt chặng leo này nữa thôi. Xong là ta sẽ lên đến đỉnh.”

Chân của Kanichi hầu như không còn sức lực nữa. “Đã bao nhiêu cái ‘nốt’ rồi?”

Thế nhưng có vẻ những lời của ông không đến được chàng trai. Có thật sắp đến đỉnh hay không? Niềm khát khởi trong tim truyền đến từ bước chân của cậu.

“Mệt quá ông nhỉ.”

Có tiếng nói vọng lại từ phía sau.

“Do kẹo đấy!” Ông nói. “Nếu bà định chăm sóc cho tôi thì phải lưu ý bớt kẹo đi nhé!”

“Gần đây có cả loại kẹo ít calo đấy. Kan-chan có biết không?”

“Tôi làm sao mà biết được. Đấy có phải là lĩnh vực của tôi đâu!”

“Vì Kan-chan chỉ biết mỗi các vì sao thôi mà!”

“Ừ, những viên kẹo trên bầu trời chẳng ngọt ngào tí nào.”

“Mắt bác giờ nhìn tốt không ạ?”

Lại một giọng hỏi thăm nữa vang lên từ phía sau.

“Một mắt nhìn tốt. Từ sau khi phẫu thuật mắt tôi tốt lên nhiều lắm!”

“Kính của em thì tặng số khủng khiếp.”

“Làm gì có chuyện ấy, chú đâu đã già đến thế?”

“Đến thế rồi mà. Thì thằng cu kia cũng đã hai tám tuổi rồi!”

Chàng trai đi phía trước quay lại hỏi.

“Bố nói con đấy ạ?”

“Ừ, nói anh đấy!”

“Anh hai!”

Cậu em trai đi dẫn đầu gọi thật to.

“Gì thế?”

“Lên đến đỉnh rồi. Nhìn thấy thung lũng rồi đấy!”

Trên đỉnh núi có một khoảng trống nhỏ. Những người đến đây có thể ngắm từ xa hình bóng gia đình, người yêu đang sống ở làng này.

Người viên chức, giờ đã là cựu viên chức, lắp kính viễn vọng. Người vắc chúng lên đến đây là hai anh em con nhà thợ in. Cả hai cũng đã trở thành thợ in giống bố. Những người phụ nữ đứng dưới bóng cây hào hứng buôn chuyện phiếm không khác gì hồi còn ở nhà tập thể.

Michiko ở cuối đoàn leo lên đến nơi muộn nhất. Vì đi đôi giày cao

gót không phù hợp nên hai chân đã phồng bọng nước.

“Em không nghĩ đường lên lại khủng khiếp thế này.

“Anh đã dặn kỹ rồi mà. Em tự hiểu theo hướng để chịu đấy chứ!”

“Tại Kan-chan lúc nào cũng kiệm lời ấy!”

“À, lại là lỗi của anh à?”

“Nào, tôi đã chuẩn bị xong rồi đây!”

Tất cả im bật khi nghe câu nói đó. Như bị sự im lặng thôi thúc, Kanichi bước lên trước một bước. Ông vuốt vuốt mái tóc bạc, nhìn một lượt những người hàng xóm cũ.

Những người hàng xóm với khuôn mặt đã in dấu thời gian. Họ đều tụ tập lại đây không thiếu một ai.

“Tôi xem đầu tiên được chứ?”

Kanichi hỏi.

“Tất nhiên rồi,” người thợ in nói. “Bác phải là người đầu tiên chứ!”

Kanichi thở một hơi thật dài rồi từ từ tiến lại gần kính viễn vọng.

Đã tám năm rồi. Chính xác là tám năm ba tháng.

Ở gần trung tâm ngôi làng lúc nào cũng có sương mù. Phải mất từng ấy thời gian mới đợi được đến khi trời sáng sủa thế này. Cuối cùng đã có thể gặp lại.

Tám năm.

Kanichi vẫn còn nhớ rõ. Đêm thẳng bé lên đường.

Cho đến tận khi đó Takayuki vẫn còn bán khoán.

“Cháu không thể để Kan-chan lại một mình được.”

Takayuki nhìn đăm đăm xuống sàn, khuôn mặt như giận dữ.

“Cháu không phải lo cho bác đâu!”

Kanichi nói. Ông ngồi khoanh chân trên chiếc đệm ở gian phòng năm mét vuông, nhìn sang thẳng cháu ở gian bên cạnh.

“Hãy chỉ nghĩ xem cháu muốn thế nào thôi!”

“Nhưng mà...”

“Bác ở một mình cũng không sao đâu. Không cần lo cho bác. Trông bác thế này thôi nhưng cũng có một hai người phụ nữ quan tâm đến bác đấy!”

“Thật không?”

“Thật mà!”

“Nhưng mà...”

“Suốt mấy năm nay cháu đã một mình chăm sóc cho bác. Thế là đủ quá rồi! Phần đời còn lại cháu hãy dành cho mình đi.”

“Nhưng Kan-chan cũng...”

“Bác làm thế vì bác thích thế. Không biết may hay không may mà bác không gặp được người phụ nữ mình muốn chung sống. Thế nhưng ở một mình thì buồn. Thế rồi Taka và Hatsue đã đến đây với bác. Bác là người rất hạnh phúc. Hai đứa đã cho bác quá nhiều kỷ niệm vui rồi!”

“... Vâng.”

“Cả đôi mắt của bác.” Kanichi nói tiếp. “Người ta cũng nói là có phương pháp điều trị tốt rồi còn gì? Bác sẽ thử. Cơ thể bác vẫn khỏe nên nếu nhìn rõ bác có thể tự chăm sóc được mình. Michiko

cũng ở gần đây mà!”

“Vâng...”

Trong khi Kanichi đang chỉnh tâm ống kính, ông cựu viên chức nhà nước giải thích cho những người còn lại.

“Hiện nay người ta vẫn đang tiếp tục điều tra. Họ là một cộng đồng cực kỳ khép kín. Họ cảnh giác cao lắm. Vì thế nên không ai biết nguyên nhân. Vốn đây là hiện tượng nằm ngoài quy luật của vật lý học mà ta biết. Thực tế không thể có chuyện như vậy.”

“Không thể ạ?”

Người hỏi là cậu con thứ nhà thợ in.

“Đúng vậy, không thể! Một mình nơi đây nằm ngoài quy tắc của thế giới!”

“Thay vì lo cho bác, cháu định tính sao?” Kanichi hỏi.

“Cháu ạ?”

“Ừ, bác nghe nói rằng nếu vào đó quá sâu thì sẽ không quay trở ra được. Như vậy chẳng khác nào...”

“Hành vi tự sát?”

“Không đến mức thế nhưng cũng tựa như một kiểu xuất gia.”

“Càng đến gần trung tâm làng thì dòng chảy thời gian càng chậm lại. Thế nhưng những người từ bên ngoài đi về phía trung tâm không phải sẽ chịu ảnh hưởng của tác dụng ấy ngay đâu.”

“Một cách ôn hòa từ từ?”

“Đúng vậy. Khi ở một khu vực nào đó lâu, dần dần ta sẽ điều hòa theo dòng chảy thời gian ở đó!”

“Nghe có vẻ như liên quan đến ý chí hay cái gì tương tự thế?”

“Đúng vậy. Cũng có người cho rằng như thế. Họ nói đây là hiện tượng mang tính tâm lý. Thế nhưng, cho đến giờ tất cả chỉ là đoán mò mà thôi.”

“Cháu không còn vướng vấn gì với thế giới này cả. Cháu chỉ còn lo lắng cho mỗi Kan-chan thôi.”

“Nhưng cháu còn trẻ mà, còn cả tương lai.”

“Cháu chỉ cần Hatsue thôi.”

“À.”

“Chỉ cần Hatsue là đủ. Chỉ cần có cô ấy cháu không còn đòi hỏi gì nữa.”

“Nhưng mà...”

“Kan-chan cũng hiểu mà. Cháu được tạo ra vì điều đó. Cháu sinh ra vì điều đó. Chỉ một người duy nhất. Không gì thay thế được. Chắc chắn dù có tái sinh bao lần đi chăng nữa cháu cũng vẫn tiếp tục đi tìm Hatsue. Không phải cô ấy thì không ai khác cả.”

“Ừ...”

“Cháu biết là cháu bướng bỉnh cứng đầu, có thể còn ngốc nữa. Nhưng mà, không có cách nào khác cả, cháu được sinh ra như thế rồi!”

“Ừm...”

“Cháu biết ơn Kan-chan lắm!”

“Bác ư? Vì điều gì?”

“Vì bác đã nhận cháu về nuôi, vì bác đã nhận Hatsue về nuôi. Nhờ thế mà chúng cháu đã gặp nhau. Bác đã giúp hai đứa cháu gặp nhau!”

“Bác cũng không biết thế có phải là tốt hay không.”

“Tốt mà bác. Không có điều gì tuyệt vời hơn như thế.”

“Đôi khi cũng có lúc bác thấy hối hận.”

“Vì chuyện gì ạ?”

“Hai đứa cháu người này nghĩ cho người kia quá nhiều. Đôi khi nó lại trở thành gánh nặng. Nếu bình thường một chút có lẽ lại tốt hơn.”

“Bình thường ư?”

“Đúng vậy. Yêu một ai đó mà mình có thể vẫn yêu thương bản thân mình. Không phải cứ nghĩ cho người kia đến mức tan nát cõi lòng như thế.”

“Có lẽ bác nói đúng.”

“Ừ.”

“Nhưng cháu thấy thế này là ổn. Cái cảm xúc này. Mỗi lần thấy Hatsue là cháu lại bất an vô cùng. Cháu thấy cô ấy như một sinh vật mỏng manh quá, xa xôi quá. Cháu cảm thấy việc cô ấy thờ ở bên cạnh cháu là một kỳ tích không hề bình thường chút nào. Chỉ một chút đung đưa thôi cũng có thể cướp đi nhịp thở của cô ấy. Vì thế, lúc nào cháu cũng phải kiểm tra. Xem cô ấy khi đang ngủ có thở hay không. Cũng có lúc cháu nghĩ có khi bọn cháu ghét nhau được lại tốt hơn. Nếu vậy cháu có thể giải thoát bản thân mình khỏi nỗi

bất an này.”

“Ừ.”

“Không tồi chút nào đâu ạ. Cái cảm xúc này. Xét cho cùng thì việc đón nhận một ai đó chính là như vậy đúng không ạ? Việc cháu lo lắng như vậy cho thấy chắc chắn Hatsue là một điều vô cùng quan trọng không thể thay thế được đối với cháu, bác có nghĩ thế không?”

Tiêu cự đã chỉnh xong.

Ngôi làng nhuộm trong màu tím. Mặt trời vẫn đang trên cao mà ở riêng nơi ấy như thể đang chuẩn bị đón hoàng hôn. Thung lũng hoàng hôn. Kanichi biết người dân trong vùng gọi nơi ấy bằng cái tên như vậy. Đó là một thung lũng ma mị với màu đỏ tím nơi mặt trời mãi không bao giờ lặn.

Đột nhiên ký ức cũ lại dội về. Những lời ông nói với Takayuki thuở bé.

Những ngôi sao đang lụi xa kia thật ra trông đỏ hơn so với màu thực đấy!

Có thể rằng ngôi làng này cho ta thấy phong cảnh kỳ lạ cũng bởi lý do tương tự chẳng?

Ngôi làng được phân thành hai phía Đông Tây bởi một cái hồ thon dài. Dọc theo bờ hồ là khoảng ba mươi tòa nhà đơn sơ bằng gỗ, hầu hết tập trung ở phía Nam hồ. Nơi ấy trông như mới được khai khẩn bởi bàn tay con người dạo gần đây. Ngôi làng gốc có lẽ bắt nguồn từ phía Bắc.

Đâu đó có bóng con người.

Người đầu tiên Kanichi nhìn thấy là một phụ nữ trẻ đứng bên thành cầu. Cô mặc bộ váy liền màu sẫm và đang nhìn xuống hồ nước. Không có gió, mặt hồ soi bóng rừng cây xung quanh như một mặt gương.

Hướng ánh nhìn sang phía Bắc ông thấy một phụ nữ tầm trung niên đang chăm sóc khu vườn. Một phụ nữ mảnh mai quý phái. Khu vườn nhỏ phủ đầy hoa.

Ở cánh cửa rừng đằng sau ngôi làng cũng có một người đàn ông trạc lục tuần đang làm gì đó. Kanichi thấy có thứ gì giống như máy phát điện. Có lẽ ông ta vẫn đang trong quá trình nghiên cứu hoàn thiện thêm.

Quan sát tận mắt mới thấy đó thật là một quang cảnh kỳ bí.

Ai cũng như đang thəm lặng diễn kịch câm. Họ như những con người thủy sinh sống dưới đáy mặt nước, hay như những thợ lặn đang lặng thəm đi bộ dưới biển, họ bước đi, vươn tay, khom lưng, rồi đứng lên chậm đến nỗi thiếu tự nhiên. Những mảnh đất bắn lên cũng giống như cát ở đáy biển, chúng lập lòe trong không trung một lúc mới từ từ rơi xuống.

Có cả bóng dáng trẻ em.

Một cô bé khoảng mười tuổi. Cô bé đang ngồi xe lăn. Người đẩy xe chắc là mẹ bé. Họ mặc bộ quần áo giản dị, tóc buộc túm ra phía sau. Cả hai có khuôn mặt rất giống nhau.

Có cả bé trai. Chắc tầm bảy tám tuổi gì đấy. Cậu đang nắm tay người đàn ông có vẻ là cha mình đi dạo. Họ đang đi đến một ngôi

nhà gỗ khá lớn. Cũng có thể đây là nơi điều trị. Kanichi có nghe rằng ở đây có nhiều người bị bệnh. Họ chờ đợi ở đây. Cho đến khi tìm ra được phương pháp điều trị mới hay loại thuốc có hiệu quả.

Càng về phía Bắc cử động của những người dân càng chậm rãi. Thời gian như kết dính, phủ kín không gian tựa như một miếng thạch.

Kanichi cảm thấy hơi vác vất, ông hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra thật mạnh. Một cơn đau nhói lên ở góc nhãn cầu. Ông ngẩng mặt lên luồn tay vào dưới lớp kính. Khẽ xoa đuôi mắt, rồi lại một lần nữa nhìn vào ống kính.

Đi qua một khu vực nọ, quang cảnh còn lại hầu như ở trạng thái tĩnh. Người đàn ông đang giơ một chân lên cứ mãi trong tư thế đó không hạ xuống. Người phụ nữ trung tuổi đang giữ nguyên tư thế bới tóc lên. Ông lão bó gối co người lại và đang dần hóa đá. Một bé trai. Thằng bé đang há mồm cười. Đằng sau những chiếc răng trắng lộ ra cái lưỡi màu hồng. Quanh thằng bé hai chú bướm màu vàng đang bay.

Họ đang sống. Đang cố gắng tìm hạnh phúc trong thế giới của riêng mình, thoát khỏi nhịp đập của thời gian, không còn bị ai can thiệp.

Rìa phía Bắc của ngôi làng hầu như không có bóng người. Nơi ấy là một quảng trường nhỏ. Có một cái cọc bằng gỗ, có thể nhìn thấy ngôi nhà nhỏ như nơi hội họp. Gạch trên mái nhà với các màu tối

sáng tạo thành hình ca rô, đây đó những viên gạch mẻ rơi xuống. Có lẽ nó đã có từ trước khi ngôi làng bị bỏ hoang. Chỉ duy nhất nơi đây khác với những chỗ khác trong làng, nó mang lại ấn tượng buồn bã mục ruỗng. Những cây cỏ cói và cỏ lau mọc dài um tùm, dây kẽm gai sệ xuống từ những chiếc cọc đang dần mục nát. Bên kia hàng rào có lẽ vốn là nhà kho hay gì đó, chỉ còn nền đá vôi. Hoa kê và cỏ tháp bút chồi lên ở tất cả các khoảng trống chúng tìm thấy.

Hai đứa đang ở đó.

Góc quảng trường, ngay gần hàng rào.

Chúng ôm nhau thật chặt, nhắm mắt, môi đan vào nhau.

“Taka.”

Đột nhiên trong ông dội về hình dáng Takayuki trong ngày đầu tiên đến khu nhà tập thể. Thằng cháu trai bé nhỏ giơ ngón tay chỉ ra ngoài và nói “Đi *toi*”. Takayuki ngày bé giạng hai chân trên chiếc xô nhôm, mặt đỏ gay vì rặn. Khoảng thời gian không bao giờ trở lại. Chỉ còn tàn dư của niềm hạnh phúc dâng ngập trong tim. Ông cảm thấy như ngạt thở bởi niềm thương nhớ muốn đốt cháy cơ thể.

Cả hai không khác chút nào so với thuở ấy. Khoảnh khắc được lặp đi lặp lại hàng nghìn lần.

Hai khuôn mặt nhìn nghiêng đầy hạnh phúc. Chúng như được giải phóng khỏi mọi nỗi muộn phiền, chỉ tập trung nghĩ về nhau.

Chúng mãi là những đứa trẻ. Một cảnh tượng hạnh phúc trong một lát cắt của thời gian.

Nước mắt rơi xuống từ hai mắt Kanichi. Tầm nhìn bị nhòe đi.

Ông gỡ kính ra, lấy vạt áo lau nước mắt.

Ông quay lại nói với những người hàng xóm cũ.

“Có hai đứa chúng nó đây!”

Ông nói với giọng run run. Rồi khịt mũi, nuốt nước mắt vào trong.

“Cả hai trông đều hạnh phúc lắm. Chúng sẽ không xa rời nhau nữa đâu. Chúng sẽ bên nhau mãi mãi đây!”

Kanichi nhìn em gái.

“Thế này... thế này là tốt nhất phải không?”

Mắt bà cũng sưng nước. Bà cầm tay anh trai.

“Vâng, tốt quá rồi. Thế là tốt quá rồi!”

“Chúng nó,” ông nói. “Như những vì sao vậy. Tựa như hai vì sao đang neo chặt vào nhau. Tựa như một chòm sao nhỏ mang cái tên hạnh phúc!”

DƯƠNG THỊ HOA *dịch*

Mục Lục

Bàn tay cho em

Quỹ đạo trong suốt

1

2

3

Thung lũng hoàng hôn